BESTSELLING AUTHOR OF *FLAME*

EVELYN ROGERS

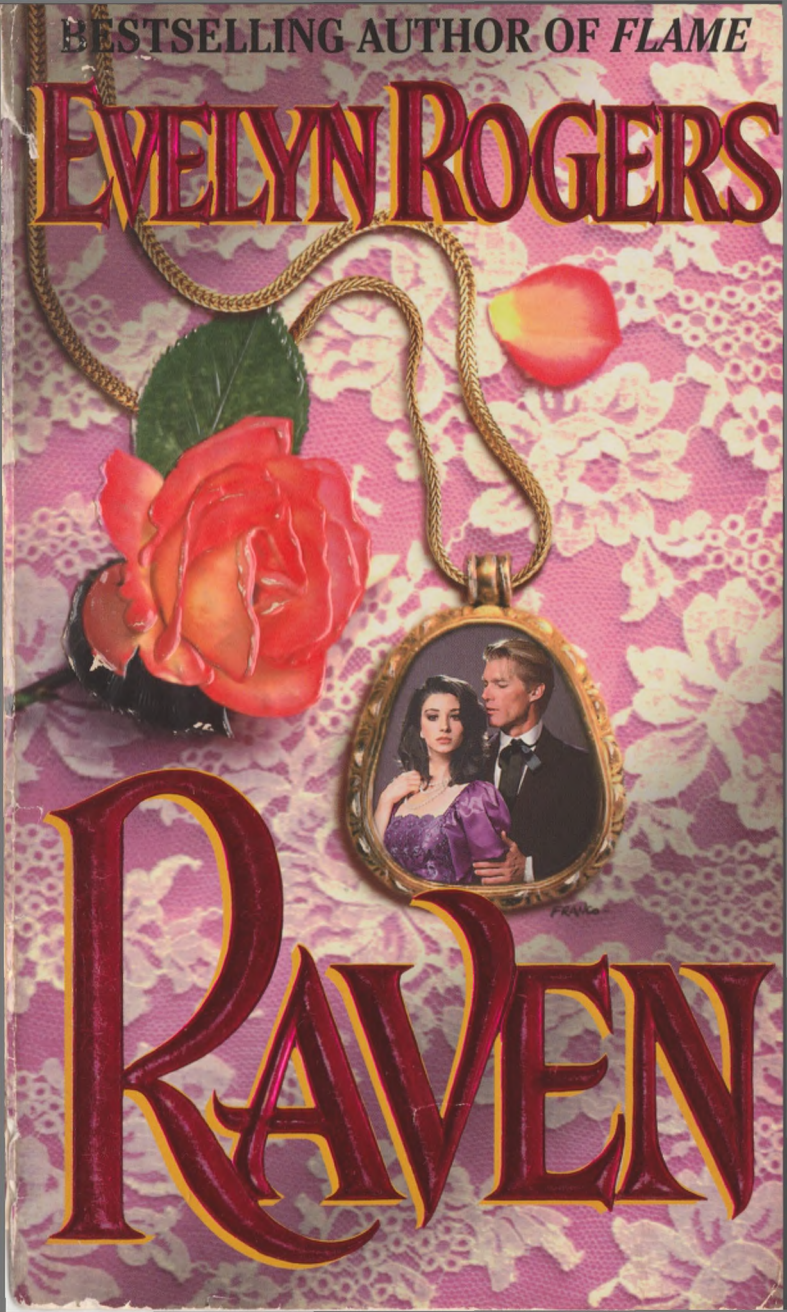

RAVEN

Pentru fratele meu, Jim Graves
și sorei mele Loretta White,
cu dragoste și mulțumiri.
N-aș fi reușit fără ajutorul
vostru.

EVELYN ROGERS

RAVEN

ROMAN

traducere din limba engleză de
Petrea Alexandra

EIS POL
1995

RAVEN

Copyright © 1995 by Evelyn Rogers.

Reprinted by arrangement with Zebra Books an imprint of Kensington Publishing Corp.
All rights are reserved by the Author

ISBN 973 - 97102 - 4 - 7

– Este Parisul, nu-i așa? – spuse ea, deodată. Ceva despre Paris. Amy a izbucnit în plâns când mi-a spus că ai plecat acolo.

I se încețoșară privirile.

– O coincidență. Devine sentimentală uneori.

– Este foarte rar sentimentală, dar emoțiile ei sunt ascunse și asta mă îngrijorează cel mai mult. Este friabilă. Și toate lucrurile friabile tind să se sfărâme.

– Ah, este foarte clar. Ai cotrobăit în biroul meu ca să afli mai multe despre sora mea...

– Am vrut să aflu mai multe despre tine.

Putea sesiza, mai mult ca sigur, adevărul spuselor ei.

– Te fascinez, nu-i așa?

Începuseră din nou să se ia peste picior.

Mai mult decât îți imaginezi.

– Ești un bărbat dur.

– Așa sunt eu întotdeauna când mă apropii de tine.

Stătea atât de aproape de ea, încât îi simțea aroma de lemn de santal, mirosul de funingine de pe teren, mirosul caracteristic al lui Marcus însuși.

– Nu există nici un pic de sensibilitate în sufletul tău? – îl întrebă ea.

– Nu, nici o fărâmă. Nu am suflet.

O luă în brațe; nu putea să se desprindă, chiar dacă ar fi vrut.

Îi privea buzele, umflate încă acolo unde-l lovise și bărbia puternică, marcată de cicatrice. Purta oare semnul altei femei? Probabil. Nu îndrăznea să-l privească în ochi.

– Se termină așa întotdeauna între noi – spuse ea.

Începu să zâmbească.

– Este singura soluție ca să-ți înăbuș acuzațiile.

Privirile lor se întâlniră, în sfârșit.

– Dar cu lucrurile pe care voiai să mi le spui, cum rămâne? Crezi că vreau să le aud?

– Nu știu ce vrei.

Își apropie buzele de ale ei.

– Asta?

Apoi mai apăsat:

– Sau asta?

O strânse mai tare.

– Sau, poate asta...

CAPITOLUL UNU

Raven sări din pat țipând.

Mâini invizibile se întindeau după ea în beznă, mâini care amenințau să-i facă rău, care simbolizau moartea. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, cu pântecul fierbinte și încordat, se lupta să-și înăbușe al doilea țipăt. Trebuia să scape... trebuia...

Se trezi brusc și țipătul se transformă în oftat. Legănându-se, văzu realitatea în umbrele înconjurătoare. Visele o opreau... nimic mai mult... visele și vântul care se strecura pe fereastra deschisă a camerei sale adăpostite, familiare.

Își duse mâna la inimă. Ce proastă fusese să se sperie atât de rău. Dar pericolul i se păruse cât se poate de real. Cu ochii închiși, revăzu imaginea norilor brăzdați în roșu, care se mișcau să-i îmbrățișeze trupul gol, s-o mângâie, să-i aprindă pasiunea. Și apoi, o uniformă de yankeu

sau un soldat, aparând în ceață.

Dar el era acolo, așteptând să lovească. Un mic strigăt îi scăpă de pe buze. Gânduri de noapte, își spuse ea, cutremurându-se. Reveniseră s-o bântuie, după doi ani.

O învălui rușinea. Era 1876, nu 1863 și era o fată bătrână de douăzeci și șapte de ani, nu o copilă. Pe o alee, în spatele casei sale, un soldat îi răpise inocența; dar asta se întâmplase de mult. De ce mai visa încă la el?!

Și, de ce, ah, de ce simțea această încordare ciudată în stomac și o căldură care i se răspândea în vene?!

– Raven, strigă Angel prin ușa dormitorului, te simți bine?

Vocea surorii ei o făcu să tresară. Strecurându-se la loc, în pat, se băgă în așternut, străduindu-se să-și învingă teama și rușinea.

– Raven! – strigă Angel din nou.

Blestemându-și slăbiciunea, inspiră adânc, să se calmeze. Nu era lașă și nici fricoasă. Și, mai ales, nu cerșea niciodată mângâieri de la nimeni, nici măcar de la iubita ei familie. Nu obișnuia să se confeseze nimănui.

Dar acum avea nevoie de prezența dragii sale surori. Cu Angel lângă ea, în loc să se gândească, putea să se prefacă.

– Intră! – strigă ea.

Angel păși peste prag și razele lunii învăluiră camera, căzând peste părul ei lung, auriu. Parcă era o fantomă, în timp ce înainta spre pat în cămașa ei albă. Deși îi bătea inima să-i sară din piept, Raven începu să zâmbească. Angel era atât de bună, atât de dulce, atât de scumpă, încât prezența ei lumina întunericul.

Răsuflând ușurată, Raven se aranjă sub pătură, așteptând ca bunătatea surorii sale să-i alunge visul. La douăzeci de ani ai ei, Angel era cea mai tânără dintre fiicele familiei Chadwick, complet diferită de Raven. Era blondă, în timp ce Raven era brunetă; mică și puțin plinuță, în timp ce Raven era suplă și înaltă; blândă, spre deosebire de firea dură a lui Raven. Timidă și optimistă, în timp ce Raven vedea totul în negru.

– Ai țipat – spuse Angel.

– Am visat urât, atâta tot.

Raven își dădu la o parte de pe față un mănunchi de bucle negre, răvășite și își sprijini

perna de spătarul de fier. Apoi netezi patul, să-i facă loc lui Angel.

– Probabil din cauză că am mâncat porc la cină...

– Dar eu n-am avut nimic – zise Angel îngrijorată.

– Poate că eu am mâncat prea mult.

– Tu nu mănânci niciodată prea mult. Tata spune că ești slabă ca un fus.

Angel se încruntă.

– Și să știi că are dreptate.

Ce scumpă era, se gândi Raven, cuprinsă de afecțiune, la fel de blândă și drăgăstoasă la douăzeci de ani cum fusese la doi.

Cu toate acestea, nu era mai bine privită de nobilimea din Savannah decât celelalte fiice și odrasle ale negustorului irlandez și soției sale de origine nobilă, engleză. Toată lumea spunea că fetele din familia Chadwick nu-și cunoșteau lungul nasului.

Cu alte cuvinte, trebuiau să se țină departe de fiii neînsurați ai vechii aristocrații. Dar nu era vina familiei Chadwick că fiii lor – nababi – patronau magazinul. Înainte de căsătoria lui E-

laine Chadwick, roiseră în jurul ei ca niște muște la miere. Acum era rândul surorii sale mai mici, deși, în afară de zâmbet, nu le acorda mai multă atenție.

Însă era de ajuns, se gândea Raven, ca să atragă bărbații de la mile întregi.

– Pari înfierbântată – spuse Angel, pipăind obrazul lui Raven. Dar ai febră.

– Ți-am explicat că a fost doar un vis urât, atâta tot.

– Nu dai niciodată importanță necazurilor tale.

– Dar eu n-am necazuri. Sunt cea mai dură, puternică, loială și de încredere, ai uitat?

Începu să zâmbească.

– La fel ca un câine credincios.

– Cine recită din Shakespeare mai frumos decât orice actriță din lume și cine cântă mai dulce decât o pasăre? Ar fi trebuit să rămâi la Charlestown vara trecută, cu trupa aceea de actori.

Raven ridică din umeri.

– N-a mers.

– De ce? Nu ne-ai spus niciodată...

Pentru că directorul voia să mă violeze.

Raven se cutremură când își aminti. Țâșnise din umbrele scenei pustii. Pentru o clipă, se întorsese în copilărie, la frageda vârstă de paisprezece ani. Însă, spre deosebire de momentul acela cumplit, nu se întâmplase nimic rău. Dar ea se speriase și fugise.

Călătoria ei la Charlestown fusese prima și singura ocazie când încercase să devină actriță. Și, în ciuda ambițiilor sale, bănuia că era și ultima. Beneficia de o mică moștenire care i-ar putea transforma visele în realitate, dar n-avea curajul. Se simțea în siguranță în Savannah și nu va pleca de acolo.

– Poate o să încerc în altă parte – spuse ea, știind că n-o să încerce. După ce mama și tata se vor întoarce din voiajul lor.

– Tata este ca un copil. A fost atât de mândru de darul primit la aniversare. Și când te gândești că sunt de treizeci de ani împreună și se poartă ca doi îndrăgostiți. Chiar săptămâna trecută i-am prins...

Angel o întrerupse, îmbujorându-se.

– Nu contează. Erau în spatele magazinului și

nu știau că este cineva pe-aproape.

Pe urmă amuți, încruntându-se.

– Te preocupă ceva? – o întrebă Raven.

Angel încercă să zâmbească.

– Îmi citești gândurile la fel de ușor ca piesele tale. Probabil că nu este nimic, dar mama mi se pare îngrozitor de tăcută în ultima vreme. Am întrebat-o azi dacă s-a întâmplat ceva și a spus că nu.

Raven remarcase și ea acest fapt, dar considera că n-avea rost să sporească îngrijorarea lui Angel.

– Atunci, trebuie s-o crezi. La fel ca și tine, mama n-ar fi în stare să mintă nici măcar ca să-și salveze viața. Probabil că-i este dor de nepotul ei din Texas. I se pare că se află de partea cealaltă a pământului.

Angel desenă un cerculeț cu degetul pe cuvertură și apoi își privi sora cu ochi serioși, gânditori. Deci acesta este adevăratul motiv al vizitei sale nocturne, se gândi Raven.

– Sau poate că este îngrijorată pentru că se va întoarce în Anglia după treizeci de ani. Poți să-ți imaginezi că mama a fost alungată de un-

deva? Ce prostie! Şi numai fiindcă s-a îndrăgostit de tata. Cum ar fi putut să nu se îndrăgostească?

– Era un irlandez sărac. Pentru familia Pickering, era ca un ciumat.

Angel se aşeză mai confortabil în pat.

– Nu ştim prea multe despre familia mamei, nu-i aşa? Nu m-a preocupat până acum, dar, în ultima vreme, de când a hotărât să se întoarcă...

Se întrerupse, în timp ce stătea cu privirile pierdute în lumina lunii.

– Sunt sigură că totul va fi minunat când o să se întoarcă!

Dar, chiar şi cea mai optimistă din familia Chadwick, părea nesigură.

– Bineînţeles că o să fie – zise Raven.

Nu era obişnuită să ridice moralul celorlalţi.

– Atunci de ce verişoara ei n-a răspuns la scrisoarea pe care i-a trimis-o?

Pentru că, i-ar fi putut răspunde Raven, *Elizabeth Pickering Bannerman, soţia celui de-al unsprezecelea Conte de Stafford şi ruda preferată a mamei, se considera prea importantă ca să corespondeze cu soţia unui negustor inferior.*

– Poate că scrisoarea s-a pierdut pe vapor – spuse ea. Şi, la urma urmei, ce contează dacă ne sfidează? Tata spune că dacă el şi mama nu vor fi bineveniţi, vor vizita Londra ca oricare alţi turişti americani şi apoi se vor întoarce acasă.

Angel nu părea convinsă, iar Raven o luă de mână.

– În ceea ce mă priveşte, nu avem nevoie de alţii. Cui îi pasă ce gândeşte fiecare?

O cuprinse brusc melancolia.

– Să presupunem că, într-o zi, te-ai îndrăgosti şi te-ai lăsa răpită de un om de jos.

– Eu n-aş face-o – zise Angel. Ar trebui să fie la fel de onorabil, curajos şi bun ca Sfântul Patrick, ca să mă convingă să plec de acasă.

– O să rămâi fată bătrână, ca mine, dacă o să aştepţi un sfânt din ceruri.

Nu era prima oară când discutau în contradictoriu pe această temă. Angel îşi înăbuşi un căscat.

– Du-te la culcare – spuse Raven. I-am promis mamei că o să-mi termin rochiile mâine şi aş vrea să te ocupi tu de magazin, mâine după-amiază.

– Bineînțeles – zâmbi Angel. Ești atât de frumoasă, Raven. Ești brunetă, misterioasă și ai cei mai minunați ochi din lume. Deși ai ales cele mai simple modele din catalogul Butterick, ai selectat materialele cele mai viu colorate din magazin. Vei arăta superb. Nu te mai gândi la mine. Vei vedea că o să apară un bărbat frumos, o să te privească și...

– Ieși! – îi porunci Raven.

Angel se îndreptă spre ușă și apoi se opri.

– Într-o zi... – începu ea.

– Ieși afară, copilă afurisită ce ești! – exclamă Raven, luându-și glasul lui Lady Macbeth și prefăcându-se că se ridică din pat. Nu contează cât de frumos ar fi; dacă îndrăznește să facă altceva decât să mă privească, îi trag un pumn în nas.

Rămasă singură, se întrebă cât timp o să continue să se apere, acum, când nu mai era un copil.

O cuprinse neliniștea. Era foarte posibil să fie atacată din nou, mai ales dacă se aventura iarăși departe de casă. Bărbații n-o priveau cu admirație și sfială amestecate cu dorință, ca pe sora

ei. O considerau o viitoare actriță și își dădeau frâu liber pornirilor carnale, considerând părul, ochii negri și pielea ei tuciurie drept semne ale unei femei lascive. Dar se înșelau.

De când fusese agresată pe alee, își găsea liniștea și consolarea în lectură. Hotărâse de mult că n-o să se căsătorească. Și nu-și imagina că ceva – sau cineva – ar putea să-i schimbe părerea.

Mama ei încercase din când în când să-i explice cu blândețe că nu trebuia să se teamă de sentimentele ei, mai ales dacă se îndrăgostea de un bărbat. Dar ei îi era ușor să vorbească. Îl avea pe tata. Și nu știa de soldat.

Doar tata știa și nu vorbea niciodată despre asta. Pentru Raven amintirile erau atât de cumplite, încât și le izgonea din memorie. Doar că, uneori, îi reveneau în vis. Oare de ce o chinuiseră noaptea aceasta? Păreau un semn rău, o prevestire că o pândea o nenorocire.

Dar nu i se putea întâmpla nimic rău, atât timp cât stătea în căminul ei iubit și protector, visând roluri faimoase, pe scene la fel de faimoase și hrănindu-se cu jocuri de copil. Mama

avea dreptate. Se temea de propriile ei sentimente.

* *
*

Era o zi neobișnuit de caldă pentru luna noiembrie. Raven muncea toată dimineața la tejghea pentru a servi numărul constant de clienți care frecventau Magazinul de Produse și Stofe Chadwick.

După prânzul de la ora două, servit alături de ceilalți membri ai familiei la un restaurant din apropiere, se instală în salon să termine de tivit rochiile începute cu săptămâni în urmă. Era înconjurată de mormane de mătase roșie, verde și liliachie. Fiindcă nu găsise cutia de lucru a mamei sale la locul ei obișnuit, lângă balansoar, se duse să caute ață.

O găsi alături de cămin, în dormitorul părinților. Tot acolo găsi și o scrisoare, vârâtă sub un morman de fire.

Studie timbrul englezesc și scrisul copilăresc de pe plic: *Anne Pickering Chadwick (Sava-*

nnah, Georgia, SUA).

Deşi era o zi caldă, o cuprinseră fiori – îi reveni tristeţea pe care o simţise noaptea trecută şi-i tremura scrisoarea în mână. Scrisoarea mamei, ascunsă în camera mamei, descoperită din întâmplare. Raven înţelegea, mai mult decât oricine din familie, ce important era să nu te amesteci în treburile altora. Conştiinţa îi spunea să pună scrisoarea la loc fără s-o citească.

Dar venea din Anglia şi era datată în ultima zi din septembrie. Mama, singura care nu avea niciodată secrete, o ascunsese timp de două luni.

Uitându-se pe fereastra deschisă, la după-amiaza neobişnuit de blândă pentru acest anotimp al anului, se gândi la mama ei, care lucra, undeva pe-aproape, la caracterul ei hotărât şi blând în acelaşi timp, la izolarea pe care şi-o impusese în ultima vreme.

Verişoara Elizabeth... contesă de Stafford... fusese odată ca o soră pentru mama. După ce-i muriseră ambii părinţi, începuse să-i fie dor de ea şi îndrăznise chiar să-i scrie, după atâta timp.

Şi acum, apăruse această scrisoare pe care o ascunsese.

Să fi fost de la contesă? Atunci de ce nu spusese nimic despre ea? Probabil că primise veşti proaste. Mama nu mintea niciodată. Poate că era prea îngrijorată dacă ajunsese să se comporte aşa. Indiferent dacă spunea sau nu, avea nevoie de ajutor din partea familiei sale. Iar Raven era mai presus decât orice o Chadwick. Prin urmare, se hotărî să deschidă plicul înainte să o mustre conştiinţa şi s-o îndemne să-şi vadă de lucru.

În partea de sus a paginii, erau gravate cuvintele STAFFORD HOUSE, 22 BOLTON ROW, LONDRA. Aşa cum bănuise, conţinea răspunsul la scrisoarea mamei, răspunsul despre care spusese că nu-l primise niciodată. Mesajul era foarte simplu, fără semnătură, scris într-un stil asemănător celui de pe plic.

Nu mai scrie şi nu mai lua legătura cu noi, altfel vei muri.

Ignorând privirile trecătorilor, Raven îşi strânse mantia şi înaintă pe cărarea străjuită de pomi a parcului din apropierea casei sale.

Vei muri.

Cuvintele îi răsunau din ce în ce mai tare în

urechi, cu fiecare pas. Nu trecuse nici o oră de când deschisese scrisoarea, dar mesajul i se întipărise în minte.

Viața mamei fusese amenințată de cineva atât de laș încât nici nu avusese curajul să se semneze. Draga de mama, tăinuise un lucru atât de cumplit. Împărtășind durerea mamei sale, Raven bănuia de ce nu mărturisise nimănui acest fapt. Nu voia ca tata să-și facă griji sau să renunțe la călătoria pe care o plănuia de atâta timp.

Visul fusese într-adevăr un semn rău, o prevestire pentru timpurile grele care se profilau la orizont. Deci, ce-ar trebui să facă oare? Să lase lucrurile așa cum erau? Să se prefacă neștiutoare? Imposibil. Mama avea nevoie de ajutor.

"Mă duc la magazin s-o întreb" – își spuse ea.

Dar mama va fi șocată să afle că scotocise în lucrurile ei.

"O să discut cu tata."

Și mai rău. Era la fel de oribil să destăinuie secretele mamei fără permisiunea ei.

Această dilemă o apăsa ca un bolovan pe suflet. Nu putea să uite. O obseda mereu aceeași întrebare – ce trebuia să facă oare?

"O să mă duc acolo și o să le spun snobilor acelora nesuferiți că acela care se va atinge de mama va avea de-a face cu mine."

Mare lucru! Halal amenințare! Și, în afară de asta, cum să ajungă la Londra? Nu mai îndrăznea să se ducă nici măcar până la Charlestown.

Nu, la Londra era absolut imposibil. Chiar dacă era orașul lui Shakespeare, casa lui Drury Lane, locul unde se afla Lyceum și alte lucruri despre care citise pe parcursul anilor. Va rămâne să ducă o viață liniștită în Savannah și aici trebuia să rămână.

– Domnișoara Chadwick, vai ce surpriză!

Uimită, își ridică privirile să vadă silueta mică și îndesată a lui Harold Gash, cel mai renumit bancher din Savannah, sprijinindu-se în bastonul cu mâner de fildeș. Avea obrajii mâncați de vărsat și ochii mici, spălăciți; dar cu jobenul și haina lui neagră, cu revere de catifea, arăta cel mai de vază cetățean al orașului.

– Domnule Gash – spuse ea dând din cap și pregătindu-se să treacă de el.

– Ce noroc că ne-am întâlnit – spuse el, blocându-i drumul.

Își pipăia mustața și perciunii cu mâna înmănușată.

– Mă gândeam la tine, tânără domnișoară. Avem de discutat unele probleme.

Cuvintele lui erau destul de inofensive, dar Raven știa din experiență că trebuia să fie suspicioasă. Deși zâmbea bonom, prezența lui o stânjenea.

– Sunt un om ocupat, domnișoară Chadwick. Sper că puteți să-mi acordați câteva clipe, mai mult ca sigur.

Se uita spre o bancă din parc.

– Mă gândesc la moștenirea ta, deși mică, într-adevăr, pe care ai încredințat-o băncii mele.

– S-a întâmplat ceva?! – tresări ea, alarmată.

– Vei vedea cu ochii dumitale.

Raven se întristă. Bineînțeles că se întâmplase ceva. Pe moment nu se putea gândi la nimic bun.

În timp ce-l însoțea pe Gash la bancă, o cuprinse o presimțire neagră. Clădirea era goală. Plecaseră toți funcționarii.

– Sunt în vacanță – îi explică Gash, ducând-o într-o cameră mare, din spate. Când închise ușa

în urma ei și răsuci cheia în broască, se întoarse spre el, îngrozită.

– Domnule Gash – începu ea, oprindu-se când îl văzu rânjind.

Începu să-și deschidă încet haina.

– Scuză-mă că am încuiat ușa, dar n-aș vrea să fim deranjați.

Își aruncă la întâmplare haina, jobenul și bastonul. Raven se uită la ușă. Cheia dispăruse.

– Aș vrea să plec acum. Putem discuta altădată.

– Așază-te, te rog – îi spuse el, indicând o canapea de lângă perete.

Raven studie camera dintr-o privire. O fereastră cu draperiile trase, pereți închiși la culoare, mobilă din piele, un birou mare, rafturi cu dosare și cărți – totul foarte ordonat și la locul lui... în afară de zâmbetul bancherului.

Și sclipirea din ochii lui apropiați.

Raven încerca să-i abată gândurile.

– Vă refereați la moștenirea mea...

Gash râse amuzat.

– Este în siguranță. Însă, niște investiții bine plasate i-ar putea spori valoarea.

Îi privea gura și hainele. Fata își strângea mantia în jurul ei.

– Ești actriță, Raven, o femeie de lume. Sper că nu te deranjează că-ți spun Raven, nu?

Se apropie de ea.

– Să-ți scot haina.

– Prefer să nu mă dezbrac.

– Deocamdată. Tatăl tău este foarte norocos că are asemenea femei frumoase sub acoperișul său.

Raven se gândi la doamna Gash, o femeie înfumurată și impunătoare. Era, de asemenea, una dintre cele mai mari snoabe din oraș. Nu călcase niciodată în magazinul Chadwick, lăsând astfel de îndeletniciri în seama servitorilor.

Dar privirile care se oglindeau în ochii soțului ei demonstrau că nu era chiar atât de grozavă.

Bancherul se duse să-și toarne un pahar cu whisky.

– Pot să te servesc? – o întrebă el.

Fata clătină din cap.

– Vreau să plec.

– Nu încă.

Dădu băutura peste cap și puse paharul de-o parte.

– Ajunge. Dacă beau prea mult, îmi stric plăcerea.

Raven încerca să-și stăpânească panica.

– Vă rog, domnule Gash, deschideți ușa.

– Nu încă – repetă el. Știai, draga mea, că tatăl tău solicită împrumuturi din când în când? Le achită, bineînțeles, dar, într-o zi, s-ar putea să-l refuz.

Raven știa să recunoască o amenințare.

– Dacă mă atingeți, o să...

I se frânse glasul.

Nu știa ce o să facă.

– Ești cu adevărat încântătoare, draga mea.

Se apropie. Erau cam de aceeași înălțime, dar bărbatul avea cel puțin cincizeci de kilograme în plus. N-ar avea rost să opună rezistență.

– Și experimentată, sunt convins – continuă el. Nu fă pe virgina cu mine, Raven. Nici o femeie care pleacă de acasă să joace pe scenă nu este neprihănită. Mai ales una care se aventurează cu un bărbat într-un birou gol.

Îi atinse obrazul.

– Arăți ca o demimondenă. Mă înfierbânți.

Se trase de lângă el, frecându-și fața. Teroarea coșmarului revenise, doar că, de data aceasta, bancherul era real, nu un vis.

– Să știi că o să țip... – zise ea.

– Sper că de plăcere. Și, în afară de asta, n-o să te audă nimeni. Clădirea are ziduri groase și suntem singuri.

Își scoase haina și începu să-și deschidă vesta. Gâtul lui zbârcit și roșu atârna peste gulerul tare și își lingea buzele cu o limbă mică, rozalie.

Raven se cutremură.

– Dă-mi pelerina – zise el pe un ton dur. Hai, scoate-o.

– Dacă mă violezi, o să spun tuturor.

– Să te violez? Ce limbaj folosești, draga mea! ...și cine te-ar crede? Aș susține că ai cerut favoruri speciale pentru tatăl tău, în schimbul favorurilor oferite de tine. Toată lumea știe că irlandezii se pretează la orice.

Îi simțea răsuflarea fierbinte. Mirosea a friptură de vacă, usturoi și o colonie oribilă, care semăna cu duhoarea trandafirilor ofiliți.

Închise ochii. Ah, Doamne, se întâmpla din

nou, striga o voce în interiorul ei. Pentru ea, sexul era legat de violență și moarte. Cețuri întunecate, roșiatice, îi pluteau pe dinaintea ochilor. Își desfăcu buzele, dar o sonerie îi amuți strigătul.

– Fir-ar să fie – bombăni bancherul.

Soneria răsună din nou.

– Stai aici – îi porunci el. Îi tremura mustața de furie. Mă întorc imediat.

Rămasă singură, în camera încuiată, se repezi la fereastră și dădu draperiile la o parte. În ciuda eforturilor ei frenetice, îi fu imposibil să o deschidă. Se folosi de bastonul bancherului să spargă geamul și apoi se strecură cu grijă prin spărtură, ieșind pe aleea pustie, în spatele băncii. Fără să se uite înapoi, se grăbi să ajungă pe o stradă alăturată, mai luminoasă.

Acasă, totul era liniștit. În salon, înconjurată de mormanele viu colorate ale rochiilor ei neterminate, dădu frâu liber lacrimilor. Visul... scrisoarea... banca... toate formau un lanț zdrobitor. Visul va reveni. O știa în inima ei.

La fel ca și Harold Gash, cu amenințările lui la adresa ei, a situației financiare a tatălui ei da-

că nu se supunea dorințelor sale. Niciodată, își spuse ea. În cel mai bun caz, se va pune într-o situație neplăcută; iar în cel mai rău, tatăl său va fi confruntat cu falimentul.

Și toate, numai din cauza ei... dacă rămânea. Dorise să trăiască pentru totdeauna în Savannah, dar totdeauna se dovedea a fi o perioadă foarte scurtă.

Vei muri. Pentru o clipă, și-ar fi dorit să moară, într-adevăr.

Dar numai lașii procedau așa. După ce i se uscară lacrimile pe obraji, hotărî ce avea de făcut. Oricât de imposibil i se păruse în timpul nopții, trebuia să-și ia rămas bun de la iubita ei casă părintească.

La Londra va scăpa de Gash. Și va putea pregăti terenul pentru mama ei. Mai erau doar câteva luni până când părinții ei vor pleca în călătoria lor mult așteptată. Cel mai greu va fi însă până îi va convinge că-și dorea într-adevăr să plece.

Doar era actriță, nu? Așa că venise timpul să se folosească de talentele ei.

CAPITOLUL DOI

Teatrele aveau darul să răscolească desfrânarea lui Marcus Bannerman.

Chiar și într-o aripă pustie a Lyceum-lui, într-o dimineață rece și umedă de ianuarie, purtând în aer parfumul ultimelor reprezentații, simțea o încordare familiară în vintre.

Legături trecute, urmăriri trecute. Și le amintea prea bine, așa cum știuse că o să și le amintească. Timp de aproape un an evitase zona teatrelor londoneze cu aceeași încăpățânare cu care altădată le frecventa. Dacă n-ar fi Amy, nu s-ar afla aici, azi.

– Ai grijă, Marcus.

Ridică din sprâncene spre bărbatul în costum negru de lângă el.

Simon Normandy, talentatul regizor al Teatrului Lyceum, îi zâmbi cu subînțeles.

– Una din fostele tale... însoțitoare se află în culise.

– Vrei să spui, o femeie?

– Exact – răspunse regizorul, dând din mână. Nu-ți spun când trebuie să apară.

Deși Normandy era cu zece centimetri mai scund decât cei un metru optzeci ai lui Marcus, avea brațe lungi și gesturi dramatice, care cuprindeau toată scena. Trăsăturile sale erau bine conturate, încadrate de o claie de păr creț, castaniu, și ochi care sclipeau inteligenți și plini de umor. Era prieten cu Marcus de ani de zile și, cu toate că viața îi despărțise, rămăseseră în bune relații.

– Știi, aici ești o adevărată legendă – adăugă Normandy.

Marcus protestă râzând.

– Să știi că nu glumesc – spuse Normandy. Îmi amintesc de noaptea de după reprezentația lui Henric al VIII-lea, când le-ai demonstrat artiștilor cum trebuie jucat un rege ticălos. A fost foarte instructiv. Te fâțâiai pe scenă, în teatrul întunecat, citând din Dumnezeu știe ce operă. Cred că ai inventat mare parte din dialog. Ai

făcut femeile să-şi smulgă hainele de pe ele!

– Eram cu toţii sub influenţa brandy-lui.

– Nu te subaprecia, prietene. Nu-ţi rezistă nici o femeie. Eu sunt un soţ şi un tată mulţumit dar tu eşti un exemplu de admirat.

Omul exagera... Totuşi, Marcus nu regreta zilele acelea tihnite, de dinainte să moară unchiul său şi să-i lase moştenire o mulţime de datorii şi responsabilităţi. Vremuri bune, într-adevăr, şi acum va apărea una din fostele lui iubite.

Îl cuprinse o nostalgie amestecată cu dorinţă. Din păcate, toate iubitele se puteau încadra în categoria "foste". Pentru un bărbat care trăia într-o casă plină de femei, statutul de celibatar era o adevărată ironie.

Avea nevoie de o soţie şi asta cât mai grabnic. Nu de una apetisantă, ci de o femeie bogată, dornică să se mărite cu un nobil sărac. Candidatele de pe lista sa păreau să prefere respectabilitatea şi nu pasiunea, atât în privinţa lor, cât şi a partenerilor. Actriţele – cel puţin cele pe care le cunoştea – nu intrau în discuţie.

Bătându-şi jobenul de faldurile pelerinei, încerca să ghicească cine va apărea din culise.

făcut femeile să-şi smulgă hainele de pe ele!

– Eram cu toţii sub influenţa brandy-lui.

– Nu te subaprecia, prietene. Nu-ţi rezistă nici o femeie. Eu sunt un soţ şi un tată mulţumit, dar tu eşti un exemplu de admirat.

Omul exagera... Totuşi, Marcus nu regreta zilele acelea tihnite, de dinainte să moară unchiul său şi să-i lase moştenire o mulţime de datorii şi responsabilităţi. Vremuri bune, într-adevăr, şi acum va apărea una din fostele lui iubite.

Îl cuprinse o nostalgie amestecată cu dorinţă. Din păcate, toate iubitele se puteau încadra în categoria "foste". Pentru un bărbat care trăia într-o casă plină de femei, statutul de celibatar era o adevărată ironie.

Avea nevoie de o soţie şi asta cât mai grabnic. Nu de una apetisantă, ci de o femeie bogată, dornică să se mărite cu un nobil sărac. Candidatele de pe lista sa păreau să prefere respectabilitatea şi nu pasiunea, atât în privinţa lor, cât şi a partenerilor. Actriţele – cel puţin cele pe care le cunoştea – nu intrau în discuţie.

Bătându-şi jobenul de faldurile pelerinei, încerca să ghicească cine va apărea din culise.

legătura lor care dura de șase luni se încheiase.

Să dea Dumnezeu să-ți putrezească măruntaiele în trupul tău oribil și să distrugă apendicele de care ești atât de mândru.

La Althea nu exista nimic echivoc. Cuvintele pe care i le aruncase cu aproape un an în urmă îi mai răsunau încă în urechi.

Se străduise să taie orice legătură cu lumea artistică. Lui Althea îi plăcea să facă dragoste la fel de mult ca și lui, dar pretindea de asemenea daruri scumpe și atenții pe care Marcus nu i le mai putea oferi. Respectabilitatea devenise țelul său. Fusese obligat să se schimbe.

Dar, fir-ar să fie, viața își pierduse farmecul. Ar prefera o femeie cu sânii goi la pieptul lui în locul cămășii stânjenitoare a datoriei.

Își alungă imediat acest gând. Prea mulți oameni depindeau de tăria și judecata lui și, mai ales, de bunul lui nume. La fel ca și Althea, slăbiciunile vor rămâne de domeniul trecutului.

– Ar fi înțelept să mă retrag– spuse el.

Normandy încuviință din cap.

Un foșnet de tafta întrerupse liniștea scenei, astupând șuieratul lămpii cu gaz...

– Sunt prins în capcană – zise Marcus când actrița se năpusti pe ușă.

– Retușurile trebuie terminate până la ora patru, azi după-amiază – zise Althea Innocent pe un ton poruncitor. Dacă nu, o să ajungi în stradă.

Cu amenințarea plutind în aer, ochii ei verzi de pisică învăluiră scena, oprindu-se asupra celor doi bărbați. Chiar și în semiîntuneric, Marcus distingea machiajul aplicat cu grijă, care îndulcea trăsăturile ei vulgare. Rochia verde, în ton cu ochii, avea un decolteu adânc, era strânsă pe talie și lungă, iar părul roșiatic fusese prins într-o masă de bucle, sub pălăria cu pene, care o înălța, ascunzându-i formele pline.

– Cussie! – zise ea când se întoarse spre ei.

Marcus se strâmbă.

– Cussie?! – îl întrebă Normandy în șoaptă.

– Mă tem că da – zise Marcus, privind-o pe actriță.

Se concentrase asupra decolteului vizibil îngroșat. Sânii ei mari se clătinau în timp ce mergea. Îi studia, cuprins de amintiri plăcute.

Se opri în fața lui, atingându-și taftaua verde

de pelerina lui neagră. Buzele ei pline se lățiră într-un rânjet și-i sclipiră ochii.

– Știam că o să te întorci.

Marcus se mișcă ușor și, din colțul ochiului, zări o siluetă în umbră, deplasându-se prin fața cortinei, spre dreapta. O femeie – se gândi el. Altă iubită? Oare era încercuit?

Își alungă din gând prezența noii venite.

– Arăți foarte bine – zise el, făcând o scurtă plecăciune.

Althea pufni.

– Haide, pisoiașul meu. Doar nu ți-ai epuizat subiectele de conversație. Ai putea, de exemplu, să-mi descrii unul din caii pe care pariezi.

Pe care pariam, se gândi Marcus oftând, amintindu-și de altă plăcere pierdută.

– Nu pot adăuga nimic în plus față de ce-ți arată oglinda – zise el.

– Zău, Marcus, ar fi trebuit să devii diplomat. Arăt oribil.

Își învârti o buclă pe obraz.

– Afurisita asta de umezeală. Nu pot să-mi aranjez părul.

Se uită la Normandy.

– Simon, dragul meu, fii un iepuraș drăguț și ocupă-te de croitoreasa aceea obraznică. I-am cerut un lucru cât se poate de simplu și se poartă ca și când aș fi pretins o nouă garderobă. Și știi foarte bine că n-aș face așa ceva cu zece ore înainte să se ridice cortina.

Marcus își amintea că făcuse exact acest lucru anul trecut, dar prefera să tacă. Din legăturile sale cu sexul opus învățase cel puțin un lucru, și anume că tăcerea era de aur.

Regizorul ridică din umeri spre Marcus, ca și când ar fi vrut să-i spună *"Îmi pare rău, dar te las singur"*.

Marcus își pipăi buzunarul de la vestă.

– Îți mulțumesc că ai găsit brățara surorii mele. Era sigur că o pierduse aici, la începutul săptămânii.

– Pentru puțin, milord – zise Normandy.

Adoptase o atitudine formală acum, când nu mai erau singuri.

– Cred că s-a stricat închizătoarea.

– O s-o dau la reparat.

Marcus știa ce mult însemna această bijuterie pentru singura sa rudă apropiată. Sigur, nu se

aștepta să-i fie recunoscătoare că i-o găsise. Recunoștința era un sentiment pe care nu și-l mai împărtășiseră în ultimii cinci ani.

Dând din cap spre Althea, Normandy se îndreptă spre culise și dispăru pe ușă.

Actrița puse o mână pe brațul lui Marcus.

– Trebuia să scap de Simon – zise ea, umezindu-și buza inferioară. Avem atât de multe de discutat între patru ochi.

– Althea, am venit aici ca să iau brățara surorii mele. Întâlnirea noastră a fost pur întâmplătoare.

– Eu aș spune că așa a vrut soarta. Doar Cussie al meu n-a uitat nopțile petrecute împreună. Și zilele. Erai ca un leu, cu coama ta blondă, superbă și câte lucruri îi cereai micuței tale leoaice! Ai fost un băiețel rău că m-ai supărat, dar știam că o să revii.

Îi sclipeau ochii, atentă.

– De ce a durat atât de mult?

Marcus îi dădu mâna la o parte. Îi venise mult mai greu să o facă decât și-ar fi imaginat.

– Ești o femeie frumoasă, Althea, și meriți pe cineva mai bun ca mine.

– Prostii. Iarna trecută mă invidia toată Londra...

Se opri, ca și când ar fi vorbit mai mult decât trebuia.

– Bineînțeles, am fost asaltată de admiratori, dar nici unul – se jură ea, punându-și două degete pe piept – nu avea farmecul tău.

Îl privi mai jos de talie.

– Nici nu se puteau compara.

Îl luă din nou de braț. De Althea era la fel de greu să scapi ca de o hârtie de prins muște. Se lipea de tot ce atingea.

– Atunci, trebuie să cauți mai departe.

Țipătul actriței cutremură pereții. Marcus tresări. Se fâțâia pe dinaintea lui, foșnind din falduriile rochiei. Penele pălăriei se clătinau în ritmul pașilor ei.

– Nici un barbat nu m-a insultat în asemenea hal de două ori. Deci, îmi spui să caut în altă parte. Află că ești un ticălos, un șarpe mincinos și scârbos, un vierme, un șacal care îi atacă pe cei neajutorați...

Se opri să respire și Marcus se întrebă dacă n-ar trebui dă-i dea o explicație pentru aceste caracterizări. Ticălos, șarpe și vierme era de a-

cord, dar șacal... parcă mersese cam prea departe.

– De data aceasta – zise ea pe un ton sonor – eu voi fi cea care te părăsesc. Să nu încerci să mă cauți vreodată, pentru că n-are nici un rost.

Trecu mândră pe lângă el, îndreptându-se spre scările care coborau de pe scenă în sala întunecată. Îi plăceau întotdeauna ieșirile grandioase, își aminti Marcus, recunoscător că nu-i blestemase măruntaiele și mai ales apendicele cu pricina.

Femeia pe care o zărise cu câteva minute în urmă rămăsese tăcută, lângă cortină. Ieși din umbre, înspre lumina aruncată de lampa cu gaz. Era înaltă, brunetă, cu părul negru, prins la spate. De fapt, era îmbrăcată toată în negru.

Oprindu-se lângă ea, Althea se uită peste umăr.

– Ce norocos sunteți, Înălțimea Voastră. Mi-ați găsit deja o înlocuitoare.

Apoi, se întoarse spre noua-venită, grăbindu-se s-o apostrofeze:

– Ce deșirată ești. Ai oase bune, dar te asigur că bărbații preferă carnea matură. Nu-ți dau mai mult de o lună.

Rotindu-şi poalele, coborî repede scările şi luă un mantou căptuşit cu blană de pe un scaun din primul rând. Foşnetul taftalei se auzea din ce în ce mai încet, pe măsură ce se îndepărta.

În liniştea care se lăsase, Marcus privi femeia şi ridică din umeri.

– Vă rog să mă scuzaţi pentru ieşirea domnişoarei Innocent. Este foarte stresată în ultima vreme.

– Ştiu. De fapt, se ştie foarte bine care este cauza supărării sale. A ţinut s-o precizeze tuturor.

O americancă, se gândi Marcus, şi încă una cu o voce plină, guturală. Făcu un pas înainte, s-o studieze mai atent.

Deşirată?! Nici vorbă. Ochi negri, la fel ca părul, piele măslinie, obraji proeminenţi, o bărbie hotărâtă. Cu alte cuvinte, o ţinută regală care i se părea nu numai atrăgătoare, dar şi incitantă. Îi era imposibil să-şi ferească privirile.

Începeau să-l cuprindă vechile dorinţe. Îi rânji provocator.

– A mai spus, de asemenea, că relaţia noastră n-ar dura mai mult de-o lună. Însă Althea a

subestimat foarte mult farmecul dumneavoastră, domnișoară...

Ochii femeii se dilatară alarmați, ca și când ar fi amenințat-o. Oare o mai întâlnise vreodată pe vremea când se distra la întâmplare? O ofensase în vreun fel? Nu prea obișnuia să jignească femeile, dar, în trecut, obișnuia adesea să frecventeze populația feminină din Kensington fără să-și aducă aminte cu cine avusese de-a face.

Dar numai un inconștient ar fi uitat această femeie.

Gene groase, umbrind obrajii frumos formați. Când o privi din nou, observă că se liniștise și își luase o figură gravă. Femeia avea o bărbie cu adevărat sfidătoare.

– Prezentările nu sunt necesare – zise ea. Poate voi practica profesiunea teatrală a domnișoarei Innocent, dar nu mă interesează să fiu o leoaică.

O actriță, se gândi el. Acum un an ar fi urmărit-o până când devenea... Cel puțin, pentru un timp. Fiind la curent cu ultima modă, îi studie bonеta și pelerina modestă. Se pare că nu prea avea succes în carieră. Totuși, dorea să fie

actriță. Ardea de ambiție. Doar că n-o interesa să devină...

Ce spusese? Leoaică. Marcus se gândi o clipă.

– Ah, da, una din comparațiile alese din menajeria lui Althea.

Se uită la degetele albe ale femeii, care strângeau pelerina. Ca și când s-ar fi temut să nu i-o desfacă și să profite de ea.

– Nu te îngrijora – îi spuse el pe un ton iritat. Am renunțat să mai posed actrițe, mai ales pe aceste podele de lemn. Sunt foarte tari pentru genunchi.

Își ridică bărbia imperceptibil.

– Dacă vă imaginați că mă tem, înseamnă că aveți o părere prea bună despre dumneavoastră – zise ea, cu mai multă sfidare decât convingere.

Deși era de obicei un om stăpânit, Marcus se înfurie. Suportase mai întâi atacurile lui Althea, iar acum, această americancă se purta ca și când l-ar fi considerat un diavol în persoană, înnebunit după sex. Nu venise decât ca să ia o brățară pierdută și să viziteze un vechi *prieten*, atâta tot.

În ciuda existenței sale retrase, mai păstrase totuși în suflet imboldul vremurilor apuse. Se

apropie până când simți aroma proaspătă de săpun a pielii ei și sclipirea mânioasă din ochii săi negri, remarcabili.

– Dacă nu-ți convine să fii leoaică, atunci ce rol ți-ar fi pe plac?

Îi mângâie obrajii. Fata tresări, dar rămase pe loc.

– Un pisoi care toarce? – o întrebă el blând, încălzindu-i obrazul cu respirația lui. Unul cu gheare, care să umple de sânge spatele unui bărbat când stai întinsă sub el?

– Ah!

Îi dădu mâna la o parte.

– Să știi că am gheare. Și am, de asemenea, destulă minte să-mi dau seama când sunt luată peste picior. Dacă te grăbești, sunt sigură că o să o prinzi pe domnișoara Innocent. Sau altă păpușică înnebunită de dragoste, care să-ți aprecieze avansurile. Mie îmi ajunge deocamdată câți bărbați am.

Îl privi din cap până-n picioare.

– Încă unul ar fi inutil.

Îi făcu loc să treacă și Marcus clătină din cap, dezgustat de amândouă. Punându-și jobenul pe

frunte, o privi o clipă, dar indiferent ce-ar fi spus, s-ar fi făcut și mai rău de râs.

Dracu' să le ia pe toate femeile, se gândi el când făcu o plecăciune în semn de rămas bun. Coborând treptele scenei câte două deodată și îndreptându-se spre ieșire, se minună cât de mult se schimbase într-un an.

Raven urmări pelerina fâlfâitoare care dispărea în bezna teatrului, ascultând zgomotul pașilor și scârțâitul ușii. Își strânse brațele în jurul ei, și, pentru a mia oară de când coborâse din vapor, pe cheiul de la Portsmouth, acum o săptămână, se întrebă de ce plecase de acasă.

Mama. Răspunsul era întotdeauna clar și puternic. Mama și faptul că nu putea duce o viață liniștită în Savannah.

Bun, își spuse ea, își găsise o justificare pentru faptul că se afla aici, dar ce anume o făcuse să reacționeze atât de ridicol acum? Fusese nepoliticoasă și apoi provocatoare, ca și când ar fi avut o duzină de iubiți, gata să se cațere în patul ei. Nu prea o prindea rolul de Raven Desfrânata.

Numai bărbatul care o provocase era de vină.

Semăna cu Harold Gash; doar că era mai manierat și amenințător. Începuse destul de politicos, cu un zâmbet care topise probabil multe inimi feminine. Înalt, lat în umeri, încrezător, avea o față osoasă, aproape copilăroasă, în ciuda cicatricei subțiri, verticale, din bărbie.

Da, copilăroasă, cu excepția ochilor incredibil de albaștri, insolenți, îndrăzneți și atenți. Nu era actor, știa sigur, dar avea ochi de actor, reflectând ceea ce voia să transmită.

Și voise să-și bată joc de ea. Nu l-ar fi lăsat niciodată să observe că fusese șocată. Nu știa de ce avusese acest efect asupra ei, dar, din clipa când se apropiase, își pierduse stăpânirea de sine.

Londra, asta era problema. Naivă, ca și Angel, își imaginase că va găsi o versiune puțin mai mare a orășelului Savannah. Cât de mult se înșelase... Orașul era murdar, aglomerat, zgomotos, învăluit permanent într-o ceață gălbuie. Cel mai rău era mirosul – o duhoare acră de canalizare, oameni nespălați și cărbuni, arși în milioane de focuri. Ce n-ar da să respire aerul curat al Georgiei! Și să vadă zâmbetul liniștitor

al celor din familia Chadwick.

În schimb, era privită cu lăcomie de necunoscuți, care-i făceau avansuri mult mai evidente decât îndrăzniseră vreodată cei de-acasă. Acesta din urmă – acest Cussie – nu fusese primul care să-i arunce priviri lascive. Dar o afectase cel mai mult.

Actrița îi spusese Înălțimea Voastră. Oare îl ironizase? Sau avea într-adevăr un titlu nobiliar, ca verișoara Elizabeth, Contesă de Stafford? Deoarece nu discutase niciodată cu mama ei despre asta, își imagina că un conte trebuia să fie palid, tras la față, cu chelie, cu un aer eteric... sau cu o gură încordată, poruncitor, auster.

Bănuia că una din aceste caracterizări s-ar potrivi unui personaj atât de ilustru. Erau urâți și degenerați, pentru că se căsătoreau în ciuda gradului de rudenie. La fel ca animalele pe cale de dispariție, cei din înalta societate de ambele părți ale Atlanticului se împerecheau unii cu alții.

În orice caz, nici un aristocrat nu putea fi înalt, frumos, grațios, dar atletic în mișcări, cu o coamă de păr blond atârnând neglijent pe frun-

tea înaltă.

Şi cu un zâmbet mult prea prietenos întipărit pe buze şi în priviri. Nu intrase nimeni ca el în magazinul familiei Chadwick. Şi era atât de diferit de Harold Gash, încât nici nu păreau să aparţină aceluiaşi sex.

Ceva tresări în sufletul lui Raven, ceva asemănător gândurilor nopţii... Dar era imposibil. Această spaimă n-o cuprindea în timpul zilei. Iar faptul că tindea s-o acapareze, era destul ca să-i oprească inima în loc şi s-o facă să tremure. Nu mai avea paisprezece ani şi nu mai era inocentă şi, în plus, nu venise tocmai din Savannah ca să cadă victimă trecutului ei.

Trebuia, în primul rând, să-şi găsească o slujbă, mai ales din punct de vedere practic. Le spusese părinţilor că se va întoarce acasă când va epuiza moştenirea. Dacă şi-ar găsi o slujbă, şi-ar prelungi şederea.

Se va angaja undeva şi apoi se va ocupa de scrisoarea care ardea în buzunarul ei. Scrisoarea pe care o luase fără să ştie mama ei.

Fără să le dezvăluie ce ştia, încercase să-şi convingă părinţii să renunţe la călătoria lor pla-

nificată.

– N-are rost să zgândăriți vechi răni – spusese ea.

– Suntem destul de maturi și conștienți ca să suportăm consecințele, fetițo – îi răspunsese tatăl ei.

Consecințe? *"Vei muri"* nu prea se încadra în această categorie.

Într-o seară, înainte să plece în Anglia, o văzuse pe mama ei aruncând un plic gol în foc, crezând că distrugea scrisoarea. Raven tăcuse, întrebându-se dacă hotărârea ei nu însemna că înșelase și mai amarnic încrederea mamei sale. Însă știa doar că trebuia să se lămurească de una singură, dacă mama ei prefera să ignore amenințarea. Prin urmare, îi anunțase că va pleca în Anglia, cu câteva luni înaintea lor. Poate că, într-un fel, ar fi trebuit să-i mulțumească lui Harold Gash că o forțase să treacă la acțiune.

– Mi-ați insuflat curajul să caut ce doresc. Până o să ajungeți acolo, voi juca pe scena Lyceum-ului.

Se miraseră, mai ales mama ei, dar îi asigurase că n-o s-o viziteze pe verișoara Elizabeth,

pe nobilul ei soț sau alt Pickering. Se va concentra asupra carierei sale.

Ah, câte minciuni. Se va angaja cât mai repede și apoi se va duce direct la Bolton Row.

Vei muri. Trebuia să-și reamintească de scrisoare zi și noapte. Mama va afla până la urmă ce făcuse. Și tata. Spera însă că vor înțelege.

Raven se întoarse când auzi pași în culise. De-ar fi Simon Normandy. I se spusese, de la casierie, să ia legătura cu el. Era adjunctul vestitului director al Lyceum-ului, Henry Irving, și cel mai în măsură s-o ajute, dacă putea.

Își netezi părul, își aranjă boneta și, prefăcându-se că zâmbește încrezător, se îndreptă spre lampa gălbuie dinspre scenă.

CAPITOLUL TREI

Peste o săptămână, Raven stătea dinaintea Casei Stafford, o clădire palidă, de piatră din Bolton Row – Mayfair. *N-o s-o vizitez pe verișoara Elizabeth.* Minciuna îi răsuna în urechi, dar nu atât de tare încât s-o facă să plece.

Un cartier de oameni bogați, se gândi ea, complet diferit de pensiunea ei din Soho și cât se poate de potrivit pentru Contele de Stafford și contesa sa. Mama fusese aici când era mică. Oare ce-o s-o aștepte acum, când se întorcea?

Grilaje din fier forjat protejau zidurile și stâlpi dorici flancau ușa sculptată. În mijlocul ei era fixat un cap de leu din aramă, cu care vizitatorii își anunțau venirea.

Nu era un semn prea primitor și ceața cenușie care o învăluia, o pătrundea până la oase.

Ce bine era dacă mama ar fi corespondat cu

iubita ei verișoară. Auzise de ea o singură dată, când îi trimisese o scrisoare prin care o anunța de moartea tatălui ei. Cel puțin era singura scrisoare de care știau cu toții. Poate că însăși Contesa de Stafford scrisese cuvintele *vei muri.*

Raven își strânse pelerina de lână și își dădu la o parte o buclă răzleață, încercând fără succes s-o prindă sub beretă. I se accelerase pulsul. Dar scrisoarea din buzunar o împiedica să se repeadă după trăsura din care tocmai coborâse.

Tata intenționa să se ducă direct la Casa Stafford și să spună că dorea să o vadă pe Lady Stafford. *Pur și simplu*, spusese el, și Raven va face exact la fel. Ropotul copitelor și scârțâitul hamurilor din piele și al arcurilor răsunau în aerul după-amiezii în timp ce se îndrepta spre ușă. Ridică falca leului și o lăsă să cadă.

Oare pe cine o să întâlnesc? Ce fel de primire o aștepta înăuntru? Se temea că va fi la fel de puțin prietenoasă ca și atitudinea lui Simon Normandy și a celorlalți directori de teatre londoneze.

Nu reușise să-și găsească o slujbă. Și, fără nici o logică, dădea vina pe aristocratul arogant

pe care-l cunoștea doar sub numele de Marcus. Dacă nu punea la socoteală și diminutivul Cussie, care i se potrivea mai bine. O tulburase inexplicabil și-i făcuse o impresie proastă lui Normandy și celorlalți directori la care se dusese în săptămâna aceea.

Toate acestea trebuiau să se schimbe.

În inima ei, știa că numai ea era de vină. Îl lăsase pe Cussie s-o tulbure. Slavă Domnului că n-o să-l mai vadă.

Trecuse un minut și se pregătea să bată din nou, când ușa se deschise scârțâind.

Un bărbat cu păr grizonat, în uniformă de majordom, o întâmpină cu o privire întrebătoare. Sprâncene groase, cenușii, se ridicaseră deasupra unei perechi de ochi căprui, pătrunzători, iar fața lui ridată îi amintea lui Raven de acel demn și auster bancher din Savannah.

– Lady Stafford, vă rog – spuse Raven.

Majordomul se arătă și mai uluit.

– Lady Stafford?

– Exact – zise Raven, întrebându-se ce greșise oare. Este acasă?

O rafală de vânt o lovi de la spate, umflân-

du-i pelerina și împingând-o prin ușa deschisă unde nu fusese încă poftită.

Majordomul se dădu la o parte să-i facă loc să intre și apoi închise ușa. Se uită la mâinile ei înmănușate, dar nu avea nici o carte de vizită, așa cum se obișnuia.

– Spuneți-i că Raven Chadwick, fiica lui Anne Pickering, se află aici.

Majordomul ezită pentru o clipă, iar apoi se îmbună:

– Domnișoara Anne?

Raven se învioră încurajată de privirea lui caldă.

– Ați cunoscut-o?

– Servesc această familie de când eram copil... Oh, Doamne!

Raven ar fi vrut să-i pună o mie de întrebări despre copilăria mamei sale, dar majordomul îi făcu semn să aștepte și străbătu holul în goană, luând-o în sus, pe scări.

Cercetă tavanul sculptat, candelabrul de cristal, scara în spirală, lămpile cu gaz, șuierând pe pereții lambrisați. O masă singuratică, cu picioare drepte, stătea sub una din lămpi, iar în mij-

locul ei era un platou de argint pentru cărțile de vizită ale oaspeților care știau cum să se prezinte într-o casă aristocrată, spre deosebire de ea.

Totul era elegant, dar mai simplu decât se așteptase. Unde erau portretele strămoșilor, armurile, piesele masive de mobilier pe care le asocia cu decorul victorian? Și unde era amenințarea care se aștepta să plutească sub acest acoperiș modern?

Umezeala se condensase pe faldurile pelerinei sale și se scurgea pe podea. Se mișcă nervoasă. De ce dura atât? În Georgia se gândise la acest moment, imaginându-și cum o să intre în casa din strada Bolton Row nr. 22 și o să ceară să i se spună cine voia sa-i facă rău mamei sale. Dar, o dată ajunsă în Anglia, nu i se mai păruse atât de ușor. Și, în afară de asta, acum îi venea mai ușor să fie politicoasă decât certăreață.

Majordomul s-a întors să-i ia pelerina și a dus-o sus, în living-room. Își netezi poalele rochiei verzi de zi. Era modestă – cu decolteu pătrat, talie naturală, fără nici un pic de dantelă pe mânecile lungi. Avea doar o mică bandă încrețită pe marginea fustei drepte, terminată cu

o scurtă trenă, dar compensa prin culoare.

Angel avusese dreptate când apreciase materialul ales. Culoarea vie, deosebită, arăta superb. Probabil că gustul ei dramatic o făcuse să-l aleagă. Nu-i păsa dacă atrăgea atenția asupra sa, era clar.

Când intră în dormitor fu din nou mirată să vadă ce simplu era mobilierul... câteva cuverturi pe sofa și scaune, fără franjuri și ciucuri ca în camera ei de la pensiune, și fără ciucuri de cristal agățați de lampă. Un mic pian dreptunghiular în colțul îndepărtat și un covoraș chinezesc cu un model delicat și pastelat, ale cărui culori se asortau cu vasul de porțelan de pe cămin confereau camerei căldură și grație.

– Domnișoara Raven Chadwick – o anunță majordomul, iar apoi se retrase, închizând ușa în urma lui.

Raven o privi uluită pe tânăra care stătea lângă foc, cu o carte în mână. Delicată, cu păr blond, încadrând o față cu trăsături fine, cu ten palid-rozaliu și ochi mari, albaștri, îi amintea lui Raven de un trandafir englezesc.

Pentru o clipă, Raven avu impresia că seamă-

nă cu cineva cunoscut, dar când o privi mai bine, constată că se înșelase.

– Nu ești Lady Stafford – zise ea, iar apoi își dădu seama că fusese o constatare prostească.

– Și mă bucur că nu sunt – zise tânăra. Lady Stafford a murit acum opt ani.

Nu-i de mirare că mama n-a mai primit nici o veste de la ea.

– Îmi pare rău – îi răspunse ea pe un ton fals. Elizabeth Pickering era verișoara mamei mele și cea mai bună prietenă a ei. Am fost convinsă că o s-o cunosc, în sfârșit.

Tânăra o privi interesată.

– Lady Stafford era mătușa mea prin alianță. Soțul ei, răposatul conte, și tatăl meu erau frați.

Se încruntă.

– Numele acesta, Chadwick... N-am mai auzit de el.

– Și contele a murit? – se interesă Raven, mai întristată ca oricând. Bunica mea a murit înainte ca mama să plece din Anglia și verișoara Elizabeth i-a scris de moartea bunicului. Dar am crezut că mai are rude care să-și amintească de ea.

Tânăra stătea în picioare, înaltă și înțepenită,

iar Raven o studie mai atent. Avea o rochie din cașmir, cu o bordură galbenă de serj și un jupon plisat, asortat la culoare. Părul ei auriu, cu cărare pe mijloc, era prins la spate într-o cascadă de bucle care cădeau din mijlocul capului până la ceafă. Avea în jur de douăzeci de ani, dar nu mai mult de douăzeci și cinci, însă, în ciuda delicateței sale, gura încordată și duritatea din priviri arătau că duce o viață nefericită.

Sau, poate că Raven interpreta greșit atitudinea ei rigidă. Avea obiceiul să caracterizeze oamenii, ca și când ar fi fost niște personaje dintr-o piesă.

Tânăra o privi deodată cu ochii măriți de uimire.

– Chadwick. Bineînțeles. Ce prostie din partea mea. Frederick a spus ceva despre mama ta, dar n-am fost atentă. Ești fiica femeii aceleia care a căzut în dizgrație, nu-i așa? Cea care a fugit în America, cu irlandezul acela îngrozitor.

Vorbele ei o răniseră și-i fu imposibil să se abțină.

– Îmi pare rău de tot ce-ai auzit. Tata este cel mai minunat om din lume.

Spre surprinderea ei, tânăra zâmbi.

– Ai perfectă dreptate – zise ea, fără să se simtă deloc stânjenită. N-ar trebui să plec urechea la bârfe, mai ales eu. Sunt Amy Bannerman, sora actualului conte. Mama ta a plecat cu mult înainte să mă nasc eu.

Raven o privi mirată.

– Lady Amy? – întrebă ea.

– Nu chiar. Tata a fost fratele cel mic al răposatului conte. A murit cu mulți ani în urmă, fără titlu și fără bani. Așa că eu sunt o simplă *domnișoară*.

Trase de șnurul clopotelului, care atârna lângă scaunul ei.

– Ia loc, te rog. Sun acum să ni se aducă ceaiul.

Se pare că domnișoara Bannerman trecea repede de la o stare la alta, hotărî Raven, iar sinceritatea ei era de-a dreptul alarmantă. Ușurată, trase aer în piept, pentru prima oară de când bătuse la ușa acestei case. De-abia se așezase pe sofa când se deschise ușa și apăru o femeie scundă, grasă, cu păr grizonat, rochie neagră și ochi cenușii, mari, pe o față rotundă și zbârcită,

cu un zâmbet bonom.

– Frederick a spus că fiica lui Annie se află aici. Este adevărat?

O privi pe Raven.

– Doamne Sfinte – zise ea, ducându-şi la obraz degetele grase. Are tenul lui Annie, care era atât de blondă, dar trăsăturile... oh da, trăsăturile sunt exact cum îmi amintesc.

– Mătuşă Cordelia, ea este Raven Chadwick, aceasta este sora răposatei mele mame, domnişoara Cordelia Halstead.

– Raven[1] – zise Cordelia. Numele ţi se potriveşte perfect.

– Tata l-a ales, când a văzut părul meu negru.

– Oh da, tatăl tău.

S-a apropiat de sofa s-o studieze pe Raven.

– A fost urât din partea lui că a răpit-o pe Annie a noastră. Sigur, nu eram rude de sânge. Probabil că eşti tare derutată. Nici eu nu mi-am revenit bine, de fapt.

În timp ce femeia continua să vorbească, Raven sesiză un iz de gin şi observă roşeaţa din

1. Corb (engl.) (n.t.)

obrajii ei. Şi, dată fiind starea în care se afla, nu era de mirare că mătuşa Cordelia nu-şi revenise. Dar avea o fire blândă, bonomă, care o făcea pe Raven să uite de gin.

Uşa se deschise şi se închise din nou. De data aceasta, femeia care intră era înaltă şi subţire, aproape uscată, îmbrăcată într-o rochie neagră de mătase, la fel de simplă ca a lui Raven. Părul negru, brăzdat de fire albe, era dat pe spate şi răsucit într-un coc, la ceafă. Îşi tuguiase buzele, iar ochii ei palizi şi ageri scrutau camera.

– Mătuşa Irene – zise Amy. Presupun că Frederick ţi-a spus şi tie de vizitatoarea noastră.

Irene, se gândi Raven, uşurată. În sfârşit, cineva de care auzise de la mama ei. Verişoara Irene Pickering, sora necăsătorită a lui Elizabeth. Mama nu-i păstra o amintire prea plăcută. Fără să explice de ce, spusese numai că Irene era o persoană foarte reţinută.

Se ridică s-o întâmpine pe verişoara mamei sale şi, deci, şi a ei, întrebându-se dacă va fi primită cu un zâmbet, o îmbrăţişare sau chiar un sărut pe obraz. Din câte ştia, Irene şi fratele ei, Ralph Pickering – dacă mai trăia – erau ultimele

rude de sânge ale mamei sale.

Irene Pickering nu se urni din loc.

– Semeni cu tatăl tău – zise ea.

– Ah nu, Irene – protestă Cordelia imediat. Are nasul și bărbia lui Annie și este mândră și stăpână pe sine, la fel ca mama ei.

– Pah! – exclamă Irene. Ți s-a tulburat memoria. Este o irlandeză brunetă, atâta tot. Ce te aduce aici, fetițo? Presupun că ai venit din colonii.

Lui Raven îi stăteau pe buze cuvinte amare, dar le înghiți cu un zâmbet.

– M-a atras teatrul englez. Visez să ajung pe scenă de când eram mică.

– Pe scenă?! – ziseră toate trei într-un glas.

– Da, pe scenă – le răspunse Raven.

– Vai de mine! – exclamă Cordelia, înăbușindu-și un sughiț.

– Ce neplăcut! – spuse Irene, țuguindu-și buzele.

Dar Amy își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Ce minunat! Fratele meu va fi furios.

Irene îi aruncă o privire otrăvită tinerei și

apoi își îndreptă atenția din nou spre Raven.

– De ce Dumnezeu ai ales să devii o astfel de femeie?

– Vorbiți ca și când...

– Nu-i nevoie să fii vulgară, domnișoară Chadwick – o întrerupse Irene. De fapt, este cam același lucru.

– Ai jucat vreodată într-o piesă? – se interesă Amy. Vreau să spun, în America. Oh, este prea minunat ca să găsesc cuvintele potrivite.

Raven se simțea ca o minge aruncată dintr-o parte într-alta, între dezaprobarea lui Irene și încântarea lui Amy. Și nu știa ce-i displăcea mai mult.

– Am evoluat foarte puțin în afara căminului părintesc.

Sosirea ceaiului o scuti de comentarii. Abia când se așezară Amy și Raven pe scaunele de lângă foc și cele două femei mai în vârstă pe sofa, ținând în mână cescuțele cu ceai și farfurioarele cu pâine cu unt, se deschise din nou discuția.

– O actriță! – spuse Amy cu ochii sclipind de încântare. Ce minunat! Și ce curajoasă ești că

dorești să-ți începi cariera la Londra.

– Ah! exclamă Irene. Eu una i-aș spune prostie, dacă nu chiar mai rău.

Cordelia sorbi din ceai și se strâmbă.

– Ai ceva aranjat pentru mâine seară? – o întrebă Amy.

– Nu – răspunse Raven.

– Mare parte din londonezi se află la țară, în vacanță, dar o să dau o mică recepție. Pe urmă se va dansa. Te rog să nu mă refuzi.

Raven bănuia că această invitație ascundea multe motive, care nu prea aveau legătură cu ospitalitatea. Totuși, și ea avea la fel de multe motive ca să accepte.

În rest, s-au mulțumit să discute despre familia ei și viața pe care o duceau la Savannah. Și considera că nu greșea dacă accentua importanța Magazinului Chadwick, fără să amintească de aerele de superioritate abordate de nobilimea locală față de negustorul irlandez și familia lui, care locuiau într-o casă de scânduri, în spatele magazinului.

Dacă mama și tata veneau aici, trebuia să-i prezinte într-o lumină cât mai favorabilă.

În fața unei audiențe atât de interesate, le descrisese repede pe cele două surori ale ei – roșcata Flame[1], care locuia acum în Texas, și dulcea, blonda Angel, de douăzeci de ani, care rămăsese acasă – fără să-și ascundă dragostea pe care o nutrea față de ele.

Mătușile se arătară interesate mai ales când le explicase cum tatăl ei își botezase fiicele după culoarea părului lor.

– Ce frumos! – exclamase Cordelia.

– Ce ciudat! – spusese Irene.

Dar Amy nu făcuse nici un comentariu, adâncită în gânduri.

Când Raven încercase să pună întrebări, la rândul ei, fusese întâmpinată cu rezervă. Chiar și când pomenise de o posibilă vizită a părinților ei, la vară, nu primise altceva decât răspunsuri politicoase, în orice caz nimic care să indice posibilul semnatar al scrisorii mamei sale.

Trebuia să-și dezvolte talentele de detectiv, își spuse ea peste o jumătate de oră, în timp ce mergea prin ceața groasă, spre Picadilly, sperând

---

1. Flacără (engl.) (n.t.)

să găsească o birjă.

Fără să știe cum ar fi trebuit să se îmbrace pentru o asemenea ocazie, Raven alese o rochie roșie, de mătase. Doar un volan și panglica de dantelă prinsă în jurul decolteului o deosebeau de simplitatea celei verzi. Ar fi preferat o toaletă mai impresionantă, dar era bine și așa.

Și singurele bijuterii erau cerceii cu perle ai mamei sale, vârâți în bagaj în ultimul moment, la insistențele lui Anne. Mănuși albe, lungi până la marginea mânecilor scurte, bufante și își schimbase cizmele grosolane cu pantofi negri, de satin.

Ajunse la Casa Stafford mai târziu decât intenționase, dar fusese greu să găsească o birjă într-o asemenea noapte senină de sâmbătă, când londonezii ieșiseră la plimbare, în oraș. Domnișoara Bannerman spusese că majoritatea londonezilor erau la țară. Dar se referise probabil la cei din lumea bună. În această seară, Raven văzuse mai mulți oameni decât vedea într-o lună în Savannah.

La ușă o întâmpină un lacheu. Înalt, cu tră-

sături ascuțite și ochi de șoim, o studie atent pe Raven. Probabil că servitorii aflaseră ce meserie intenționa să practice. Așa că o femeie care dorea să se expună public, pe o scenă, putea fi privită fără reținere.

Raven își înfrână reticența ei înnăscută în fața străinilor și își luă o atitudine princiară. Nu prea avea sâni proeminenți, dar era înaltă, cu gât lung, ceea ce-i conferea distincție. Era, de asemenea, mândră de coafura pe care și-o făcuse – își prinsese buclele, lăsându-le să cadă pe umerii ei goi, încadrându-i fața.

Se gândise să se fardeze puțin, dar proprietăreasa ei îi atrăsese atenția că numai femeile neserioase foloseau cosmeticale. Așa că se bază pe bujorii ei naturali ca să-i lumineze pielea tuciurie.

În orice caz, lacheul părea impresionat. O dirijă plin de respect spre majordom, care, la rândul lui, o conduse în living-room, la fel ca la prima ei vizită. Mobila fusese trasă spre pereți ca să facă loc invitaților și camera nu mai părea atât de plăcută.

– Frederick – spuse ea, privind bijuteriile și

medaliile care sclipeau în lumina lămpilor – trebuie să-mi povestești odată despre mama.

– Oricând doriți, domnișoară, zise el cu respect, dar se vedea că-i sclipeau ochii de bucurie.

– Domnișoara Raven Chadwick – anunță el la ușă.

Se întoarseră. Raven rămase pe loc, stânjenită un timp, iar apoi începu să meargă cercetând fețele invitaților, în căutarea unui chip prietenos. Dar nu erau decât străini îmbrăcați elegant.

Dacă ar fi fost obișnuită cu seratele, ar fi știut cum să se comporte. Dar ea nu prea vorbea cu nimeni în afara magazinului.

Oamenii din Savannah spuneau că este încrezută. Dar o cunoșteau prea puțin.

Oamenii aceștia, pe care-i vedea acum erau cu adevărat încrezuți. Dar trebuia să facă față, pentru mama ei, se gândi ea. Nu putea să se întoarcă și s-o ia la fugă.

În cameră era un aer închis. I se adunase transpirația între sâni și i se umezise buza superioară.

– Domnișoară Chadwick – ciripi o voce de femeie.

Invitații se dădură la o parte când Amy Bannerman se grăbi spre ușă, foșnind în rochia sa galbenă de tafta. Ochii ei albaștri, cu gene groase sclipiră când o luă de mână pe Raven.

– Vino, vreau să-ți prezint pe cineva. Ești surpriza acestei seri. De-abia aștept să văd cum o să reacționeze.

Tonul ei o îndemna pe Raven să se desprindă de lângă ea și s-o ia la fugă, dar invitații se strânseseră în jurul ei, blocându-i retragerea. Se îndreptau spre o fereastră deschisă din capătul salonului. Ceilalți se dădeau la o parte, iar Raven avu senzația că era condusă spre eșafod, unde o aștepta călăul.

Și, când îl văzu pe bărbatul de dinaintea ei, își dădu seama că nu exagera prea mult. Discuta cu alt gentleman, râzând. Dar, în momentul în care le văzu pe cele două femei, îi pieri veselia.

Era mai înalt decât își amintea, mai blond, mai ascuțit la față și, în concluzie, mai asemănător cu leul cu care fusese asemuit. Ochii lui – ochi de actor, cum îi caracterizase ea, capabili să observe tot – erau reci si albaștri în timp ce o studiau.

Se mira să constate ce superb arăta cu trăsăturile lui neregulate și cicatricea mică din bărbie. Cu alte cuvinte, era mai mult decât seducător, chiar și pentru ea. O rafală de vânt se strecură prin fereastra deschisă. Raven se cutremură, dar nu de frig. O cuprinsese din nou senzația aceea ciudată. Se folosi de toată stăpânirea de sine și talentul ei actoricesc ca să-i întâlnească privirea.

– Marcus – zise Amy –, ea este Raven Chadwick. Fiica lui Anne Pickering. Erai doar un băiețel când a fugit în America, însă este imposibil să nu fi auzit bârfa din familie.

Bărbatul se întoarse spre Raven. Nu părea prea prietenos.

– Domnișoară Chadwick, el este fratele meu, Marcus Bannerman, care a devenit de anul trecut cel de-al doisprezecelea Conte de Stafford și stăpânul tuturor domeniilor familiei. Trebuie să-i povestești despre ambițiile tale la Londra. Va fi fascinat să audă.

CAPITOLUL PATRU

Marcus se oglindi în niște remarcabili ochi negri, mult prea bine cunoscuți.

Imposibil, își spuse el. Și, cu toate acestea, femeia din fața lui era cu adevărat actrița îndrăzneață de la Lyceum. Se gândise de mai multe ori la ea în ultima săptămână. Ce dracu' căuta aici?!

Amy, își spuse el. Unul din micile ei jocuri.

– Domnișoară Chadwick – zise el, calm.

Numele îl nedumerea. Unde îl mai auzise oare? Se spusese ceva despre familie, dar știind că surorii sale îi plăcea să trăncănească aiurea, n-o băgase în seamă.

– Lord Stafford – spuse actrița, cu un glas stăpânit, ridicând privirile spre el.

Zărise cumva o sclipire de neliniște în ochii aceia negri, adânci? Nu era atât de stăpânită pe cât părea? Punea ceva la cale, de asta era sigur.

Se făcuse liniște, ca și când se așteptau cu to-

ții să asiste la o scenă. Ceea ce se va și întâmpla, probabil, mulțumită gazdei lor. Amy le sugerase probabil că astă-seară vor avea parte de o distracție deosebită. Foarte urât din partea ei, deoarece printre oaspeți se aflau câteva fete bune de măritat și niște tați la fel de interesanți. Dar nici prin cap nu-i trecea să reacționeze așa cum se aștepta sora lui.

– Nu-i așa că este minunat s-o vedem pe domnișoara Chadwick – zise Amy mai veselă și agitată decât ar fi fost necesar, după părerea lui Marcus. Sper că ții minte, frate dragă, scandalul care a izbucnit în familie, în anii patruzeci.

– Nu, nu-mi amintesc.

– Și eu, care credeam că ești la curent cu toate. Anne Pickering, verișoara mătușii Elizabeth, a fugit cu un irlandez...

Se întrerupse când întâlni privirile domnișoarei Chadwick.

Șoaptele se răspândeau în jurul lor ca vântul între frunze.

Marcus o admiră fără să vrea pe actriță fiindcă reușise să întrerupă trăncăneala răutăcioasă a surorii sale. El unul nu reușea decât foarte rar.

Amy îi zâmbi, plină de inocență, dar n-avea încredere în ea. Îi întinsese o cursă, ca să-l pună într-o situație proastă, folosind o actriță frumoasă drept momeală. Iar acum, stătea acolo, liniștită, așteptându-l să izbucnească.

Dar își dorea mai mult decât orice s-o dezamăgească. Exploziile lui, dacă vor exista într-adevăr, se vor produce când va rămâne între patru ochi cu domnișoara Chadwick.

– Mă interesează foarte mult să aud povestea dumneavoastră – zise el. Dar nu are rost să ne plictisim oaspeții.

– Nu se vor plictisi – zise Amy. Și, în afară de asta, nu puteți să vă retrageți. Trebuie să prezidați adunarea, în calitate de conte. Titlul vă obligă.

– Îți mulțumesc că mi-ai reamintit. O să chem mătușile să discute cu ea.

Iar apoi, luându-și la revedere de la bărbații de lângă el cu o simplă înclinare a capului, o luă pe domnișoara Chadwick de cot și o conduse spre ușă. Fata încercase să opună rezistență, dar se ținu bățos, simțind căldura și finețea brațului ei prin mănuși.

Fără nici un cuvânt, o duse jos, în bibliotecă, trecând pe lângă majordomul și lacheul uluiți de prezența lui. Îi aruncă o privire prizonierei sale. Îi venea să strige după ajutor – se vedea în ochii ei – dar se mulțumea să-i arunce o privire acuzatoare.

Intră înaintea lui în camera slab luminată. Ardea o singură lampă, iar focul din cămin deabia pâlpâia, aruncând umbre grotești pe rafturile de cărți înșirate pe pereți. O privi cum studia volumele roase de vreme, mobila grea, din piele, biroul mare, de stejar, care ocupa mare parte din cameră. În rochia ei roșie, cu trăsăturile sale fine și părul aranjat cu grijă, ca modelul covorului în culoarea vinului, părea foarte feminină și nepotrivită pentru camera aceea.

Îl privi, în sfârșit.

– Acesta este sanctuarul unui bărbat.

– Da, într-adevăr.

– Atunci, de ce m-ai adus aici? – îl întrebă ea.

I se citea îngrijorarea în ochi.

Avea talent actoricesc, se gândi el, dar nu era foarte convingătoare. Poate că nu era atât de îngrijorată, ci mai mult dezamăgită că nu-și juca

rolul în fața unui public mai larg.

– Te-am adus aici ca să te posed. Spre deosebire de scena de la Lyceum, covorul acesta este destul de gros să-mi protejeze genunchii.

Exclamația ei păru destul de autentică.

– Nu-ți bate joc de mine – zise ea, strângându-și mâinile în jurul taliei. Ai promis că vei chema mătușile.

– Am mințit – zise Marcus zâmbind. Sper că nu te superi.

Își lăsă mâinile tremurânde să-i cadă în lături. Ce gest teatral, se gândi el. La fel ca și bărbia împinsă înainte, că și când și-ar fi adunat curajul să-l înfrunte.

– Încerci să mă seduci, Înălțimea Ta? Oare inimile englezoaicelor se topesc sub privirile tale? Te imploră să-ți mângâie părul de aur? Pariez că nu observă ce prost ți se potrivește zâmbetul cu ochii.

Îl atâta fără milă. Marcus se ridică să-i răspundă.

– S-ar putea, domnișoară Chadwick. Spune-mi doar că te-ai răzgândit în privința leoaicei.

Indignarea ei era cât se poate de reală.

– Chiar ai luat în serios comentariul cu leul, nu-i așa? Din câte îmi amintesc, domnișoara Innocent te-a caracterizat de asemenea drept vierme, șarpe și șacal.

– Ai o memorie remarcabilă.

– Nu uita că sunt actriță.

– Cum aș putea să uit?

Se apropie de ea.

– Unde îți sunt iubiții în noaptea aceasta?

Își puse ușor mâinile pe umerii ei, ca să-i simtă căldura, dar nu și greutatea.

– Poate ai hotărât că nu strică să-ți mai iei unul?

Ochii ei sclipiră, cuprinși de un sentiment asemănător panicii.

– Ai observat că ne răspundem prin întrebări? – zise ea.

Își înclină capul spre ea și îi apăsă umerii. Pielea mătăsoasă se încălzi sub degetele lui. Degetul său mare îi căuta pulsul la gât. Și i se încordară vintrele când îl găsi.

– Atunci, este timpul să dăm niște răspunsuri – zise el, cuprins de o bruscă pasiune.

I-ar plăcea să-i dea ce dorea, aici, pe covor, î-

nainte să-și amintească de hotărârea sa.

Deschise gura și citi emoțiile care se oglindeau în ochii negri, adânci. Surprindere, curiozitate, poate o dorință comparabilă cu a lui – cel puțin ca gen, dacă nu ca intensitate.

Citi, de asemenea, frica. Blestemând în gând, îi dădu drumul, ca și când ar fi fost un fier încins.

– N-ai de ce să te temi – zise el. Prefer femeile care mi se dăruiesc de bună voie.

– Ceea ce nu este cazul meu.

– Încetează cu minciunile, domnișoară Chadwick. Sau cine-oi fi. Nu ești chiar atât de dezinteresată.

Îi aruncă o privire glacială.

– Amy s-a întrecut pe sine de data aceasta. Cât îți plătește ca să participi la o asemenea șaradă? Și cum dracu v-ați întâlnit? Presupun că tu ai aranjat asta.

– Să mă plătească?! – întrebă ea. Habar n-am avut că o să te găsesc aici.

– Îți manifești cât se poate de sincer indignarea, dar ar trebui să vorbești mai tare. Dacă te străduiești puțin, o să te audă toți invitații lui

Amy. Doar asta ați plănuit amândouă, nu-i așa?

– Ești nebun.

Încercă să treacă pe lângă el, dar o prinse de umeri și o ținu în loc. Fir-ar să fie, nu reușea să-și țină mâinile la locul lor.

– Nu știu ce se întâmplă între tine și sora ta – zise ea –, dar se pare că am fost prinsă la mijloc. Îți repet că nu știam că vei fi aici, astă seară. Dacă îmi dai drumul, o să chem mătușile să-ți descrie prima mea vizită aici. Poate că nu dorești să le vezi, dar eu abia aștept.

Simți pentru prima oară un ghimpe de îndoială.

– Ar fi tentant, dar s-au retras să-și vadă de treburile lor. Studiind fața care-l înfrunta, observă mânia care-i asprea linia buzelor și focul din priviri. Oare aceste emoții ar putea fi autentice? Dacă prezența lui fusese într-adevăr o surpriză? Un gentleman ar fi încercat să-i dea crezare, iar el ar fi trebuit să fie un gentleman. Îi dădu drumul fără să vrea și de îndepărtă de ea.

– M-ai acuzat că mint, Înălțimea Voastră. Și ce anume am mințit, mă rog? Că mă numesc Raven Chadwick? Că sunt fiica lui Anne Picke-

ring? De ce aș pretinde așa ceva dacă n-ar fi adevărat?

Marcus se așează pe brațul fotoliului și își încrucișă picioarele întinse.

– Dovedește-o – zise el.

– Ce?

– Dovedește-mi că ești cine spui.

Se uită la mâinile ei, înfipte în șold și ar fi putut să jure că murmura primele cuvinte din monologul Porției.

Fata își înălță sprâncenele groase.

– Va trebui să-mi accepți identitatea, Lord Stafford, pentru că așa spun eu.

– Da! – exclamă el, vulgar. Parcă ai fi tata când îi puneam cuvântul la îndoială.

Îi studie trăsăturile, curbura umerilor goi, înroșiți de mâinile lui. Își concentră atenția asupra sânilor care se ridicau peste rochia roșie ca focul.

– Oricum, nu arăți ca el, slavă Domnului. Era mic și gras.

– Dacă încerci să-mi faci complimente, nu te deranja. Nu mă interesează vorbele frumoase.

– Dacă aș încerca să-ți fac complimente,

domnișoară Chadwick, aș invoca imagini care ți-ar ameți căpșorul drăgălaș.

– Te rog să mă scutești de o asemenea mostră, Înălțimea Voastră.

– Ah, bine, asta este. Dacă trebuie, fie și așa.

Îl ocoli cu grijă când se apropie de focul aproape stins. Din profil, luminată de sclipirea blândă a tăciunilor, era răpitor de frumoasă. Și știa asta, mai mult ca sigur.

– Tatăl tău s-a căsătorit din interes – zise ea. Mama nu-și amintea prea multe despre părinții tăi, în afară de faptul că aveau un băiețel. Presupun că tu erai acela.

Își ascunse surprinderea.

– Am venit ieri aici, crezând că unchiul tău, răposatul conte, mai este încă în viață. Verișoara Elizabeth a fost cea mai dragă prietenă a mamei. În schimb, am cunoscut-o pe sora ei, Irene Pickering. Mi s-a părut ciudat când domnișoara Bannerman a prezentat-o drept mătușă, pentru că nu sunt rude de sânge.

– Pe mătușa Irene am moștenit-o o dată cu titlul nobiliar. S-a stabilit de mult la Stafford House.

– Fratele ei, Ralph, mai trăiește? Dacă da, în-

seamnă că sunt singurele rude care i-au mai rămas mamei în Anglia.

– Ralph Pickering locuieşte la clubul său, nu departe de Bolton Row.

– Cel puţin, mama va putea să viziteze două rude – zise ea pe un ton atât de scăzut, încât deabia o auzi. Elizabeth ne-a scris de moartea bunicului, cred că prin 1863. Atunci nu se terminase încă războiul şi nu am primit scrisoarea decât după mult timp. Mama a fost foarte îndurerată că nu se împăcaseră. Bunica a murit înainte ca mama să-l cunoască pe tata. Nu cred că ai văzut-o vreodată. Mama spunea că era foarte...

– Ajunge – zise Marcus, ridicând mâinile. Recunosc că eşti cine spui.

Actriţa îl răsplăti cu un zâmbet. Ar trebui să zâmbească mai des, se gândi el.

– Ai venit în Anglia să-ţi cunoşti familia – zise el.

– Exact.

– Şi să te angajezi la teatru.

– După cum te exprimi, faci ca idealurile mele să fie nevrednice de atenţie.

– Poţi să-ţi dai seama şi singură, de vreme ce

Amy te-a invitat aici. Îi place foarte mult să-și pună fratele în situații neplăcute, mai ales de când a devenit conte.

Expresia întipărită pe fața ei îl făcu să se oprească o clipă.

– Am presupus că făceai parte din jocul ei, dar pari jignită. Oare m-am înșelat din nou?

– Nu știu cum gândești. Din câte am văzut la Lyceum, nu mi s-a părut că ai considerat întotdeauna actrițele nedemne de atenție.

– Ah, te referi la domnișoara Innocent. Te gândești probabil cât de ipocrit sunt. Și ai dreptate. Ipocrizia este un fundament important pe care a fost clădită societatea engleză.

– Verișoara Irene a spus că n-ar fi departe de o femeie de stradă. Și se pare că ești de aceeași părere.

– Mătușa Irene nu prea călătorește prin oraș, dar citește foarte mult. Și cunoaște care sunt atitudinile dominante.

– Inclusiv faptul că este foarte normal să admiri o actriță, să-i aplauzi talentul și să te lași impresionat. Și este, de asemenea, normal pentru un bărbat ca tine să te culci cu ea. Dar, în

schimb, nu este permis s-o primești pe ușa din față a casei tale.

– Felicitări, domnișoară Chadwick. Ai deslușit câteva caracteristici importante ale moralei victoriene. Doar că asemenea cuvinte, cum ar fi "pat" nu se pronunță în prezența unei persoane de sex opus. Și trebuie să recunoști că este exact situația de față.

– Eu una mă bucur că nu suntem de același sex.

Marcus o studie lasciv. Lumina obscură reflectată de lampă și focul palid din cămin îi puneau în evidență sânii care se ridicau și coborau pe sub rochia roșie de mătase.

– Sunt de acord cu tine.

– Chiar trebuie să transformi tot ce discutăm acum într-o aluzie sexuală?

– Ssst, ssst. Altă gafă. "Pat" si "sex" în aceeași conversație? N-o să ai niciodată succes în saloanele londoneze.

Se ridică și se apropie de ea.

– Dar, în locuri mai intime...

– Mă pui la încercare, nu-i așa? Te folosești de insinuări când acuzațiile pe față nu au efectul

scontat.

– La ce anume te referi?

– La faptul că nu ai precizat deocamdată că am dorit să te pun într-o situație neplăcută astă-seară. Că sora ta mi-a sugerat, iar eu m-am grăbit să accept, ca o americancă de proastă condiție ce sunt. Domnișoara Innocent are dreptate. Nu ești un om prea plăcut. Te rog, dă-te la o parte, Înălțimea Voastră. Vreau să plec.

Doamne, era grozavă. Îi înfierbânta sângele.

– Nu – zise el.

Îl împinse, ceea ce era foarte nepoliticos pentru o domnișoară. Când refuză să se urnească din loc, îl împinse din nou.

– Vrei să ne luăm la trântă, domnișoară Chadwick? S-ar putea să ai mai mare succes.

Fata încremeni pe loc.

– Ce se întâmplă cu mine? – murmură ea, uitându-se la mâinile ei, ca și cum ar fi acționat din propria lor voință.

Apoi îl privi cu o tristețe care părea cât se poate de sinceră.

– Nu m-am purtat niciodată în asemenea hal.

Marcus se simți stânjenit, dar își reveni re-

pede. Cunoștea prea bine ticăloșia firii omenești. Domnișoara Chadwick susținea că a traversat oceanul ca să cunoască familia care-i aruncase mama pe drumuri. O să înghită această poveste când Regina Victoria o să-și deschidă un bordel în foișorul Castelului Windsor.

– Dă-mi voie, te rog, domnișoară Chadwick. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

Fata încuviință din cap. Tristețea din ochii ei fusese înlocuită cu o privire pierdută.

– De când ai venit în Anglia?

– De aproape două săptămâni.

– Și de-abia acum te-ai gândit să-ți cauți familia pierdută?

– Voiam să mă instalez mai întâi.

– Așa, deci. Să te instalezi.

– Doar nu puteam să apar la ușa voastră cu bagajul în mână. Ați fi crezut că vreau să stau aici.

– Și unde... te-ai instalat, mă rog?

– În Soho. Știu că este un cartier de mahala, dar am găsit o pensiune decentă și convenabilă din punct de vedere financiar.

– Și ai găsit cumva și o slujbă la un teatru din

apropiere? Am auzit că dau niște spectacole mai mult decât originale.

Încerca să și-o imagineze pe domnișoara Chadwick într-una din orgiile care aveau loc în cartierul acela măcinat de vicii al orașului. Nici chiar în cele mai desfrânate momente ale sale nu fusese tentat să asiste la un asemenea spectacol. Pentru el, sexul nu era ceva la care să privești, ca spectator.

Însă dacă Rave Chadwick ar fi pe scenă...

– N-am reușit să mă angajez, deocamdată – zise ea.

– Simon te-a refuzat, nu-i așa?

– Mi-a sugerat să încerc la un teatru care are nevoie de actori puțin experimentați.

– Un teatru de revistă, precis. N-are rost să negi. Ți se citește indignarea în ochi.

– Uite ce este, Lord Stafford, am învățat pe de rost aproape toate piesele lui Shakespeare și mare parte din sonetele sale. Vreau doar să mi se ofere șansa să dovedesc ce pot.

– Este foarte posibil ca accentul tău să fie un handicap. Să tintești la un rol într-o piesă de Shakespeare este un ideal înălțător.

– Înălțător, dar nu respectabil.

– Iată un alt exemplu al ipocriziei noastre. Dar acum vorbim de tine, nu de defectele țării mele. Te deranjează dacă voi recapitula ce ai spus până acum? Îmi este greu să înțeleg. Ai plecat singură din colonii și-ai sosit aici acum câteva săptămâni.

– Două.

– Te-ai dus singură în Soho și ai închiriat un apartament, ai încercat să te angajezi la diverse teatre și, după ce ai dat greș, te-ai îndreptat spre Mayfair, unde se află familia înstrăinată a mamei tale.

– Vorbești ca și când m-aș aștepta la un ajutor din partea ta.

– Te aștepți mai mult ca sigur la ceva. Dar nu să întâlnești pe cineva care să-ți ghicească intențiile.

Făcu un pas înainte și apoi încă unul, oprindu-se doar când o lipi cu spatele de perete. Își împinse bărbia înainte să-l înfrunte.

– Or, în aceste condiții, domnișoară Chadwick, ar fi trebuit să te aștepți să fii luată de urechi și dată pe ușă afară.

Panica momentană din ochii ei se transformă în furie.

– Încep să regret că nu am fost dată afară.

– Ce tremur impresionant ți-ai pus în glas. Recunoaște că ai venit aici după săptămâni de frământări, sperând să găsești niște rude care să te ajute să-ți satisfaci ambițiile. Chiar și un american poate să-și dea seama că un ajutor din partea nobilimii ar fi foarte avantajos.

– Ah! – exclamă ea și apoi îi trase o palmă.

Marcus o apucă de umeri și o scutură. Îi căzuse o buclă pe obraz, dându-i un aspect neglijent. Buzele ei pline și roșii erau ușor întredeschise. Îl cuprinsese dorința.

– Fir-ar să fie, cu tine este greu să te porți ca un gentleman.

– În ceea ce te privește, este de-a dreptul imposibil.

– Arunci întotdeauna reproșuri...

Nu știa decât un singur mod s-o amețească. O sărută. Fata se încordă, se răsuci și păru să se topească în brațele lui. După un an în care își încătușase pasiunile, Marcus își pierduse stăpânirea de sine. Intenționase doar să pună capăt

discuției lor, dar îl provocase mai mult decât putuse îndura. Limba lui o căuta pe a ei, savurându-i dulceața. Dă-o dracului de respectabilitate. Femeia caldă și încântătoare din brațele lui îi orbea rațiunea.

Și apoi se transformă într-o pisică sălbatică, plesnindu-l și zgâriindu-l. Iar Marcus renunță la atitudinea sa agresivă, apucând-o de încheieturile mâinii și protejându-și fața de ghearele ei feroce și corpul de genunchiul ei nemilos.

În cele din urmă, reuși să se desprindă de ea. Acum stăteau față în față, respirând greoi.

– Să nu îndrăznești să mă mai atingi – zise ea.

Bărbatul își șterse un fir de sânge de pe obraz.

– Ce te-a făcut să hotărăști că nu-ți place?

Marcus fu uimit pe moment să observe groaza care i se întipărise în priviri.

– N-am nevoie de bărbați.

Își netezi rochia cu degetele tremurânde și își aranjă decolteul pe umeri.

– M-ai luat prin surprindere, dar n-o să se mai întâmple.

Marcus se holbă la ea. La început, se arătase doritoare, cel puțin pentru o clipă. Probabil că avea un simț înnăscut al proprietății.

N-am ce zice, frumos îi stătea să se comporte așa, mai ales că-și propusese să fie un lord respectabil.

– Te rog să-mi accepți scuzele, domnișoară Chadwick.

– Aș vrea să pari mai sincer.

– Mă străduiesc. Poate dacă ar fi fost un iubit mai experimentat, nu te-ai fi simțit ofensată.

– Îți bați din nou joc de mine.

Îl privea cu lacrimi în ochi.

– Eu...

Se întrerupse, ca și când ceea ce ar fi vrut să spună era prea dureros. Nu și-ar fi putut alege o metodă mai bună ca să-l facă să se simtă un ticălos.

Îl înconjură și se îndreptă spre ușă. O atinse pe braț, dar se feri.

– Ți-am spus să nu mă mai atingi.

– Voiam doar să-ți atrag atenția că ar trebui să-ți aranjezi coafura. O să-ți aducă pelerina și o să chem o trăsură să te ducă înapoi, în Soho.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Vrei să mă scoți din Mayfair, nu-i așa? Te asigur că este și dorința mea. Dar te previn că o să le vizitez pe verișoarele mamei mele ori de câte ori voi putea. Ai o slujbă care să te țină departe de casă în timpul zilei? N-aș vrea să te mai deranjez din nou cu prezența mea.

– O slujbă? Ce idee ciudată.

Marcus fu cât pe ce să zâmbească.

– Sunt pair al regatului. Am această casă strămoșească, o mulțime de rude pe care să le susțin și o moșie în Sussex. Ar trebui să fie de ajuns.

– Voi, englezii, apreciați trândăvia bogătașilor și-i disprețuiți pe cei care-și câștigă existența prin muncă.

Marcus ar fi putut să-i spună că nu era nici leneș, nici bogat, dar se îndoia că l-ar asculta.

– Îți doresc să-ți găsești o slujbă – zise el. Ar trebui să urmezi sfatul lui Simon și să încerci la teatrele de revistă. Sunt, cu adevărat, mai puțin pretențioase.

O privi pentru ultima dată, probabil, și recunoscu, cu regret.

– Eşti o femeie frumoasă, domnişoară Chadwick. M-aş mira să nu ai succes.

Lordul Stafford ieşi din cameră înainte ca Raven să-i răspundă. În liniştea care se lăsă după plecarea sa, fu copleşită de propria ei slăbiciune. Era o fiinţă atât de rezervată, tăcută şi retrasă cu familia ei. Şi iată că în prezenţa lui Marcus Bannerman, un străin, se transforma într-o vrăjitoare, o desfrânată, comportându-se de-a dreptul scandalos.

O înspăimânta, pentru că o făcea să devină o femeie complet diferită, o scorpie, care n-avea nevoie decât de atingerea lui ca să se înfierbânte cum nu-şi imaginase nici în cele mai fantastice vise ale ei. Simţea încă buzele lui, căldura lor umedă, senzaţia delicată care avea forţa unui trasnet. Pentru o clipă, îi fusese imposibil să-l respingă.

Şi apoi, îi revenise spaima. Ar fi trebuit să se repeadă spre uşă afară, dar îşi reamintise de mama ei. *Vei muri.*

Mesajul acesta conta mai mult decât orice. Avea multe de învăţat despre familia Banner-

man, înainte ca mama să se întoarcă pe aceste locuri și să se arunce în brațele primejdiei.

Însă nu avea de gând să cedeze avansurilor mult prea evidente ale contelui.

Și ce voia, mă rog, se întrebă ea, fără să se gândească la motive. N-o să uite niciodată ce șocată fusese să-l vadă stând la fereastră, atât de înalt și mândru, cel mai chipeș bărbat din cameră – și stăpânul familiei în care trebuia să pătrundă. Nu-i de mirare că Amy i se păruse cunoscută la prima ei vizită. Seamănă foarte bine cu fratele ei.

Raven se gândi cu părere de rău la tot ce-și spuseseră unul altuia la Lyceum. Dar habar nu avusese...

Oftă. Era cea mai ghinionistă ființă din lume.

Când majordomul Frederick o condusese la ușa din față, nu-l văzuse pe conte și nici nu întâlni alți locatari de la Bolton Row. În timp ce se urca în birja adusă de lacheu, aruncă o privire ușii sculptate a reședinței Stafford. Lumina felinarului scotea în evidență capul de leu.

Un leu cu gura deschisă. Ar fi trebuit să-și dea seama din prima clipă ce animal se ascun-

dea dincolo de ziduri.

În cele din urmă, fu nevoită să accepte adevărul cu un oftat. Nu ghinionul era de vină, ci numai ea.

Se dusese la Casa Stafford cu cele mai bune intenții, dar, în final, stricase totul.

CAPITOLUL CINCI

A doua zi, Marcus o chemă pe Amy în bibliotecă imediat după prânz. Și se lăsă așteptată, ca de obicei. Ascultând furtuna care-i bătea în geam, studie notele de plată și rapoartele de pe biroul lui, gândindu-se la noaptea trecută. Iar Raven Chadwick refuza să-i iasă din minte.

Petrecuse o noapte agitată, amintindu-și tot ce se petrecuse între ei. Regreta că o întâlnise și își dorea s-o fi cunoscut în ipostaze mai intime, care să-i satisfacă pe amândoi.

Viața îți oferă surprize, mai mult ca sigur. Anul trecut, pe vremea asta, înconjurat de mai multe grații care nu știau cum să-i intre în voie, nu avea altceva mai bun de făcut decât să se gândească la cursă, să-și înscrie armăsarul său pur sânge, Fulger. Apoi, intrase în posesia titlului și Fulger fusese vândut.

Moartea vărului său, Arthur, unicul copil al

răposatului conte, îi facilitase succesiunea. Dar unchiul lui era destul de tânăr să zămislească alți moștenitori și, prin urmare, se recăsătorise după moartea primei Lady Stafford.

Însă murise în brațele tinerei sale soții, care se măritase imediat după aceea și plecase în Australia, lăsând în urma ei un teanc de datorii. Și Marcus intrase în posesia acestor datorii, moștenind o fostă mare avere, risipită în investiții neinspirate, o casă la Londra, o fermă falimentară și o familie care trebuia întreținută.

Amy și Cordelia fuseseră întotdeauna în grija lui, bineînțeles, de când îi muriseră părinții, dar duseseră o existență simplă, pe moșia Bannerman, care fusese moștenirea tatălui său, în calitate de fiu de-al doilea al contelui. Calul de rasă al lui Marcus le asigura de obicei câteva mici luxuri. Dar acum îi avea pe Irene și Ralph și o groază de servitori ai familiei, chiriași... Și uite așa, lista salariilor se întindea la nesfârșit, peste Canalul Mânecii, până în Franța.

Amy începuse să cheltuiască sume mari de bani, pretinzând că trebuie să susțină bunul nume al familiei în societate, lăsându-l pe el să

achite notele de plată. Ar fi trebuit să-i taie fondurile, dar, ori de câte ori încerca, amintirea unei căsuțe din Paris îl făcea să se răzgândească.

Responsabilități. Ce n-ar da să scape de ele...

Totuși, într-un fel, îi plăcea să aibă o răspundere. Sigur, nu mărturisise asta nimănui. Marcus, familistul? Foștii lui prieteni s-ar fi amuzat copios.

El și Amy nu avuseseră parte de o familie iubitoare. Părinții își vedeau de propriile lor griji. Încă din anii adolescenței, tatăl său îi încurajase pornirile desfrânate.

– N-am avut parte de libertate – îi spusese John Bannerman. Amintește-ți că am fost obligat să mă însor de tânăr. Așa că, fă-ți de cap, băiete, cât mai poți.

Raven Chadwick afirmase că tatăl său se căsătorise din interes. Și avea dreptate. O luase pe Owenda Halstead, sora mai mare a Cordeliei. Și, după ce averile familiilor Bannerman și Halstead fuseseră spulberate, lui Marcus nu-i rămânea decât să urmeze exemplul tatălui său. Nu intenționase niciodată să se căsătorească din dragoste. În afară de afecțiunea lui pentru Amy,

dragostea era o emoție străină inimii lui. Dar femeia care-i va fi soție, va trebui să-i împărtășească toate pasiunile, inclusiv atracția pe care o resimțea față de moșia din Sussex.

Din păcate, nici una din miresele asupra cărora își concentrase atenția nu se arătau interesate de viața la țară și venise timpul să se hotărască asupra alesei sale.

Sosirea lui Amy puse capăt gândurilor sale. O urmări în timp ce se îndrepta spre el. În rochia ei simplă, albastră, cu părul liber, era neasemuit de frumoasă, iar când nu se aranja, nu-i dădeai mai mult de optsprezece ani.

Semăna cu el în ceea ce privește înălțimea și trăsăturile feței – avea aerul familiei Bannerman –, dar era mai dulce și mai suavă. Îi tresări inima, deodată.

Dacă s-ar putea întoarce cu cinci ani în urmă...

Dar nu putea. Și chiar dacă ar putea, ar face același lucru.

Totul în viața lui părea predestinat, inclusiv binele și răul și simțea că lucrurile îi scapă de sub control.

Se uita la ploaia care bătea în fereastră, aburind geamurile și ascunzând frunzele moarte din grădină. Și, în ciuda focului din cămin și a hainei groase pe care o purta, se înfioră brusc.

Amy se oprise în fața biroului său și-l privea cu îndrăzneală, ca întotdeauna. Încăpățânarea caracteristică familiei îi asprea trăsăturile delicate. Apoi, îl privi mirată și, în cele din urmă, îi zâmbi.

– Frate dragă, ce-i cu urma de pe obrazul tău? Să fie oare o zgârietură? Lasă-mă să ghicesc. Ai adus un pisoi la Stafford House, ca să ne faci o surpriză.

– Nu eu sunt cel care fac surprize. Stai jos. Trebuie să discutăm.

– Sunt convinsă. Acesta este motivul pentru care nu te-ai întors la petrecere noaptea trecută? Pentru că ai fost atacat de actrița aceea feroce și n-ai reușit să-ți oprești sângele?

Adevărul observațiilor sale nu le făcea mai puțin veninoase.

Îi făcu semn spre un scaun.

– Stai jos. Te rog.

– Eviți subiectul, nu-i așa? N-are nici un rost

să faci pe secretosul. O să aflu ce s-a întâmplat. Și dacă rugămintea ta este aproape încântătoare și a fermecat probabil inimile a zeci de femei, numai în această săptămână, eu una prefer să stau în picioare. Nu cred că discuția noastră o să dureze prea mult. Am început să scriu invitațiile pentru bal.

– Încă unul?

– Noaptea trecută a fost doar o mică serată, cu un singur pianist. Acum însă va fi o petrecere în toată regula, cu orchestră, supeu și... știi, tot ce este la modă. Lista invitaților cuprinde deja două sute de nume și n-am terminat încă.

Marcus răsfoi notele de plată din fața lui.

– Și cum crezi că o să le achiți pe toate?

– Ca de obicei. O să-mi trimit creditorii la fratele meu, care, în înțelepciunea lui, are grijă de toate problemele, indiferent cât de mari sau mici ar fi.

Marcus nu se lăsă antrenat în dispute vechi. Trânti tocul și se rezemă de spătarul scaunului.

– Și care a fost, mă rog, problema pe care mi-ai prezentat-o noaptea trecută?

Amy îl privi mirată.

– Problemă?! Sper că nu te referi la încântătoarea domnișoară Chadwick. Ai devenit atât de zelos în privința legăturilor de familie, încât eram sigură că vei fi încântat s-o cunoști.

– Haide, Amy, suntem singuri, ce Dumnezeu! Spune adevărul. Ai crezut că o să mă înfurii.

– Și ce-ai făcut, te-ai înfuriat sau ai rămas extaziat? Ai ieșit atât de repede din cameră, târând-o după tine pe biata femeie, încât nu mi-am dat seama. Invitații au presupus la început că te-ai înfuriat, dar, când nu v-ați întors nici unul din voi, au fost înclinați să opteze pentru extaz.

– Am trimis valetul să anunțe că i s-a făcut rău, iar eu am fost chemat să rezolv niște afaceri.

– Și crezi că a crezut cineva scuzele tale? Încă nu ai reușit să-ți astupi reputația, Marcus, deși lumea știe că încerci să fii băiat bun.

Îi studie obrazul zgâriat.

– Cel puțin, așa pretinzi. Păcat că nu ai început mai de mult să te cuminți.

Uneori, Marcus se întreba dacă sora lui, față de care avea cea mai mare răspundere, n-ar me-

rita o bătaie bună; alteori, era convins de acest fapt. Dar știa, de asemenea, că dacă ar îndrăzni să ridice mâna împotriva lui Amy, prăpastia dintre ei ar fi definitivă. Și, cu toate că i se părea o idee prostească, spera că o să se împace.

– Ai talentul să deviezi discuția în folosul tău, Amy, dar de data aceasta, vreau adevărul. Ce căuta Raven Chadwick aici?

– Mda. Dorești o confesiune. Nu este deloc același lucru. Domnișoara Chadwick a venit aici să ne anunțe că a sosit din America să ne viziteze. A spus că mama ei era verișoară și bună prietenă cu mătușa Elizabeth; și, deoarece tu ai îndrăgit-o întotdeauna pe contesă, m-am gândit că ți-ar face plăcere s-o cunoști.

– Credeai că o să-i urez bun venit, o s-o întreb cu ce ocazie se află în Anglia și o să aflu – la fel ca toți ceilalți invitați adunați cu grijă de tine să asiste la discuția noastră – că era actriță. Bărbații care n-au avut de-a face cu astfel de ființe romantice își imaginează cine știe ce despre ele, iar femeile sunt convinse că sunt toate imorale. Așa că, s-ar fi creat o scenă foarte interesantă.

Amy oftă.

– Da, așa este. Prin urmare, ai scos-o din cameră înainte să spună vreun cuvânt. N-a fost deloc frumos din partea ta.

Marcus pocni din degete.

– Acum înțeleg de ce vrei să dai încă o petrecere. După dezamăgirea de noaptea trecută vrei să creezi cadrul unei alte scene.

Amy începu să se fâțâie în fața biroului său.

– Zău, Marcus, mă faci să cred că aș fi o femeie rea și calculată. În realitate, să știi că o simpatizez pe domnișoara Chadwick. Nu mă deranjează deloc că vrea să devină actriță. Doar știi prea bine ce copilă aiurită sunt.

– Nu mă provoca mai mult decât ai făcut-o deja, surioară. Ceea ce nu știi, este că domnișoara Chadwick și cu mine ne cunoșteam deja.

Amy se opri și-l privi mirată.

– Vă cunoșteați deja?!

– Când am trecut pe la teatru să-ți caut brățara, se afla acolo, în căutarea unei slujbe. Am luat-o drept o americancă ambițioasă și nimic mai mult. Cât despre ea, puteam fi Prințul de Wales. Sau, mai bine-zis, Prințul Întunericului.

Nu ne-am prezentat și nici nu ne-am împrietenit.

– Nici la teatru, nici aici, noaptea trecută – zise ea zâmbind. Am observat că te-ai înfuriat când ai văzut-o. Și nu înțelegeam de ce. Acum însă, am înțeles...

– Dacă furia mea te încântă, Amy, consideri că ar trebui să-ți fiu recunoscător?

Îi pieri zâmbetul de pe buze.

– Mă bucur când reușesc să-ți trezesc o reacție sentimentală, de orice fel ar fi ea.

Se uitară unul la altul timp de câteva clipe, după care Amy își feri privirile. Marcus înjură pe înfundate. De ce dracu' nu reușea să discute cu persoana care însemna cel mai mult pentru el pe lumea aceasta? Nu puteau conversa cinci minute fără să se certe.

– Amy...

Un tunet asurzitor îi astupă cuvintele. În timp ce ferestrele mai zăngăneau încă, se deschise ușa și intră Irene.

– Știam eu că o să vă găsesc împreună. Îmi imaginez că discutați despre domnișoara Chadwick.

Își dădu la o parte o șuviță de pe față. Era îm-

brăcată ca întotdeauna în negru, într-o rochie dreaptă, simplă, care-i accentua statura înaltă, scheletică și trăsăturile dure ale feței. Irene avea un aspect uscat, ca și când trupul ei ar fi fost lipsit de fluidele vitale. Nu-și amintea nimeni să fi avut vreodată un pretendent; de când se mutase la Stafford House, acum douăzeci de ani, când stăpânul casei era cel de-al unsprezecelea conte, își petrecuse viața citind.

Marcus nu avea ce să-i reproșeze, deși ea era rudă doar cu prima soție a fostului conte.

– Discutam într-adevăr despre verișoara noastră americancă – zise el – sau, mai bine zis, a dumitale.

– Pentru mine este o străină – zise mătușa Irene pufnind. O parvenită care nu-și cunoaște locul!

– Și care ar fi acela? – o întrebă Amy.

Mătușa Irene studie rafturile de cărți de pe pereții bibliotecii. În cele din urmă își opri privirile asupra ferestrei din spatele lui Marcus.

– Alături de mama ei și de bărbatul acela nesuferit, cu care s-a căsătorit. N-are ce căuta aici.

– Mătușă Irene – zise Amy – de-abia a venit.

Oare n-am putea să-i acordăm o șansă?

– Hmm. Nu văd de ce am face-o...

– Mie mi se pare destul de drăguță.

Se întoarseră cu toții spre cea care vorbise. Se strecurase neobservată în bibliotecă și stătea lângă ușă.

– Mătușă Cordelia – zise Amy –, vino să-ți dai cu părerea. Ce facem, îi cumpărăm un bilet domnișoarei Chadwich ca s-o îmbarcăm pe primul vapor spre America? O luăm la sânul nostru, așa cum nu mă îndoiesc că a încercat deja să facă fratele meu, sau încercăm s-o trimitem în Turn? Ce alegi?

– Îți face plăcere să discuți despre asta, nu-i așa? – o întrebă Marcus.

– Cel puțin ne-a furnizat un nou subiect de conversație. Ne-am săturat să auzim câte economii trebuie să facem și cum trebuie să ne lăsăm în grija ta.

Nu putea s-o contrazică, fiindcă avea dreptate. Doamne, ce nesuferit devenise! El, care mizase o dată la cărți cu contul lui în bancă! Nu-l aprecia și nu-l ura nimeni – era ironizat, atâta tot.

Ușa bibliotecii se deschise din nou.

– Domnul Ralph Pickering, milord – anunță Frederick.

Marcus răsuflă ușurat pe moment. Iată, în sfârșit, un bărbat care să-i ia partea... dacă ar ști în ce iad trăia. Oare ce simțea pentru domnișoara Chadwich?

Uneori, ca în noaptea trecută, ar fi vrut s-o ia la pieptul lui, așa cum spusese Amy, iar alteori, s-o trimită la dracu', căzând dintr-o extremă într-alta.

Azi, obsedat de amintirea ochilor ei, de mirosul ei, de gustul ei, nu mai era sigur de nimic în ceea ce o privea. Cu excepția faptului că avea probabil picioare la fel de lungi ca și brațele ei suple. Îi admira ținuta.

Știa însă un singur lucru. Că trebuia să pună capăt vieții lui de celibatar.

Ralph intră imediat în cameră, se îndreptă spre sofaua unde se așezase mătușa Cordelia și o luă de mână.

– Cordelia, arăți superb, ca întotdeauna.

Cordelia se îmbujoră... sau poate era efectul ginului. Marcus nu știa niciodată ce să creadă.

Pentru el, mătușa lui arăta ca de obicei, durdulie și amabilă, cu ochi cenușii, prietenoși și un păr grizonat care nu stătea niciodată la locul lui și o față veșnic gata să se încrețească într-un surâs.

Ralph se întoarse spre sora lui, care stătea în spatele ei.

– Iar tu, Irene, pari foarte sănătoasă.

– La fel ca și tine – zise ea.

Ralph arăta bine, într-adevăr. Era înalt, cam cât Irene, cu perciuni Dundreary, frumos aranjați, și cu sprâncene groase și argintii, la fel ca restul părului. Se îmbrăca întotdeauna elegant, deși era la fel de strâmtorat financiar ca ei toți. În dimineața aceasta purta o haină verde închis, peste o vestă galbenă și pantaloni maro, strânși până la genunchi, care se lărgeau apoi, atârnând peste cizmele de piele.

Avea șaizeci de ani, adică era cu doi ani mai mare ca sora lui și de aceeași vârstă cu mătușa Cordelia. La fel ca și cele două femei, nu se însurase niciodată, dar se auzise că în tinerețe avusese o mare dragoste, care se terminase tragic.

O salută pe Amy la fel de cordial ca pe Cordelia și apoi își concentră atenția asupra lui

Marcus.

– Lipsesc doar băieții ca să fie o adevărată întrunire a clanului.

– Într-adevăr – zise Marcus, gândindu-se că termenul de "băieți" îi descria foarte bine pe cei doi veri îndepărtați ai săi, deși unul avea aproape treizeci de ani și altul puțin peste. Fiecare din ei moștenise titlul de boronet, dar fără nici o compensație materială.

Marcus ajunsese de mult la concluzia că titlurile nobiliare lipsite de un suport material corespunzător erau ceva caracteristic familiei.

– Am auzit că aici s-a întâmplat un lucru deosebit aseară – zise Ralph. Se pare că o rudă plecată de mult dintre noi a revenit, cerșind ajutor. Povestea este pe buzele tuturor celor de la club.

– Știam eu – pufni Irene, în timp ce se așeza lângă Cordelia. Femeia aceea o să ne aducă numai necazuri.

Amy se pregăti să răspundă, apoi se opri când Marcus o străfulgeră din priviri. Așa că se îndreptă spre unul din rafturi, luă o carte și începu s-o răsfoiască la întâmplare.

– S-a pomenit ceva despre profesia ei? între-

bă Marcus.

– Eu unul n-am auzit – spuse Ralph. Rămâne un fel de femeie misterioasă.

– Nu pentru mult timp. Intenționează să apară pe scenă.

Ralph fluieră surprins.

– Și ce intenționezi să faci în legătură cu ea? – se interesă Irene.

– Da, Marcus – zise Amy. Spune-ne despre planurile tale.

– Nu știu dacă ar trebui să fac ceva. N-am cum s-o închid undeva, în orice caz...

Amy se întristă brusc.

– De ce nu ai încerca la Paris? Am auzit că este bun în astfel de cazuri.

– Ajunge Amy, spuse Marcus.

Atmosfera se încinsese și rămaseră tăcuți mult timp. Ralph fu cel care întrerupse liniștea.

– Dacă Chadwick nu s-a îmbogățit cumva în colonii, și n-ar fi deloc exclus în sălbăticiunea aceea, fata nu poate dispune de niște fonduri nelimitate. Ar mai fi și moștenirea, bineînțeles...

Una dintre mătuși trase adânc aer în piept; Marcus nu observase care anume.

– Ce moștenire? – întrebă el.

– Revenea uneia dintre fetele lui Anne, din câte îmi amintesc – zise Ralph. Acum un an sau doi. Da, doi. Înainte să devii conte. N-aveai de unde să știi. Nu are nici o legătură cu familia Bannerman. Îi privește numai pe Pickeringi. Se presupune că era vorba de niște bijuterii puse de-o parte mai demult, de tatăl lui Anne, dar nu s-au găsit niciodată.

Marcus se uită la sora lui.

– Domnișoara Pickering a pomenit ceva de moștenire? Sau despre situația financiară a tatălui ei?

– Zău, Marcus, doar nu crezi că i-am verificat conturile. A spus că tatăl ei este proprietarul unui magazin de nu știu ce fel. Chadwick Clothing, parcă așa ceva.

– Un negustor – zise Irene –, asta este. Nu mă mir deloc.

Marcus prefera să se abțină. Irene, care fusese toată viața la mila răposatei sale cumnate, era o snoabă veritabilă.

– Magazinul părea destul de profitabil – spuse Irene. Domnișoara Chadwick vorbea cu mul-

tă bucurie despre minunata ei familie, atât de iubitoare și unită. Păcat că n-ai fost de față s-o auzi.

Marcus ignoră tonul ei aluziv. Poate că domnișoara Chadwick descrisese foarte convingător o familie iubitoare care nu exista. Doar era actriță.

Bătu cu degetele în birou. O moștenire ar fi fost un motiv foarte plauzibil pentru călătoria lui Raven Chadwick. O mică, spusese Ralph, dar suficientă moștenire poate deștepta lăcomia și ambiția. Erau amândouă semne ale slăbiciunii omenești.

La fel ca și pasiunea. O zărise în ochii ei și i-o gustase pe buze.

Era o femeie captivantă, sfioasă și incitantă în același timp. Nu conta că putea fi o timiditate prefăcută. Ar fi vrut s-o posede chiar acum, aici, în această cameră. De data aceasta ar avea grijă să se ferească de ghearele ei.

Se pierdu în visare și apoi își dădu seama că Amy propusese să servească ceaiul în living-room și ceilalți se ridicaseră s-o urmeze.

– Eu o să rămân, dacă nu vă supărați – zise el, arătând vag spre hârtiile de pe biroul său.

Ieşiră cu toţii, unul câte unul. Aveau cu toţii nevoie de el, mai mult decât ar fi vrut să recunoască. I-ar plăcea să-i aducă la un nivel de armonie tolerantă, dacă nu chiar afecţiune, însă i se părea un ţel mult prea greu de atins.

Se întoarse pe scaun să se uite pe fereastra aburită. Continua să plouă, dar furtuna îşi pierduse forţa.

La fel ca şi nedumerirea lui în privinţa lui Raven Chadwick. El înţelegea foarte bine actriţele. Iar ea era actriţă. Prin urmare, o înţelegea. O considera, ca să spunem aşa, o oportunistă.

La fel ca şi el. De aceea o rugase pe Amy să invite în seara aceea domnişoarele bune de măritat. Erau toate bogate, dornice să devină contese, cu taţi respectabili, care pretindeau ca şi ginerii lor să fie la fel. Aşa că ducea o existenţă austeră.

Sau, cel puţin, încerca. Chiar în această cameră, fusese cât pe ce să dea greş numai din cauza unei actriţe cu ochi negri, care se rătăcise în viaţa lui. O femeie lacomă şi ambiţioasă. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât ştia că avea dreptate. Oh da, părea inocentă, desigur, dar îşi

amintea ce sarcastică fusese la Lyceum. Atunci nu știa cine este și nu se sfiise să-și dea arama pe față. Toată emoția, îngrijorarea și panica afișate aici nu erau decât simple artificii care s-o ajute să treacă drept un biet suflet pierdut, care avea nevoie de ajutor.

Noaptea trecută recunoscuse că bătuse la ușa familiei Bannerman abia după ce nu reușise să-și găsească de lucru. Și îi declarase că va reveni la Stafford House ori de câte ori va dori. Voia să profite de familia ei nobilă și să facă rost de bani. Nu puteau fi alte motive pentru că nu fusese întâmpinată cu afecțiune și luase peste picior trândăvia nobililor.

Constatase imediat cum simpla ei prezență reușise să tulbure calmul atât de fragil de la Stafford. O să-i facă mare plăcere să-i dezvăluie falsa inocență... și totul în numele onoarei familiei sale.

Marcus se sprijini de spătarul scaunului și zâmbi pentru prima oară, încântat că va avea de îndeplinit o sarcină atât de plăcută. Oh, da, se va strădui s-o trimită înapoi, peste Atlantic.

Chiar dacă ar trebui să se bage sub fustele ei.

– Crede că sunt o vrăjitoare lacomă și interesată!

Raven lovi ceașca cu ceai, vărsându-și lichidul în poală.

– Dă-mi voie să te ajut, domnișoară – zise proprietăreasa ei, doamna Goodbody, care stătea pe scaun, lângă ea.

Cele două stăteau în salonul pensiunii, luând o mică gustare, ca să uite de furtuna de afară.

– Nu, n-are rost să vă deranjați – zise Raven. Mă șterg cu șervețelul. Dar când îmi amintesc de el, mă enervez întotdeauna atât de rău, încât nu mai știu ce fac.

– Cristoase – zise doamna Goodbody – ești într-o stare cumplită. Nu te lăsa doborâtă de snobi. Domnul Goodbody, fie-i țărâna ușoară, spunea întotdeauna că există oameni buni și oameni răi în toate mediile sociale.

– Și avea dreptate.

Raven îi zâmbi femeii, o matroană între două vârste, care primise în casă o străină înspăimântată pentru o sumă modestă, oferindu-i înțelegere, adăpost și două mese calde pe zi. Acum,

când se stricase vremea, Raven nu mai avusese cum să-și caute slujbă, iar după întâlnirea dezastruoasă de la Stafford House, de noaptea trecută, se simțea din ce în ce mai dezamăgită.

Stricase totul.

Când doamna Goodbody o invitase în salon la un "pahar de vorbă", cum spunea când voia să discute ca între femei, fusese cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

– De obicei nu mă comport așa – zise ea, zâmbind. Surorile mele spun că pot păstra un secret mai bine decât statuia lui Robert E. Lee. Dar, de când am sosit aici, nu mai sunt eu însămi.

– Londra este destul de înspăimântătoare pentru majoritatea dintre noi. Ceaiul și conversația au salvat multe femei.

Raven bău ultimele picături din ceașca ei. Nici nu simțise amărăciunea.

– Mi-a sugerat să încerc la un teatru de revistă.

– Sunt destule actrițe care joacă acolo și n-au mai murit.

– Vă par snoabă? Dar știți, îmi doream să joc ceva mai serios.

– Dar nu este nimic neserios nici acolo. Fac oamenii să râdă, atâta tot. Iar, în zilele noastre, oamenii au nevoie să râdă ca să uite de necazuri.

Se auzi clopoțelul în hol.

Doamna Goodbody se ridică și își netezi fusta.

– O fi cineva care a aflat de camera liberă. Stai aici liniștită. Eu o să lipsesc un timp.

Rămasă singură, Raven se holbă în ceașcă. Frunzele care se lăsaseră în fundul cănii formau o imagine – ochi batjocoritori, buze întinse într-un rânjet, o bucată de păr peste o frunte lată.

Clipi și imaginea dispăru. Probabil că era cât pe ce să-și piardă mințile. Sau gata s-o cuprindă isteria, deși nu voia să recunoască.

Se gândi la persoanele de la Stafford House. Marcus, Amy, Cordelia – toate rude de sânge – și intrusa Irene, sora nesuferită a verișoarei preferate a mamei. Mai trebuia să-l cunoască pe Ralph, fratele lui Irene. Unul din ei îi trimisese mamei scrisoarea aceea sau, dacă nu, cineva care avea acces la hârtiile de corespondență de la Stafford House. Îi bănuia pe toți și pe nici unul. Când pomenise de mama ei, se arătaseră

interesați din politețe. Numai majordomul dădu-se adevărate semne de afecțiune față de domnișoara Anne. Și, cu cât se gândea mai mult la această situație, cu atât se zăpăcea mai rău.

Iar acum avea o nouă grijă – felul în care contele îi va trata pe părinții ei când vor veni în vizită, vara următoare. Era posibil să fie cavaler, suspicios sau insultător de curios în privința vieții lor personale, așa cum se arătase și în cazul ei.

Sau, cel puțin, va încerca. Ea, de exemplu, îl zgâriase ca să se apere, însă nu se știe cum va reacționa tatăl ei, atât de iute la mânie, dacă Marcus Bannerman îndrăznea să se poarte altfel decât politicos cu iubita lui Annie.

Raven se încrâncenă când își dădu seama că se comportase la fel de josnic ca și contele. Doar nu fusese educată așa. Când Academia pentru Tinerele Domnișoare a lui Miss Lillian hotărâse că fetele Chadwick nu erau destul de bune pentru sălile ei ilustre, mama se ocupase de pregătirea lor socială. Draga, blânda mama, care o dată în viață devenise un profesor dur.

Mama, care fusese amenințată doar fiindcă scrisese acasă. Oare contele îi trimisese scrisoa-

rea aceea? Părea destul de crud, deși era înclinată să creadă că ar fi avut curajul să-și treacă numele. Totuși, nu-l cunoștea încă prea bine.

Nici pe el, nici pe nefericita lui soră Amy sau pe mătușile sale ciudate. Și mai erau și alții, pe care nu-i cunoscuse. Oricare din ei ar fi putut să fie autorul. Iar ea trebuia să-l descopere.

Faptul că luase o hotărâre reuși s-o înveselească. Se duse la fereastră și privi ploaia. Apoi desenă un cerc pe geamul aburit și îi făcu păr, ochi și colți de ambele părți ale unei bărbii mici, cu cicatrice. Pe urmă, împodobi arătarea cu o pereche de coarne.

– Crezi că m-ai alungat Marcus Bannerman, dar vei constata că cei din neamul Chadwick sunt oameni duri, care nu se dau bătuți așa ușor. O să accept orice slujbă voi reuși să găsesc și o să revin la Stafford House ori de câte ori o să am chef.

Și dacă drumurile lor se vor încrucișa din nou, n-o să se lase atrasă să se comporte într-un fel care știa în inima ei că nu i se potrivea. Va intra în grațiile familiei, îi va face să vadă calitățile Chadwick-ilor în timp ce va asculta și

va observa totul cu atenție. Iar până la urmă va afla cine se ascunde în spatele cuvintelor *Vei muri.*

Se simți entuziasmată că-și găsise în sfârșit un scop. Contele de Stafford o luase prin surprindere cu sărutul său, dar acum știa la ce să se aștepte. Omul acesta era un diavol și un ticălos. O intimidase la fel ca și Londra și lumea închisă, greu de penetrat, a teatrului.

Dar se terminase.

– Ești ca yankeii cuceritori care au venit în Savannah după război – își spuse ea. Au preluat conducerea și rebelii n-au mai avut încotro.

Îi șterse imaginea până nu mai rămăseseră decât dungi umede pe sticlă.

– Și între noi s-a declanșat războiul, lord arogant ce ești. Doar că, de data aceasta, va învinge o sudistă manierată, cu vorbă dulce.

CAPITOLUL ŞASE

Chiar şi în culise, teatrul de revistă mirosea a peşte şi fum. Raven încercă să se stăpânească; în acelaşi timp, îşi aranjă din nou penele negre care-i acopereau pieptul.

– Nişte ticăloşi, nu-i aşa?

Se uită la femeia care apăruse brusc lângă ea.

– Îmi pare rău – începu Raven.

– Ne pun să purtăm hainele acestea. Parcă ai fi plină de furnici.

Îşi netezi poalele rochiei purpurii pe şoldurile ei pline.

– Rochia asta obişnuită mă face să mă scarpin până la sânge.

În ciuda agitaţiei care o cuprinsese, Raven zâmbi. Doar în culisele de la Camden Cockloft, se gândi ea, puteai să auzi că o rochie decoltată, lungă până la călcâi, din satin, era o îmbrăcă-

minte obișnuită.

Își studie propria ei costumație. Penele negre, prinse de satinul negru, îi acopereau prea puțin sânii și nu avea destule pene pe fustă, ca să semene cu niște aripi de porumbel. În rest, era acoperită de bucăți de material în culoarea pielii, dar, din sală, va părea practic goală.

Dintre pene, nu apăreau decât picioarele, brațele și sânii. Mai era și podoaba absurdă de pe cap, prinsă în vârful părului ei ondulat și răvășit – niște sârme răsucite, acoperite cu o tafta aurie, în formă de cioc.

În comparație cu ținuta ei, rochia femeii părea într-adevăr obișnuită.

Raven se simțea stânjenită.

– Ești una dintre dansatoare, nu-i așa? – o întrebă ea pe însoțitoarea ei.

Femeia încuviință din cap, iar fața ei puternic machiată se lăți într-un zâmbet. Avea ochi căprui și păr castaniu și, în ciuda trăsăturilor și dinților ei îngălbeniți, nu părea mai în vârstă decât cei douăzeci și șapte de ani ai lui Raven. Dar duritatea pe care o degaja arăta că trecuse prin multe.

– Se spune că vii din Statele Unite.

– Raven, Pasărea Cântătoare Americană. Așa scrie pe afișul de la intrare. Naționalitatea mea ți se pare bună sau rea?

Dansatoarea dădu din mână spre zecile de lucrători și actrițe care mișunau în culise.

– Toți sunt binevoitori la Cockloft.

Mă întrebam însă de ce nu te-ai dus la London Pavilion. Este cel mai nou și mai vestit din oraș. Mi se pare mai potrivit pentru tine.

– Nu m-au angajat. În schimb, cei de la Camden Cockloft mi-au oferit o slujbă.

– Cel puțin ești sinceră. Ceilalți jură că le place aici și de aceea stau.

Strigătele publicului o întrerupseră pe moment.

– Dar un public mai bun ca ăsta nu găsești nicăieri. Chiar și nobilii vin aici. Nu în mod permanent, dar se mai întâmplă.

Raven se întristă. Nobili... bogătași... pairi. Conți.

Nu, își spuse ea. Bărbatul arogant care o sfătuise atât de ironic să caute de lucru la teatrele de revistă nu s-ar coborî să intre într-unul. De

asta era sigură.

– Hapciu!

– Noroc.

Raven își înăbuși al doilea strănut.

– Ia stai puțin, nu te porți cum trebuie – zise dansatoarea. N-o apropia de nas.

Mâinile experimentate ale femeii aranjară penele la câțiva centimetri mai jos pe sânii lui Raven, dezgolind carnea tuciurie.

– Așa este mai bine – zise ea, bătând-o pe umăr pe Raven.

Directorul teatrului, un bărbat burtos, chel, în cămașă, apăru în spatele dansatoarei.

– Ah! – exclamă femeia.

– Taci din gură – șuieră el. Altfel o să se audă pe scenă.

– Ține-ți mâinile acasă că altfel chiar o să se audă.

Îi făcu cu ochiul lui Raven.

– Trebuie să le mai ciupești din când ca să nu și-o ia în cap.

Raven îl privi îndepărtându-se.

– În Charlestown, am cunoscut un director care se comporta exact ca el.

– Toți sunt așa.

Dansatoarea plecă, dându-i un ultim sfat.

– Vei fi atracția spectacolului. Dar ai grijă să nu te scarpini.

Raven auzi încă un ropot de aplauze.

– Mai sus, mai sus... strigau oamenii, bătând ritmic din palme.

Raven se uită dând ușor la o parte cortina, într-unul din colțuri, dincolo de reflectoare și orchestră, spre public. În jur de o mie de oameni stăteau la mese, cu ochii ațintiți asupra unui trapez suspendat deasupra lor, pe care se balansa o tânără, cu călcâiele prinse de bară.

– Mai sus! strigau ei.

Încordându-și coapsele, acrobata descrise un arc peste mulțime, arcuindu-se către candelabre. Sus-jos, sus-jos, își apropia capul periculos de sticlele de bere de pe masă, stârnind exclamații de admirație.

Lui Raven i se oprise îndrăzneala, uimită de curajul ei.

– Iată o pereche de picioare care merită să strângă un bărbat – zbieră un glas, peste zarva mulțimii.

– Ale ei nu merită mai mult de juma' de penny – zbieră o femeie drept răspuns.

Un hohot de râs zgudui pereții vechii clădiri. Raven se retrase în culise. Se simțea străină în acest oraș, ca la început. Deși era înconjurată de zeci de oameni la câțiva pași și de încă nu știu câte mii mai departe, se simțea singură.

O cuprinsese o senzație asemănătoare spaimei. Acesta era publicul pe care trebuia să-l delecteze cu un cântec. Acum trei ore, la singura repetiție pe care o avusese, îi fusese prezentat într-o lumină mai blândă. Iar atunci nu-și văzuse costumul și nici nu auzise aclamațiile mulțimii. Îi pierise tot curajul. De data aceasta, se băgase într-o încurcătură urâtă.

Refuza pur și simplu să se gândească ce-ar spune mama și tata despre înțeleapta lor fiică mai mare. Sau la vorbele contelui, dacă ar vedea-o...

– Ești exact cum mi-am imaginat de la bun început.

Un răpăit de tobe și un zgomot asurzitor de țambale marcară încheierea acrobației. Trapezista trecu pe lângă ea, cu fața scăldată în su-

doare și costumul umed, lipit de corpul ei musculos.

Directorul o bătu pe fund.

– Mai lasă-mă-n pace – pufni ea, văzându-și de drum.

– Haide, mierlă , treci la treabă – îi strigă directorul.

Raven își dădu seama abia peste câteva secunde că se referă la ea.

Se mișcă cu greu din loc. Instalându-se în mijlocul scenei, în spatele cortinei trase, își spuse că asta își dorise întotdeauna, să întruchipeze un personaj, să exteriorizeze niște emoții false.

Dar nu era ușor să te prefaci că ești o pasăre.

Sau poate că nu era adevărat. Poate că ceea ce își dorea cu adevărat era să lucreze în magazinul tatei, iar apoi să stea în salonul familiei Chadwick și să discute cu cei dragi, evitând chiar și parcul din apropiere. Era o ființă retrasă, nu o femeie pregătită să se desfășoare în public. Și știa că nu era momentul potrivit să-și schimbe cariera.

Cu ochii închiși, își aminti de ce plecase de fapt de acasă. Imaginea mamei o îmbărbăta.

Măcar de n-ar uita cuvintele cântecului.

Oh, da, trapezul. Reprezentația din seara aceasta avea drept temă principală circul. Nervoasă, de-abia îl auzi pe maestrul de ceremonii care o prezenta. Ceva în legătură cu o verișoară americancă... Oare pomenise cumva de un conte?

Cortina se dădu la o parte, oprindu-i gândurile în loc. Iar reflectoarele o orbiră. Orchestra intona primele acorduri ale cântecului ei, în timp ce Raven se holbă în bezna plină de fum. În afară de muzică, totul era tăcut.

Orchestra se opri, dirijorul bătu cu bagheta în pupitru și primele note răsunară din nou, reamintindu-i lui Raven că trebuia să înceapă cântecul. Din public răsunară câteva miorlăituri.

Dând la o parte o pană care-i atinsese buzele, rosti primul vers.

– Mai tare – strigă cineva, urmat de alte glasuri.

Strânse penele în palmele ei umede. Când se apropie de refren, se imagină în Savannah, cântând numai pentru familia Chadwick. Imaginea aceasta îi dădu curaj și interpretă melodia tare și clar.

Zboară prin aer cu măiestrie...

Era un cântec dragut, deşi nu se compara cu Verdi, bineînţeles. Reflectoarele se concentrară asupra trapezului şi văzu un bărbat în costum negru urcându-se pe o masă, în spatele barului şi cocoţându-se deasupra mulţimii.

Tânărul îndrăzneţ pe trapezul zburător...

Raven continua să cânte, în timp ce publicul începu să râdă şi să aplaude.

Mişcările lui sunt graţioase, vrăjind fetele.

Trapezul se legăna şi, peste câteva clipe depăşi înălţimea acrobatei care evoluase mai-nainte.

Iar mie mi-a răpit dragostea.

Când orchestra începu să cânte, se uită în sus. Spre deosebire de fata dinainte, acrobatul era îmbrăcat în costum, cu joben şi cizme negre, de piele. Dădu din mână şi le făcu cu ochiul femeilor din public, iar apoi îi aruncă o privire batjocoritoare, ca şi când n-ar fi vrut s-o mai vadă în ochi.

Nu încăpea nici o îndoială că îl înfăţişa pe cel de-al doisprezecelea Conte de Stafford, mai ales că avea numărul 12 prins pe spate. Nu era lat în spate şi elegant ca pairul englez, dar compensa

prin aroganța cât se poate de autentică. Publicul îl aprecia foarte mult.

La al doilea refren, Raven ar fi trebuit să îngenuncheze. Dar era prea uluită să schițeze vreun gest. Oare aflase toată Londra de cearta ei cu contele? Cum fusese posibil? Și ce îi interesa?

Se scărpină sub o pană, două căzuseră deja, și apoi cedă toată partea de sus, umplând scena cu fulgi și dezgolindu-i aproape sânii.

– Năpârlește pasărea – zbieră cineva, urmat de alte sute de glasuri amuzate.

Acoperindu-se cu brațele, se întoarse s-o ia la fugă, alunecă pe o pană și căzu în genunchi. Podoaba de pe cap îi alunecă pe ochi. Îndreptându-și ciocul, se uita spre o masă din dreptul ei. Doi bărbați o priviră la rândul lor. Pe unul nu-l cunoștea, dar pe celălalt îl știa prea bine.

Era Marcus Bannerman, care studia scena cu un amestec de mânie și satisfacție.

– Aveți un vizitator, milord – zise Frederick din ușa bibliotecii, a doua zi de dimineață după spectacolul de revistă.

Marcus își înălță privirile de la birou.

– Cine este?

Majordomul ezită pe moment.

– Domnișoara Chadwick.

Marcus se rezemă de spătarul scaunului. Doar grimasa pe care o schițase îi trăda mirarea.

– Așteaptă cinci minute și apoi poftește-o.

– Dă-i o șansă, Marcus. Fata are talent.

Marcus se uită la bărbatul care stătea lângă foc. Daniel Lindsay era un vechi prieten de familie, dar își petrecuse ultimii cinci ani în India, unde se îmbogățise. Se întorsese săptămâna aceasta, mai suplu, mai dur și mai îmbătrânit decât cei treizeci de ani ai săi.

Faptul că-l revedea pe Daniel era ca și când și-ar fi trecut în revistă copilăria. Dorise să-l însoțească cineva în escapada de noaptea trecută și Daniel se arătase doritor.

– Crezi că a demonstrat talent? – întrebă el. Eu i-aș spune mai mult îndrăzneală. Oricum, asta a arătat pe scenă.

Își aminti cum căzuse în genunchi, la câțiva pași de el. Își aminti de sânii ei apetisanți, cu sfârcuri întunecate. Simțise un imbold erotic și apoi furie, pentru că nu era singurul care se uita.

– N-a căzut înadins, Marcus. N-ai văzut ce figură a făcut când și-a dat seama pe cine reprezenta artistul de la trapez?

– Uiți că este actriță.

– Iar acest fapt explică totul pentru tine.

Marcus făcu semn spre ziarele din fața lui.

– Ți-am spus că am vrut să-i dovedesc că este o femeie oportunistă și interesată. Dar nu mi-am imaginat că o să se dea în stambă în asemenea hal.

– Poate ca nu ți-a deteriorat chiar atât de mult noua ta reputație.

– Vom vedea.

Daniel rânji și, pentru o clipă, îi aminti de băiatul care-l însoțea pe Marcus în peregrinările lor prin Sussex.

– Eu unul o să-mi amintesc în primul rând figura ta când i-a căzut costumul. Și de-a ei, când a dat cu ochii de tine. Pun pariu că a venit aici să se scuze și să te întrebe cum poate să se împace cu tine. N-am întâlnit până acum o femeie care să-ți refuze ceva.

– S-ar putea s-o întâlnești acum.

Ușa bibliotecii se deschise și apăru exact persoana de care discutau. Era îmbrăcată cu o bonetă și o pelerină neagră, ca prima oară când se întâlniseră.

– Încerci să pari modestă, domnișoară Chadwick? – o întrebă Marcus. Mi se pare cam târziu și inutil.

Se opri în ușă și apoi se îndreptă tăcută spre birou. În după-amiaza aceasta părea cât se poate de respectabilă, dar Marcus știa cât de repede se putea schimba această impresie.

– Ești o femeie neobișnuită, domnișoară Chadwick. Nu te lași jumulită așa ușor.

Își tuguie buzele.

– Merit să-mi vorbești așa, lord Stafford. Te rog doar să mă lași să-ți explic. Pe urmă, îți promit că o să plec.

– S-ar putea să dureze. Cunoscuta Raven, pasărea cântătoare americană, are atâtea fețe, încât o să-mi ia mult timp să le cunosc pe toate.

– Lord Stafford...

– Spune-mi Marcus și o să-ți spun și eu Raven. Am senzația că te cunosc atât de bine.

Daniel își drese glasul.

– Marcus a uitat ce înseamnă bunele maniere, domnișoară Chadwick.

Se desprinse de lângă foc și veni lângă ea.

– Sunt Daniel Lindsay, un prieten de demult, care s-a întors de curând în Anglia.

Raven îi oferi mâna și apoi exclamă:

– Ah, erați aici, cu el.

– Ce bujori încântători – zise Daniel, sărutându-i mâna înmănușată.

– N-ai treabă nicăieri? – îl întrebă Marcus, ușor iritat. Ia vezi, poate o găsești pe Amy în living-room. N-ai mai văzut-o de ani de zile. Vei constata că s-a schimbat.

Daniel deveni brusc serios pentru o clipă, iar apoi își reluă tonul amabil.

– La fel ca noi toți, zise el. Dar, oricât de tentantă ar fi sugestia ta, mai bine mă duc să-mi caut o locuință. Dacă nu o s-o întâlnesc pe sora ta, transmite-i complimentele mele și spune-i că o să trec în curând s-o văd.

Iar apoi, făcând o scurtă plecăciune spre Raven, plecă, lăsând-o singură cu contele. După un timp, înălță ochii încet spre el.

– Daniel are dreptate – zise el. Bujorii tăi din

obraz sunt deosebit de încântători. Am observat noaptea trecută.

Nu-i răspunse.

– Iartă-mi comportarea necavalerească. Ar fi trebuit, bineînțeles, să uit incidentul nefericit de la Camden Cockloft.

Arătă spre ziarele de pe birou.

– Dar nu am fost lăsat să-l uit. Și știm amândoi că nu sunt un gentleman, nu-i așa?

Continua să tacă, dar observase că se încordase.

Dorea mai mult decât orice s-o scoată din sărite.

– Dă-mi voie să te complimentez, Raven. Picioarele tale sunt așa cum mi-am imaginat și ai niște sâni extraordinari.

Fata închise ochii, dar nu înainte să-i zărească mânia din priviri, atât de fierbinte încât se întreba dacă n-o să sară peste birou să-l ia la bătaie. Bun, se gândi el. O să se lupte o rundă sau două.

– Tot n-ai de gând să faci nici un comentariu?

Observă că înțepenise sub pelerina ei. Fără să vrea, îi admiră ținuta regală, uimitoare pentru o persoană în situația ei. Dar era o actriță, nu tre-

buia să uite asta.

Își mișcă genele; se calmase.

– Te rog, Lord Stafford, aceste șicane nu ne duc nicăieri.

– Și unde ai vrea să te duci, mă rog, micuță pasăre cântătoare?

Își drese glasul.

– Am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută.

Cu o singură propoziție reușise să-l facă să se simtă un ticălos. Se uită la ziarele de pe biroul lui, reamintindu-și că el avea dreptate, nu ea.

Printre ziare ere și un mic program distr[illegible] la teatru noaptea trecută, în care era descr[illegible] apariția verișoarei americane a contelui de Stafford. Respectivul autor greșise relația de rudenie, dar realizase un număr reușit.

Priviți-o pe frumoasa pasăre cântătoare în penajul ei fin.

Ascultați strigătele ei de iubire.

Uitați-vă cât de disprețuitor este contele, în timp ce zboară deasupra mulțimii.

Colțul din stânga sus îl reprezenta destul de bine pe Marcus, cu un pistol în mână. Spre

dreapta, exact în bătaia armei lui, era o pasăre, ciripind pe un trapez.

Alt ziar, prezenta aceeași operă de artă și era unul dintre acele jurnale de scandal care apăreau pe străzi la câteva ore după ce se petrecea un eveniment sordid, mai ales dacă era implicat un nobil sau un pair.

Iar incidentele de la Camden Cockloft se potriveau perfect cu scopurile ziarului, mai ales ieșirea neobișnuită a cântăreței în fața unui membru deosebit de entuziasmat al publicului.

Luă programul într-o mână și ziarul într-alta.

– Și, pentru ce anume vrei să te scuzi? Pentru asta sau asta?

– Doamna Goodbody mi le-a arătat de dimineață. Dar oricât de umilitoare ar fi, ne explică ce s-a întâmplat noaptea trecută.

– Doamna Goodbody?

– Proprietăreasa mea.

– Ah, da, în Soho. Probabil că au împânzit străzile. Și-au croit drum, mai mult ca sigur, până în Mayfair și Kensington și cred că în toată Londra. Eu unul le-am primit anonim. Programul ieri, iar ziarul de scandal cu poșta de

dimineață.

– Deci, ai văzut programul de ieri. De asta ai venit la teatru.

Raven își dezlegă mantia la gât. Marcus se gândi la ce se ascundea sub haine și-l cuprinse dorința după sânii ei întunecați.

– Zău, Raven, fă-te comodă. Scoate ce dorești de pe tine.

Fata își strânse pumnii.

– Când erai copil, ai legat vreodată tinichele de cozile câinilor și ai aruncat pisoi în râuri?

– Da, și-mi vine s-o mai fac și acum, uneori, când mă plictisesc pe aici.

Raven se dădu înapoi și, spre surpinderea lui, se așză pe un scaun, cu fața la el.

– Îmi pare rău, Înălțimea Voastră. N-am vrut să-mi pierd cumpătul. Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost revoltător. Dar nu am știut nimic despre program. Și nu am spus nimănui despre noi, în afară de Doamna Goodbody, căreia i-am povestit doar că ai o părere urâtă despre mine. Însă s-a jurat că n-a suflat nici o vorbă nimănui.

– Și doamna Goodbody nu ar fi capabilă să

mintă, nu-i așa?

Strânse brațele fotoliului.

– Directorul teatrului de revistă a aflat despre dificultățile noastre și s-a folosit de această informație să-și facă publicitate, deși nu pricep ce le pasă celorlalți. S-au folosit și de mine, bineînțeles, fiindcă m-au pus să port costumul acela absurd. Nu-l văzusem când am acceptat rolul și apoi a fost prea târziu. O singură noapte, mi-am spus eu, ca să-mi dovedesc că pot cânta. Apoi, voi cere ceva mai modest.

– Și au fost de acord?

– Nu le-am oferit ocazia să fie. Am demisionat. Nu știu dacă o să mă crezi sau nu, dar directorul s-a purtat destul de drăguț. Și mi-a dat ceva pe care trebuie să-l vezi neapărat.

Scoase un plic din buzunar, îl puse pe birou și apoi se așeză la loc pe scaun.

Camden Cockloft era notat cu un scris copilăresc pe plicul care avea un timbru londonez și fusese trimis cu două zile în urmă. La expeditor nu figura nici o adresă.

Plicul conținea o scurtă descriere a lui Raven și a prezenței sale la petrecerea lui Amy, exa-

gerând numărul celor care fuseseră martori la întâlnirea lor din hol și dând impresia că asistase jumătate din oraș.

Autorul epistolei interpretase de asemenea complet eronat confruntarea lor:

L-a implorat să-i dea bani, sfâșiindu-și hainele și promițând tot felul de lucruri. Contele a spus că nu se cobora să aibă de-a face cu persoane de teapa ei și a aruncat-o în stradă.

CAPITOLUL ŞAPTE

Raven îşi ţinu respiraţia în timp ce-l privea pe Marcus citind scrisoarea. Era încordată să-i urmărească reacţia. De fapt, fusese întotdeauna încordată în prezenţa lui.

Se uita la mâinile lui puternice, boante, care ţineau bucata de hârtie, la fracul gri, la vesta jacard, la gulerul alb, tare, cu cravata perfect aranjată, la gâtul musculos, la bărbia hotărâtă, cu cicatrice, la obrajii proeminenţi, la părul cam răvăşit şi la ochii albaştri, pătrunzători ai bărbatului care-i schimbase părerea despre propria ei persoană.

O apostrofa la fiecare gest şi o făcea să se simtă ruşinată şi manevrată de el. Dar conştiinţa îi şoptea: *Nu, Raven, el stă doar liniştit şi te priveşte cum dai greş de una singură.*

Scrisoarea, îşi spunea ea. Concentrează-te asupra scrisorii.

Expresia lui încordată îi demonstra că era surprins de existența ei și mai ales de conținut. Nu prea se pricepea la oameni, dar era convinsă că o vedea pentru prima oară.

Și deoarece scrisul de pe scrisoarea mamei și de pe aceasta erau identice, însemna că nu era el autorul.

Răsuflă ușurată. Se temuse să nu fie vinovat. Și nu era vorba doar de el. Nu ar fi vrut să existe nici un vinovat. Ar fi preferat ca această problemă să dispară cu totul, inclusiv dezastrul de la Camden Cocklof. Și, dintre toate emoțiile care o aduseseră la Stafford House în această dimineață, rușinea era cea mai puternică.

Trebuia să ia în considerare efectul pe care-l avea asupra părinților ei. Deocamdată, trecuse prea puțin timp de când se făcuse de rușine.

Marcus o privi peste scrisoare.

– Asta pune reprezentația ta în cu totul altă lumină.

Oare acesta era un alt comentariu sarcastic al Înălțimii Sale?

Îi aruncase atâtea, încât nu mai era sigură. Azi însă, nu trebuia să se plângă. Reproșurile lui

erau întemeiate.

– Ce părere ai? întrebă ea.

– Vizitele tale aici au început să trezească bârfe. Se pare că cineva care cunoaște această casă a exagerat lucrurile. Cineva care știa că spectacolul de la Camden Cockloft va presăra o sămânță de scandal. Cineva căruia i-ar face mare plăcere să ne pună într-o situație delicată pe amândoi.

Raven clătină din cap nedumerită.

– Mie mi se pare lipsit de sens.

– Londra este un oraș mare, dar, în multe privințe, este doar un târgușor. Bârfa este o distracție preferată, la fel ca și distrugerea reputațiilor. Ți-ai făcut vreun dușman de când ai venit aici?

– Doar...

Se opri.

– Doar pe mine, asta voiai să spui, nu?

Se uită la mâinile ei și apoi îl privi în ochi.

– Ești dușmanul meu? Tu ar trebui să știi mai bine decât mine.

Marcus își coborî privirile spre scrisoare.

– Dacă aș fi, aș demonstra-o într-un mod

mult mai eficient.

Raven își aminti de mulțimea vulgară de la Cockloft, de aplauze, de fum, de mirosuri, de râsete. Își aminti mai ales de strigătele care răsunaseră când își dezgolise sânii și de bărbatul care o privise din întuneric, clocotind în tăcere de furie.

– Este destul de eficient și așa – zise ea cutremurându-se. Îmi vine să mă vâr într-o văgăună și să nu mai ies de acolo.

– Toți ne simțim așa uneori.

Părea înțelegător și amar, ca și când ar fi știut din proprie experiență prin ce trecea ea. Deși proveneau din lumi diferite, simți o anumită afinitate pentru el și-i zâmbi, palid.

– Probabil că îți este imposibil să crezi, lord Stafford, dar în familia mea sunt mai mult decât retrasă.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, simți că atmosfera se schimbase.

– Retrasă?

O privi brusc și se simți deodată mai stânjenită decât fusese la început.

– Duc o viață ordonată și liniștită – zise ea,

strângându-şi pelerina, ca şi când ar fi putut să se ascundă de privirea lui cinică, fiindcă înţelegerea de moment se transformase în curând în dispreţ.

– Ai dreptate, este greu de crezut. Aproape mă convinseseşi să-ţi susţin cauza şi acum afirmi că eşti retrasă. Mă gândesc la pene şi alte imagini mai plăcute. De fapt, m-am gândit toată noaptea.

Lui Raven i se acceleră pulsul. Simţea că se sufocă. Cum îndrăznea să-i spună aşa ceva? Deşi avea dreptate.

Mama spune că mă tem de sentimentele mele.

Ce părere ar avea mama dacă ar şti ce emoţii o sfâşiau pe fiica ei, lipsită de pasiune? Umilinţă, vinovăţie, remuşcare şi numai pentru că-şi făcuse de râs familia. Iar acum continua să se facă de râs în ochii lui Marcus Bannerman. Şi nu voia asta, nu din cauza mamei, ci... Nu ştia de ce.

Îşi dăduse seama de acest fapt când îl văzuse prima oară stând la biroul lui, cu figura lui ironică. Ce cumplit. Acum câteva zile, hotărâse să

intre în grațiile celor de la Stafford House și să le arate ce fel de oameni erau cei din familia Chadwick. Și le arătase, bineînțeles, cum nici nu-și imaginase că ar fi posibil.

Ce se întâmplase cu încrederea ei? Se risipise ca penele costumului ei, pe scena teatrului de revistă.

Și acum, ce era de făcut? N-avea nici cea mai vagă idee.

– Nu știu niciodată ce se petrece în căpșorul tău drăgălaș – zise el, ridicându-se și venind spre ea.

Raven se afundă în fotoliu.

– Ești o femeie surprinzătoare sau ar fi mai potrivit să spun întreprinzătoare?

I se opri inima-n loc.

– Ce vrei să spui?

– Aș vrea să știu dacă ceea ce faci este calculat sau inocent precum vrei să pară? Nu te arăta așa uimită. Sunt sigur că ești inocentă. Mă refer la umilința, la scuzele tale, la grija față de reputația mea.

O luă de mână și o ridică în picioare, ca și când ar fi fost ușoară ca ceața. Îi scoase pelerina

de pe umeri cu mișcări dibace, își puse mâinile lui puternice pe umerii rochiei sale albastre și își apropie buzele întredeschise de ale ei.

Aroma lemnului de santal o învăluia. Ce păcat, se gândi ea într-un moment de luciditate, că Marcus mirosea la fel de bine cum arăta.

– Te afli într-o dilemă.

Mâinile lui îi înconjurau talia.

– Alt teatru de revistă s-ar putea dovedi la fel de dezastruos ca și Cockloft, iar cele serioase te-au respins. Deci, ești într-o situație fără ieșire.

Furia îi alunga umilința.

– Încercam să mă port frumos.

– Renunță, Pasăre Cântătoare. Nu-ți stă în caracter. Ai nevoie de-o slujbă, nu-i așa? Și de un acoperiș deasupra capului. Poate la Stafford House. De aceea ai venit aici.

Își plimbă mâinile peste șoldurile ei.

– Și eu am anumite nevoi. Poate s-ar putea aranja ceva.

– Doar nu vrei să spui... .

– Ba da, asta vreau să spun. Se numește reciprocitate. Tu mă ajuți pe mine și eu pe tine.

Încercă să-și trezească indignarea pe care o

resimțise în biroul bancherului din Savannah, dar contele nu era Harold Gash.

– Nu – murmură ea.

Era un protest prea slab, chiar și pentru propriile ei urechi.

– Culoarea albastră îți vine bine – zise el. De fapt, ție îți vine bine orice.

Își atinse buzele de ale lui. Se simțea electrizată.

"Uite că m-a cuprins din nou senzația aceea", se gândi ea.

O sărută a doua oară, cu și mai multă hotărâre. Își păstră rigiditatea cât mai mult posibil – nu era nevoie decât de-o clipă de șovăială.

Își încleștă mâinile de mânecile hainei lui, în timp ce se lăsa în voia forței sale. Sărutul se adânci. Ce senzație curioasă era să simți limba unui bărbat atingându-se de a ta, se gândi ea, răspunzându-i în același fel. O strânse în brațe. Se învârtea camera în jurul ei, până când nu mai știu nimic altceva în afară de brațele lui, pieptul lat, respirația caldă pe obrazul ei.

Și gustul lui, în timp ce-o dezmierda.

O căldură explodă înăuntrul ei, cuprinzând-o

din toate părțile.

Dorința deveni o entitate separată și distinctă cu gheare care îi sfâșiau stăpânirea de sine. *Marcus* îi răsună în minte până când fu singurul cuvânt pe care-l mai auzi.

Nu se mai recunoștea. Îi venea să-i smulgă hainele și să-i atingă pielea, să-i mângâie mușchii, să-i exploreze acele părți ale trupului care erau diferite de ale ei. Îi bătea inima atât de tare, încât nu-și mai auzea glasul interior care-i șoptea că nu era bine ce făcea... până când Marcus își dezlipi buzele de ale ei, își aplecă fruntea spre ea, respirând greoi.

– Ar fi trebuit să te posed aici, pe birou – murmură el. Ce fel de putere ai asupra mea, vrăjitoare ce ești? Voiam doar să te ating.

Fierbințeala se transformă în rușine, care-i lăsă un gust amar.

Se trase înapoi.

– Mă învinuiești pentru asta? N-am permis niciodată unui bărbat nici măcar să-mi adreseze un cuvânt intim. Până te-am întâlnit pe tine.

I-a vorbit fără să-și ascundă tristețea.

– Uită-te la mine. Pur și simplu nu mă mai

recunosc.

Strângându-şi mâinile în jurul taliei, îi întoarse spatele şi se duse spre cămin, în locul unde stătuse Daniel Lindsay când intrase ea. Flăcările se reflectau în rochia ei de moar. Cărbunii încinşi nu puteau fi mai fierbinţi decât pasiunile pe care i le deşteptase Marcus. Se pare că se acoperise de ruşine.

Îl privi drept în faţă. Simţea forţa pe care o degaja. Ah, cât de mult ar fi vrut să-i poată citi gândurile.

– Nu este important ceea ce simţim sau nu unul faţă de celălalt – zise el –, ci bunul nume al familiei. Este de datoria mea să-l apăr. Şi chiar acum mi-am încălcat această datorie.

Se întinse să-i ia mantia.

– Nenorocirea este că nu pot să stau departe de tine. Şi mi se pare prea uşor de dovedit că nu eşti femeia respectabilă care pretinzi a fi. Ceva nu este în ordine. O să te ajut, bineînţeles. Şi uită de sugestia pe care ţi-am făcut-o. Am vorbit fără să mă gândesc.

Uşa bibliotecii se deschise şi apăru Amy.

– Care sugestie? – întrebă ea, uitându-se în

direcția lui Raven.

– Oh, domnișoară Chadwick, nu știam că ești aici.

– Tocmai plecam.

O sclipire răutăcioasă apăru în ochii lui Amy.

– Nu se poate. Vreau să aud tot ce-a fost noaptea trecută.

– Amy... începu Marcus.

– Nu te arăta șocat, frate dragă. Cred că ați discutat deja despre asta azi după-amiază.

Apoi i se adresă lui Raven.

– Pariez că sugestia se referea la Camden Cockloft[1]. Ce nume minunat pentru un teatru de revistă. Seamănă într-adevăr cu un pod – cu grinzile lui joase, pânzele de păianjen și șoareci care aleargă peste tot.

– Apreciez că încerci să lămurești ce s-a întâmplat – zise Raven. Dar am venit aici ca să mă scuz.

– Cred că bârfitorii vor avea de ce să se bucure azi.

---

1. Pod de cocoși (engl.) (n.t.)

Raven nu știa unde să se ascundă de rușine: Îi venea să se bage sub covor.

Amy se întoarse spre Marcus.

– Trebuie s-o ajutăm. N-ar fi ajuns pe scena aceea dacă am fi fost mai generoși când a venit la noi.

Marcus se sprijini de birou.

– Mă mir să văd că te interesează cineva, Amy. De ce oare mă simt stânjenit?!

– Poate că te mustră conștiința. Mă îndoiesc că te-ai oferit s-o ajuți.

– Ca și în multe alte probleme, te înșeli, dragă surioară.

Amuțiră amândoi. Raven era uluită de ostilitatea dintre ei. Ea își iubea atât de mult surorile încât ar fi fost gata să-și dea viața ca să le protejeze. Dar, se pare că celor din familia Bannerman le venea greu să stea în aceeași cameră fără să se certe.

– Ce-ai zice să te muți aici?

Raven o privi pe Amy cu gura căscată de uimire.

– Poftim?

– Să te muți aici. Avem destule camere.

– Nu se poate.

– Ba se poate, bineînțeles.

Amy străbătu camera și o luă de mână.

– Vom demonstra lumii că nu ne rușinăm cu cele întâmplate. Vom arăta că suntem alături de ruda noastră ghinionistă, care a fost victima răutății londonezilor.

Raven nu îndrăznea să-l privească pe Marcus.

– Este foarte frumos din partea ta, dar...

– Nu, absolut deloc. Vom arăta, de asemenea, ce generoși suntem și ce caracter nobil avem dacă am hotărât să ignorăm bârfele.

Raven ar fi trebuit să refuze, dar tentația era prea mare. Ar fi fost gata să facă aproape orice ca să-și refacă reputația și să risipească rușinea care s-ar abate asupra părinților ei când vor veni. Inclusiv să stea sub același acoperiș cu bărbatul care a fost cauza eșecului ei.

Ușa bibliotecii se deschise.

– Domnul Lindsay – zise Frederick.

Amy o strânse de mână pe Raven, cât pe ce să-i rupă degetele.

– Marcus – exclamă Daniel, intrând după majordom. Eram pe aproape și m-am gândit să

te întreb ce facem mâine seară.

Se uită la Raven şi apoi o văzu pe Amy.

– Ah, domnişoara Bannerman. Nu ştiam că eraţi aici.

Amy îi zâmbi.

– De când am devenit domnişoara Bannerman? Spune-mi Amy. Aşa îmi spuneai când eram mică.

Veni lângă el şi-l sărută pe obraz.

– Ce mult mă bucur să te revăd. Ai cunoscut-o pe domnişoara Chadwick?

Raven îşi ţinu respiraţia.

– Am fost prezentaţi când am venit azi, aici. Domnişoară Chadwick, ce mult mă bucur să vă revăd.

Slavă Domnului, se gândi Raven oftând, că nu pomenea nimeni de noaptea trecută. Daniel Lindsay era un om simpatic, înalt, atrăgător, mai suplu decât Marcus, dar tot atât de lat în umeri şi, într-un fel, mai maleabil. Constatase că această trăsătură de caracter era cea mai de dorit la un bărbat.

Amy bătu din palme.

– Ah, Daniel, am o idee grozavă. După ce

Raven o să se mute aici, poți veni s-o vizitezi. Ne-ai ajuta foarte mult. Dacă v-ați arăta apropiați la balul de săptămâna următoare, nu s-ar mai bârfi că Raven este interesată de conte și viceversa, bineînțeles.

– Dacă așa dorești – zise Daniel.

– Sigur că așa doresc – spuse Amy. Vino diseară la cină și vom discuta mai în detaliu.

Daniel se înclină solemn spre Raven.

– M-aș simți onorat dacă domnișoara Chadwick mi-ar permite s-o vizitez. Aș vrea totuși s-o previn că m-am întors recent din India, unde am avut de-a face mai ales cu bărbați. Investiții, construcții de vapoare, lucruri de genul acesta. De aceea, s-ar putea să constatați că sunt cam stângaci în societate.

Raven fu cât pe ce să izbucnească în râs.

– Domnule Lindsay, aș putea spune același lucru despre mine.

– Atunci, așa rămâne – zise Marcus. Vom informa mătușile și vom pregăti o cameră pentru vizitatoarea noastră din străinătate. Ca să nu poată spune nuimeni că un Bannerman n-a acordat ospitalitate unui oaspete.

Amy se fâțâia prin dormitor. De-abia aștepta să vină seara. Aranjase deja să se pregătească o cameră, Raven plecase cu un lacheu să-i ia bagajele, iar Daniel continua să-și caute o locuință. Marcus "testa atmosfera încețată de bârfă", așa cum se exprimase, ceea ce însemna că se dusese să colinde cazinourile.

Sigur, el pretindea că aceste escapade făceau parte din noua sa personalitate; dar ea știa că juca la cazino. Fără îndoială, ca să-i finanțeze drumul ei în înalta societate. Dar puțin îi păsa de strădania lui.

Indiferent de grijile pe care și le făcea și greutățile cu care se confrunta, le merita pe deplin.

Se opri pentru o clipă, recunoscând adevărul. Ce bine ar fi ca măcar din când în când să se bucure de dragostea și respectul lui. Marcus s-ar amuza să afle ce simțea și i-ar spune să ia lucrurile așa cum sunt.

Se uită la șevaletul de lângă patul ei și la pânza goală, care o îndemna parcă să se apuce de lucru. Pe noptieră era cutia lăcuită cu acuarele și pensule. Pictura era un mod de a-și petrece

timpul. Și era o îndeletnicire plăcută, care necesita însă o mână sigură și un ochi limpede, două lucruri pe care nu le poseda azi.

Se așeză în fața oglinzii, exact când intră camerista ei.

– Ah, Nancy, cum să-mi aranjez părul?

Își trase buclele blonde într-o parte și într-alta, le dădu pe spate și apoi le lăsă să cadă.

– Nimic nu arată cum trebuie.

Daniel arată cum trebuie.

Nu știa cum îi venise deodată acest gând.

A slăbit în acești cinci ani, ca și mine de altfel.

– Domnișoară Amy – zice Nancy, stând în spatele ei –, puteți să vă aranjați părul cum doriți. V-am spus întotdeauna asta.

Amy îi zâmbi lui Nancy în oglindă. N-avea decât optsprezece ani și le servea pe femeile de la reședința Stafford. Optsprezece ani. Puțin mai mare decât fusese ea când Daniel plecase în India. Iar acum, la douăzeci și trei, nici nu-și mai amintea că fusese vreodată atât de tânără.

– Rochia pentru bal a sosit în timp ce dumneavoastră și Înălțimea Sa erați în bibliotecă. O

ajutam pe bucătăreasă, dar m-am gândit să vin sus pentru că m-am gândit că o să doriți probabil s-o probați.

. Pe Amy o cuprinse plictiseala.

– Nu azi, Nancy. Mâine dimineață. Ajut-o mai bine pe mătușa Cordelia sau pe mătușa Irene.

– Le-am ajutat deja, dar nu prea au nevoie. Nu aveau chef de mine.

– Atunci, du-te la bucătăreasă. Are precis nevoie de ajutor, mai ales că avem oaspeți la masă.

Rămasă singură, Amy aruncă pieptenele și se așeză la fereastra care dădea spre Bolton Row. Era o locuință mult mai fastuoasă decât ferma din Sussex, unde trăise până acum, dar, deși stătea aici de un an, nu se simțea în largul ei.

Deși ferma era izolată, acolo nu se plictisea niciodată. Părinții ei fuseseră preocupați doar unul de altul, chiar până în ultima clipă, dar găsise cu ce să-și ocupe timpul. Oricum, trebuia să recunoască un singur lucru – puțina atenție pe care o acordau copiilor se revărsase asupra ei, nu a lui Marcus.

Dar indiferența lor nu-l tulburase nici un pic.

Și nici nu-i slăbise încrederea în sine. Iar acum cinci ani luase hotărâri care schimbaseră viața surorii sale. Și continua să ia astfel de hotărâri chiar și acum.

Oftă. Oricât de mondenă era Stafford House, nu putea fi fericită aici. În ciuda petrecerilor, teatrelor, vieții sociale, fiecare zi i se părea și mai posomorâtă decât cea precedentă.

Iar azi, fusese și mai rău.

De aceea, Raven Chadwick i se păruse un dar divin. Din mai multe motive, dintre care fuseseră discutate foarte puține.

– Domnișoară Chadwick – zise ea, oglindindu-se în fereastră – ai grijă. Poate îți imaginezi că pășești pe un covor când străbați aceste podele, dar vei fi prinsă de nisipul mișcător al familiei Bannerman dacă nu ești atentă.

Cordelia Halstead căută în noptiera de lângă patul ei. Dădu de o mică sticluță, îmbrăcată în piele și începu să zâmbească.

– Mă gândeam cu că aici erai – zise ea, turnând conținutul transparent în ceașca cu ceai Minton, pusă în fiecare zi pe masă. Când era

singură, Cordelia vorbea întotdeauna cu sticla ei cu gin. Îi alunga singurătatea.

Strângându-şi şalul în jurul ei, se aşează în balansoarul de lângă foc, privind flăcările vesele.

"Aş vrea să am câte un penny pentru fiecare oră petrecută în felul acesta" – zise ea. "N-am nevoie de mai mult. Marcus ţine atât de mult la mine."

Locuise aproape toată viaţa cu un Bannerman sau altul, de când sora ei, Gwenda, se căsătorise cu John Archibald Bannerman şi se stabilise la ferma lui din Sussex. Humble Hall[1], aşa i se spunea.

Numele fusese dat probabil de generaţiile anterioare. Fusese destul de grandioasă, deşi nu se compara cu proprietatea învecinată a fratelui său, contele.

Ca fiu mai mic al celui de-al zecelea conte, John nu trudise niciodată pe domeniul său. Moşia decăzuse, dar reuşise să-i hrănească pe toţi.

Când se născuse Marcus, Gwenda nu se ară-

1. Reşedinţă umilă (engl.) (n.t.)

tase a fi o mamă bună, iar soțul ei fusese și mai indiferent. Marcus evoluase la început într-un băiețel singuratic, iar apoi într-unul sălbatic, care intra în tot felul de încurcături. Se bătea, înjura, mai târziu juca jocuri de noroc și umbla după fete, deși Cordelia, fată bătrână, n-ar fi trebuit să știe așa ceva.

– Dar trebuia să știu totul – zise ea picăturilor de gin care se împuținau. Asta era viața mea.

Nu prea ținuse la cumnatul ei și, de fapt, nici la sora ei Gwenda, dar le datora credință și recunoștință. Marcus era cel care se bucurase de dragostea ei. Avusese grijă să fie bine îmbrăcat, hrănit și educat, deși dăduse de furcă profesorilor săi.

Cu Amy însă fusese altfel. O frumusețe blondă, îndrăgită de ambii părinți, atât cât puteau ei să iubească, se născuse când Marcus avea doisprezece ani. Un copil răsfățat, care își impusese voința de când deschisese ochii aceia albaștri, tipici familiei Bannerman.

– Avea nevoie de mine la fel de mult ca fratele ei, dar el era preferatul meu. Și acum are nevoie de mine mai mult ca oricând. Biata co-

pilă. Mi se rupe inima pentru amândoi.

Se gândi la cea mai nouă locatară, care-şi găsise adăpost la Stafford House. Fiica lui Anne. Şi-o amintea cu drag pe Anne Pickering, deşi nu fuseseră niciodată apropiate. Când tiranicul tată al lui Anne îi permitea să vină în Sussex, stătea la verişoara ei, Elizabeth, pe moşia învecinată.

Cordelia se întreba cât de mult semăna Raven Chadwick cu femeia care avusese curajul să sfideze un tată dominator pentru bărbatul iubit?

– S-ar putea să ne facă necazuri. Americanca a venit aici cu un anumit scop. Pe care nu l-a mărturisit încă. Cordelia nu se lăsa păcălită aşa uşor.

Încălzită de lichior, îşi desfăcu şalul, se îndepărtă de lângă foc şi începu să se legene încet. Şi, înainte să adoarmă, îi trecură prin minte două gânduri.

Domnişoara Raven Chadwick ar trebui să aibă grijă cum se comportă cu Amy şi Marcus Bannerman. Cordelia veghea asupra lor şi era gata să-i protejeze, orice-ar fi.

Şi, ar trebui de asemenea să-i ceară prietenu-

lui ei secret să-i reîmprospăteze provizia de gin.

Irene Pickering se apucă de stâlpul patului ei cu baldachin și blestemă ziua când Raven Chadwick pusese piciorul la Stafford House. Verișoara Anne ar fi trebuit s-o țină departe, dincolo de ocean.

Sigur, ea nu avea dreptul să se plângă. Mătușa Irene – un nume pe care nu-l putea suferi – era un oaspete la fel cum va fi și această primadonă. Doar că ea fusese un oaspete toată viața ei.

Pickering-ii fuseseră o familie nobilă, deși nu foarte bogată, și Irene aprecia lucrurile frumoase. Ar fi putut să se mărite cu un bărbat cu situație, dar banii de zestre îi reveniseră surorii ei mai mari, Elizabeth, când avusese șansa să devină contesă. Iar contele o luase de milă și-i oferise un acoperiș deasupra capului, chiar și după moartea lui Elizabeth, dar noua lui soție n-o plăcea. De aceea fusese gata să-i ceară să plece înainte să moară.

Moartea lui fusese un mare noroc pentru ea. Marcus era un conte mai milostiv, dar încăpățânat. Greu de manipulat. Îi plăceau prea mult

femeile tinere. Nici n-ar băga-o în seamă dacă l-ar sfătui s-o alunge pe domnișoara Chadwick.

Bărbații erau niște proști.

Simțea că o apucă durerea de cap. Nu exista decât un singur mod să-i treacă, la fel ca întotdeauna.

Îngenunchind pe covor, trase de sub pat un cufăr de piele încuiat și scoase cheia pe care o purta atârnată de gât. Sălță capacul cu ușurință și se uită la comorile ei. Un evantai decolorat, un jurnal, o cutiuță de lemn pe care o mângâie afectuos, bucuroasă că se afla acolo.

Și, bineînțeles, cărțile. Le răsfoi, o alese pe cea preferată și puse la loc cufărul și cheia.

Apoi, încuie ușa și se așeză lângă foc, pe scaunul cu spătar drept, trase un taburet să-și sprijine cizmele din piele de ied și deschise paginile tocite de vreme. Cartea se deschise ca un făcut la un pasaj deosebit de incitant.

Toți o considerau o ființă posomorâtă, care citea doar cărți de geografie și memorii și, uneori, când se simțea deosebit de îndrăzneață, povești de dragoste scandaloase, pline de mânie.

Ce ipocriți erau oamenii din epoca victoriană.

În cărți puteai întâlni situații scandaloase. Trebuia doar să știi unde să le cauți.

Și Irene știa foarte bine.

Alesese niște memorii, dar nu unele disponibile într-o bibliotecă care oferea cărți de împrumut. I se accelerase pulsul deja. Știa cuvintele pe dinafară, dar prefera să le vadă scrise.

Mi-am scos haina, am făcut-o ghem și am pus-o sub capul ei.

– Așa – așa – am spus eu și am tras-o în jos.

Nu a opus nici un pic de rezistență. I-am văzut coapsele albe și burta, părul negru...

CAPITOLUL OPT

– Ai venit numai de o săptămână și aceasta este a doua scrisoare pe care ai primit-o de acasă.

Amy mânca din farfuria cu ouă și pâine prăjită, în timp ce se uita curioasă la plicul de lângă Raven.

– De ce au venit pe adresa din Soho?

Ea și Raven erau singure în sufragerie și luau micul dejun la o oră destul de târzie. După ce stătuse atâtea zile în compania tinerei, Raven se obișnuise cu stilul ei direct.

– Pentru că acolo am locuit când am venit în Anglia.

– Dar sper că nu intenționai să rămâi în locul acela.

– Ba da.

Lui Raven nu-i trecuse prin minte că ar putea

sta în Bolton Row nr. 22, nici măcar temporar. Cei de acasă credeau că nu trecuse pe acolo, în nici un caz. Ieri, le scrisese că întâlnise la un concert pe cineva din familia Bannerman și fusese invitată să locuiască la ei. Era destul de aproape de adevăr, mai ales că vor afla totul, cât de curând.

– Această scrisoare este de la Angel, zise Raven.

Zâmbi când își aminti de sora ei cea blondă și blândă, pe care o iubeau cu toții. Găsise scrisoarea pe masă la micul dejun. O parcursese rapid, intenționând s-o citească de mai multe ori când va fi singură.

Amy o aștepta să-i dea mai multe amănunte.

– Scrie că mama și tata sunt bine. Au multă treabă la magazin și au angajat trei irlandezi pe care i-a cunoscut Flame în Texas.

– Și cealaltă scrisoare?

– Este de la mama și spune cam același lucru. În Savannah nu se întâmplă nimic important...

Se uită pe fereastră.

– Mi-e dor de ei.

Cuvintele nu reușeau să exprime goliciunea din sufletul ei, pe care o resimțea ori de câte ori își amintea ce lăsase în urmă. Mai ales în această după-amiază cenușie și cețoasă, după balul lui Amy, când nu avea la ce să se gândească.

Nu schimbase nici o vorbă cu Marcus. În prima ei săptămână la Stafford House, drumurile lor se încrucișaseră rareori. Noaptea trecută fusese politicos, ba chiar fermecător când dansaseră un singur cadril împreună. Urmăriți de două sute de priviri și tot atâtea urechi atente la conversația lor, discutaseră despre vreme, despre parcurile londoneze pe care i le recomandase să le viziteze, animând descrierile cu povești despre duelurile și furtunile din vremurile mai puțin civilizate ale orașului.

Era, așa cum ar fi trebuit să-și imagineze, un dansator neîntrecut și un povestitor talentat. Și, dacă mâna lui – surprinzător de bătătorită pentru un gentleman – i s-a părut incitantă și prea fierbinte când o atingea, s-a străduit să nu bage de seamă. Dar, în orice caz, n-a manifestat nici un interes deosebit față de ea.

– Cred că totul a mers bine noaptea trecută,

nu-i așa? – întrebă Amy. Așa cum m-am așteptat. Ai fost privită foarte atent la început, dar te-ai descurcat splendid. Și ai amuțit bârfele.

– Mi-am jucat rolul, Amy. Nu uita că sunt actriță.

– Ești de asemenea americancă, așa că trebuie să fim toleranți. Oricum, fițuica aceea scandaloasă a fost dată uitării.

Începă oul cu furculița, dezgolind gălbenușul.

– Daniel a fost foarte atent și o să treacă azi pe aici să te viziteze. Îl placi, nu-i așa? Nu este un dansator prea grozav, dar este un bărbat destul de plăcut.

Vorbise apăsat, ca și când nu i-ar fi permis lui Raven s-o contrazică. Raven era convinsă că Amy și Daniel fuseseră odată mai mult decât simpli prieteni, dar era la fel de convinsă că nici unul dintre ei nu era dispus să i se confeseze.

În ciuda stilului direct pe care-l afișa, Amy îi păruse fragilă și încântătoare în rochia de cașmir pe care o purtase în ziua aceea când Raven venise prima oară în vizită, cu părul ei blond dat pe spate; dar ochii fetei erau încadrați de cear-

căne și avea riduri în jurul gurii încordate.

Raven sorbi din ceai.

– Sunt de acord că seara s-a desfășurat așa cum trebuie, deși nu prea știu ce ai fi dorit...

– Am vrut...

Amy tăcu, contemplând ziua cețoasă, la fel ca și Raven. Își frecă brațele, ca și când ar fi vrut să le încălzească.

– Nu contează ce am vrut. Oricum, sunt mulțumită cum a fost.

Dădu mâncarea la o parte.

– Nu te-ai căsătorit niciodată, nu-i așa? Ai douăzeci și șapte de ani, nu? Presupun că ți-ai pierdut orice speranță.

Raven tresări să audă un asemenea comentariu grosolan. Era o nepolitețe, chiar și pentru Amy. Ce-ar face dacă Raven i-ar spune că nu-și pierduse speranța? O femeie nu putea pierde ceea ce nu avusese niciodată.

Dar n-avea de gând să-i destăinuie vreunui Bannerman gândurile sale intime. Încercase o dată, cu Marcus, însă n-o crezuse.

– Câteodată, am impresia că vrei să fim prietene, Amy, iar altă dată că dorești doar să mă

intimidezi. De ce?

Amy privi în gol, ca și când s-ar fi așteptat să găsească răspunsul plutind în aer. Apoi, ridică din umeri.

– Pentru că așa se așteaptă toți să mă comport.

– Dar de la mine ce se așteaptă?

– Nici unul din noi nu știe cu certitudine. De aceea îți pun atâtea întrebări.

Mâinile fetei dădură la o parte niște firimituri inexistente. Era nervoasă în dimineața aceasta, în loc să fie triumfătoare, așa cum se așteptase Raven. Și vulnerabilă, în ciuda brutalității verbale. Era, de fapt, mai mult decât ciudată. Raven nu a cunoscut niciodată o persoană ca ea.

– Sunt o fire retrasă, Amy. Nu obișnuiesc să vorbesc despre mine, dar pot să-ți spun un singur lucru. Nu am visat niciodată la un bărbat pe care să-l iubesc și care să-mi dăruiască copii. Am familia mea și nu-mi trebuie mai mult.

– Nici eu nu doresc să mă mărit.

– Și i-ai informat despre această intenție pe pretendenții tăi? Seara trecută roiau mai mult de douăzeci în jurul tău.

– Dacă le place să-şi piardă timpul, n-au decât. Oricum, nu este vina mea. O să mă mulţumesc cu Marcus şi cu mătuşile. Avem fiecare preocupările noastre, bineînţeles. Eu pictez, Cordelia bea, iar Irene citeşte. Probabil că asta fac şi acum, dacă s-au trezit. Cordelia soarbe gin din ceşcuţa ei de ceai, iar Irene s-a afundat în geografiile ei îndrăgite. Iar Marcus trebuie să aibă grijă de noi. Avem nişte îndeletniciri destul de variate, nu crezi?

Spre uimirea lui Raven, lui Amy i se umplură ochii de lacrimi.

– A plecat la Paris ştiai? A luat trenul, devreme de dimineaţă.

– Nu ştiam.

Amy îşi şterse genele ude.

– Ce gâscă proastă sunt. Mă întristează că trebuie să stau aici, la Londra. Dar ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum. Are afaceri care-l obligă să se ducă acolo o dată la câteva luni. De obicei lipseşte două-trei săptămâni.

Tristeţea ei era lipsită de logică. De ce plângea după Marcus când de-abia vorbeau unul cu altul?

Raven nu pricepea de ce o mâhnise să afle de plecarea lui neașteptată. Își turnă încă o ceașcă de ceai, amestecând zahărul.

– Își caută o soție – zise Amy. Sigur, nu neapărat la Paris, deși, dacă și-ar găsi o femeie potrivită, sunt sigură că n-ar rezista s-o importe.

Raven puse încă două cuburi de zahăr.

– Nu știam că-ți place ceaiul dulce – zise Amy.

– Ah! – exclamă Raven, dându-și seama în sfârșit ce făcea. Se pare că am nevoie să-mi refac energia. Noaptea trecută am stat până târziu.

Și, ca să pară convingătoare, își puse încă un cub, străduindu-se apoi să înghită lichidul siropos.

– Umblă să se însoare cu o fată bogată– zise Amy. Nu vorbește despre asta, dar, de când a moștenit titlul, și-a pus ochii pe câteva.

Fără să vrea, își aminti de ochii lui Marcus care o priveau atunci, când se făcuse de râs, pe scena de la Clockloft. Chiar și acum, deși trecuse mai mult de o săptămână, îi venea să moară de rușine.

– Sunt sigură că s-a gândit la niște fete cât se

poate de respectabile – zise ea.

– Nu cred că acesta este unul din criteriile sale. Dar femeile cu bani sunt de obicei imaculate. Titlul lui Marcus este tentant, dar are o reputație îngrozitoare, de cartofor și bețiv. Avea un grajd cu cai de rasă, cu care participa la curse, dar, după ce a murit contele, i-a vândut pe toți. Cât despre femei, ce să mai spun?! Cred că s-a culcat cu toate actrițele sub cincizeci de ani din oraș.

Raven se așteptase să audă asta, așa că de ce se înfiorase deodată? Își freca brațele, la fel cum făcuse Amy.

– De ce îmi spui toate astea? Nu este treaba mea.

– Ai afirmat că, uneori, ai impresia că vreau să mă împrietenesc cu tine. Și ai dreptate. Mă simt singură aici. Tu ai surorile și părinții tăi. Iar eu ...

Se opri și i se umplură din nou ochii de lacrimi.

– Eu l-am avut pe Marcus.

Raven ar fi vrut s-o ia de mâmă, să-i ofere alinarea de care avea atâta nevoie, dar, înainte să

facă asta, apăru un lacheu cu tava de argint în mână.

– A sosit încă o scrisoare.

Atent, cu trăsăturile lui ascuțite, lui Raven i se păru că seamănă mai mult decât oricând cu un uliu.

– Mulțumesc, Hammond – zise Amy, stăpânindu-și lacrimile la fel de repede cum izbucniseră. Este probabil pentru domnișoara Chadwick.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară, dar plicul vă este adresat dumneavoastră.

Fata se albi la față. Raven observase imediat, deși Amy nu se uitase nici măcar o clipă în direcția scrisorii. Iar acum, se ridică de la masă.

– Peste câteva ore vom avea musafiri. Așa că mă duc să-mi aleg o rochie.

Hammond îi întinse tava și Amy băgă scrisoarea în buzunar, indiferentă. Lacheul se dădu la o parte, s-o lase să iasă. Ochii lui îngustați o studiau pe Raven și ar fi putut să jure că rânjea la ea. Îi observă pentru prima oară buzele groase, disproporționate față de restul feței. Buze care ar fi putut fi descrise drept senzuale. Se înfioră.

Rămasă singură în cameră, se gândi la situaţia neplăcută în care se afla – tristeţea lui Amy, obrăznicia servitorului, faptul că nu reuşise să afle cine era cel sau cea care-i ameninţase mama. Oricum, nu putea da vina pe absenţa contelui sau pe dorinţa lui de a-şi găsi o soţie bogată.

Şi nici pe scrisoarea mamei, cel puţin nu în întregime.

– Nu am nici o treabă – îşi spuse ea. Sunt obişnuită să muncesc, dar săptămâna aceasta nu făcuse altceva decât să aranjeze crengile de ilex pentru balul lui Amy.

Găsise o explicaţie destul de plauzibilă. Citise prea multe piese şi îşi lăsase imaginaţia s-o ia razna. Şi, cu toate acestea, nu-şi putea scoate din suflet senzaţia că se petrecea ceva în casa asta elegantă.

* *
*

După-amiaza decurse așa cum se așteptase Amy. Fuseseră vizitate de câțiva gentlemeni și doamne, curioși mai ales să vadă scandaloasa pasăre călătoare americană, decât să lege prietenie.

Daniel Lindsay zăbovise ceva mai mult și nu plecase decât după ce o făcuse pe Raven să-i promită că va merge la plimbare în trăsura lui, a doua zi, dacă va fi vreme bună. Raven îi sugerase lui Amy să-i însoțească, dar aceasta îi răspunse că avea altceva mai bun de făcut. Lindsay nu se arătase ofensat, dar își luase rămas bun la puțin timp după aceea.

În următoarele zile reuși să obțină mostre cu scrisul femeilor din casă. Nu se potrivea nici unul cu cel al scrisorii mamei, dar acest fapt nu le absolvea de bănuială, pentru că ar fi putut foarte bine să se prefacă.

Și nu mai află nimic despre Marcus. După răbufnirea din sufragerie, Amy schimba subiec-

tul când se pomenea numele lui. Nemulțumită că nu progresa deloc, Raven se lăsase atrasă în excursiile aranjate de Amy, ca să viziteze nenumăratele muzee, galerii de artă și catedrale ale orașului. Îi făcuse mare plăcere să mituiască un paznic ca să le lase să intre în Turnul Londrei.

– Vreau să-ți arăt corbii – îi explicase Amy. Legenda spune că sunt aici de când s-a construit Turnul. Dacă pleacă, se crede că Turnul și Regatul se vor prăbuși.

Raven încercase să se arate entuziasmată, dar îi venea greu, mai ales când Amy îi dădu o pană lungă și neagră, culeasă din iarbă. O păstră, dar, în sinea ei, disprețuia aceste păsări, care se hrăneau cu cadavre. Și, deoarece nici ea nu-și câștiga existența, considera că numele i se potrivea perfect.

Când nu colinda orașul, când nu-și făcea griji pentru mama sa, se mustra pentru lenevia ei, se gândea la conte, la miresele lui și la ochii săi, care o priviseră pe scenă. Se gândea, de asemenea, la cadrilul dansat împreună. I se amesteca totul în minte, până când simțea că-și pierde

mințile.

Cele mai rele erau orele lungi și întunecate când se frământa în pat. Coșmarul nu mai revenise din ziua în care Marcus îndrăznise să o ia în brațe și... s-o sărute. Dar, în schimb, erau momente îndelungate când nu reușea să adoarmă.

Pe măsură ce se apropia timpul să plece, se ducea mereu în bibliotecă, unde îi simțea cel mai mult prezența. Flame, sora ei, ar fi spus că își lingea rănile și ar fi avut dreptate.

Într-o după amiază de la sfârșitul lui februaric, la șase săptămâni după ce vasul ei trăsese pe cheiul de la Portsmouth, stătea la biroul lui în bibliotecă și retrăia scenele care se petrecuseră aici, între ei toți, de la certuri, la săruturi. Amy era plecată la o prietenă, cele două mătuși stăteau în camerele lor preocupate fiecare de hobby-ul ei, servitorii inventariau pânzeturile și vinurile din pivniță, așa că știa sigur că n-o s-o deranjeze nimeni.

În liniștea care se lăsase, întreruptă doar de șuieratul lămpii cu gaz și trosnetul focului din cămin, își atinse buzele și se gândi cum ar fi să

le atingă pe ale lui. O apucase dorul și nu îndrăznise să-l alunge.

Bărbatul acesta o fascina, o stârnea și o neliniștea, deși știa atât de puține lucruri despre el. Și, în timp ce stătea acolo, în sanctuarul lui, simțind căldura fotoliului de piele în care el se afundase de mii de ori, își dori să afle mai multe. Pe birou nu era nici o hârtie. Încercă sertarul din mijloc, fără să-și dea seama. Era încuiat. Ar fi trebuit să renunțe.

La fel cum ar fi trebuit să renunțe să citească scrisoarea mamei atunci, în Savannah. Dar, uneori, principiile trebuiau încălcate. Dacă sertarul conținea informații prețioase care o vor ajuta să afle cine scrisese *Vei muri*? Dacă se dovedea că totul nu fusese decât o glumă și n-avea de ce să se îngrijoreze?

Ce raționament rușinos, își spuse ea, scoțînd un ac din păr și apucându-se de lucru.

– Tabloul a dispărut într-adevăr, Ralph. Frederick mi-a scris de îndată ce a remarcat că nu se mai află în bibliotecă. Și, spre regretul meu, a trebuit să-mi închei vizita imediat.

Marcus se opri pe trotuar, la câțiva pași de Stafford House. Își trimisese bagajele acasă, de la gara Victoria, dar se oprise în drum să-l caute pe Ralph la clubul său din Piccadilly și să vadă dacă știa ceva despre furt. Și, în loc să ia o birjă, preferaseră amândoi să se întoarcă pe jos de la Bolton Row.

– Era un mic Landseer, care reprezenta o cățea, Collie, cu puii ei – zise el. Destul de frumos și foarte scump. De când a devenit favoritul reginei, operele lui se vând foarte bine.

– Landseer a murit – spuse Ralph. Iar acest fapt îi sporește și mai mult valoarea. Presupun că servitorii au fost luați la întrebări.

– Frederick m-a asigurat că este primul lucru pe care l-a făcut.

– S-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

Marcus clătină din cap.

– Sigur, nu prea sunt multe lucruri de furat. Câteva porțelanuri și două-trei tablouri vechi, care s-au transmis din generație în generație.

Îl apucă furia.

– Fir-ar să fie, este de datoria mea să păzesc moștenirea Casei Stafford, oricât de modestă

este, nu s-o las să se risipească.

Trecu o trăsură pe lângă ei, zornăind cu roțile pe caldarâm.

– Ai fost pe la Stafford House în absența mea. Cum ți s-a părut?

Ralph își drese glasul.

– Este chiar atât de rău? – se interesă Marcus.

– Casa este încă în picioare, după cum observi. De la Cordelia nu poți să scoți o vorbă, iar Irene stă tot timpul în camera ei. Așa că n-am putut discuta decât cu Amy. Câteodată, este cât se poate de grațioasă, dar, altă dată, se arată acră și țepoasă ca un arici. Am întâlnit-o ieri în Green Park – se plimba, așa mi-a spus. Și cine credeți că o însoțea? Nimeni altul decât Daniel Lindsay! Deoarece mi-au lăsat impresia că voiau să discute între patru ochi, m-am îndepărtat. Dar, când m-am uitat în urmă, am văzut că se certau. Lindsay era roșu la față ca o plăcintă cu cireșe.

– Sora mea are talentul să scoată din sărite un bărbat. Nu te îngrijora. Nu s-au înțeles bine niciodată. Am crescut împreună. Daniel se ținea după mine, iar Amy nu ne putea suferi nici pe

unul, nici pe altul.

Marcus rânji, când își aminti.

– Pe vremea aceea, eram un tânăr neastâmpărat și mândru de asta. Eram al naibii de fanfaron.

Îi pieri zâmbetul.

– Aș fi tare bucuros dacă m-ar asculta cineva acum.

– Femeile astea nu trăiesc ca într-o familie – zise Ralph. De fapt, presupun că n-am trăit niciodată, dar este și mai rău, se pare, de când a venit fiica lui Anne.

Ralph își scărpină perciunii.

– Ia spune, Marcus, doar nu presupui că a furat Landseer-ul. Nu mi-aș putea imagina că Anne ar fi putut crește o hoață, dar nu se știe niciodată. Americancă, pe jumătate irlandeză, ar fi capabilă de orice. Așa cum a dovedit prin reprezentația aceea dezastruoasă de la teatrul de revistă. Ai avut noroc că ai ieșit basma curată din toată această poveste.

Marcus se întristă mai mult decât ar fi vrut la gândul că Raven ar putea să fie o hoață.

– Femeile sunt un mister.

– Nu spune asta, băiete. Doar tu ești un expert. Dacă tu nu le cunoști, ce să mai spună un burlac bătrân că mine?

– Bucură-te de ce-ți oferă și îndoiește-te de ce spun.

Ralph își înălță sprâncenele negre.

– Ce sfat unic.

– Dar bun.

Îi apăru dinaintea ochilor imaginea unor ochi întunecați și a unui păr negru.

– Gândește-te, de exemplu, la Raven Chadwick. Ai spus deja că s-ar putea să fi furat tabloul. Crezi că ne-ar fi vizitat dacă ar fi fost un negustor împovărat de datorii din Soho?

– Așa ești un conte împovărat de datorii.

– Titlul, unchiule Ralph, valorează mai mult decât aurul. Nu-mi fac nici o iluzie în această privință.

– Mai bine stai departe de ea – zise Ralph. O să te bage în bucluc, mai mult ca sigur. Tu ai destule îndatoriri. Ai spus-o chiar tu. Vigoarea bărbatului nu este inepuizabilă; tatăl meu îmi spunea asta întotdeauna. Spunea că sperma valorează cât patruzeci de uncii de sânge. Dacă o

risipești prea des, este ca și când ți-ai tăia venele.

Marcus nu se gândise niciodată că și-ar putea pierde vigoarea, mai ales când era vorba de Raven. Fir-ar să fie, i se accelera pulsul când se gândea că o s-o vadă, așteptând-l dincolo de ușa reședinței Stafford.

Bietul Ralph exprima doar credințe populare. Datoria și abstinența mergeau mână în mână. La fel ca și cumpătarea. Un bărbat nu putea nici măcar să se gândească la sex și cu atât mai puțin să facă ceva, fără să riște o permanentă epuizare.

Dar, pentru un celibatar neconvins, gata să dea ochii cu o frumoasă cu ochi negri și sâni apetisanți, era un concept greu de acceptat.

Ajunseră la intrarea principală a reședinței Stafford.

– Vii să bei un brandy?

– Nu, mulțumesc. Mă mai plimb puțin. Transmite-i lui Amy și celorlalte toată dragostea mea. Dacă o să reușești să le aduni la un loc.

Marcus intră în casă. Era liniște. Se gândi la tabloul care se aflase până nu demult pe un raft

al bibliotecii. Voia să vadă cu ochii lui locul gol.

Aruncându-şi mantia şi pălăria pe scară, străbătu podeaua de marmură şi deschise uşa bibliotecii. Raven stătea la biroul lui, cu limba între dinţi, în timp ce încerca să deschidă sertarul de sus. Îl cuprinse o dezamăgire neaşteptată şi apoi se înfurie. Îşi încrucişă braţele, se sprijini de canatul uşii şi o aşteptă să-şi ridice privirile.

Îşi plecase sprâncenele groase pe obrajii întunecaţi, astupându-şi ochii. Părul ei, strâns de obicei, îi atârna din vârful capului pe faţă. Rochia ei verde ca marea era lipsită de podoabe. Îi plăcea mai mult decât toaletele pariziene la modă.

Şi se potrivea mai bine cu o hoaţă.

Ar trebui să...

Îi trecură prin minte mai multe posibilităţi. Îi plăcea ideea că atât timp cât nu se încadra cu nimic la capitolul Abstinenţă, îşi va îndeplini cu meticulozitate Datoria.

– Zgârii lemnul – zise el.

Raven îşi înălţă privirile, dar nu se urni din loc. Marcus se îndreptă spre ea şi-i trânti o cheie pe birou.

– Poftim, ia-o. O să-ţi vină mai uşor.

Dar tot nu se clinti din loc.

Sprijinindu-se cu mâinile de-o parte și de alta a cheii, se aplecă înainte, până când îi văzu spaima oglindită în priviri.

– Ești așa de amabilă să-mi spui ce faci?!

Își drese glasul.

– Eu...

– Cauți încă ceva de furat? Nu o să găsești nimic, în afară de hârtie de scris și note de plată. Și corespondența mea personală. Oricum, nimic interesant.

Tresări, cu ochii mari de uimire.

– Nu fur.

– Îți stă bine să faci pe indignata. La fel cum îți stătea bine și îmbrăcată în pene. Ești într-adevăr o femeie remarcabilă.

– Lord Stafford...

Marcus pocni din degete.

– Am priceput. În sertar se află, de asemenea, programul teatrului de revistă și ziarul de scandal care proclamă scurta, dar merituoasa carieră a lui Raven Pasărea Cântătoare Americană. Poate vrei să le trimiți acasă, pentru ca iubita ta familie să afle ce progrese ai făcut.

Deschizându-și nasturii de la cămașă, își scoase cravata și veni lângă birou. Fata se ridică și se dădu la o parte. În momentul acela o apucă de mână și, înainte să apuce să scape, o legă cu cravata albă, de mătase.

– Ești prizoniera mea, Raven Chadwick.

Își răsuci brațele.

– Este ridicol. Dă-mi drumul.

– Nu pot. Tocmai te-am arestat. Și, în afară de asta, ai fi în stare să mă dobori.

Fata închise ochii.

– Dă-mi drumul și îți promit că voi încerca să-ți explic.

– Nu încă.

O așeză la loc și își sprijini mâinile de brațele fotoliului.

– Nu te lupta cu mine, Pasăre Cântătoare. Altfel, va trebui să te leg și de picioare. Și ar fi păcat să le strâng, când ar fi mai de folos să le desfac.

Raven își ridică pumnii și-l pocni în bărbie, făcându-l să-și muște limba până la sânge.

– Fir-ar să fie!

Îl privi la fel de surprinsă ca și el de lovitura

sa dibace. Marcus renunță s-o mai tachineze. O prinse exact unde își dorea. Căzuse în mâinile lui, indiferent dacă își dădea seama sau nu.

– Tabloul, Raven. Ce ai făcut cu tabloul? L-ai vândut vreunui tăinuitor de obiecte furate pe care l-ai cunoscut în Soho?

Surprinderea se transformă în nedumerire.

– Nu știu despre ce vorbești.

Dacă juca teatru, o făcea foarte bine. Și își dădu seama că o bănuia de acest lucru.

– Nu joc teatru și nu mint. Nu știu nimic despre nici un tablou. Presupun că a fost furat.

– Frederick mi-a scris la Paris. De aceea m-am întors. Se pare că pe neașteptate.

Fata avu decența să se îmbujureze.

– Recunosc că ți-am forțat biroul. Sau am încercat s-o fac. Sertarul are o încuietoare solidă.

– Așa cum se cuvine unui lord.

– Ești un om ciudat, Marcus Bannerman. Uneori, cred că te distrezi pe seama mea.

– Ca să scutescc pe alții s-o facă. Și acum să revenim la problema noastră. Tabloul. Biroul.

Își frecă buza umflată.

– Spune-mi adevărul de bună voie. Dacă nu,

o să-ți torturez trupul până când vei fi forțată să-l spui.

– N-ai fi în stare de așa ceva. Ar fi...

Se întrerupse și observă că se speriase într-adevăr. Își feri privirile.

– Nu mai pot să respir.

Îi studie mișcarea sânilor.

– Da, se vede.

Îl privi din nou, drept în ochi.

– Te gândești vreodată la altceva în afară de trupuri?

Nu, în ultima vreme.

– Tabloul.

– Nu sunt o hoață.

Ridică acul îndoit de pe covor.

– Acest obiect dovedește cu totul altceva.

Se afundă pe scaun, incapabilă să-l mai înfrunte.

– Te rog, dă-mi drumul și o să-ți spun adevărul.

Oftă, obosită.

– Nu te îngrijora. N-o să te dobor.

Supunerea ei îi răpise plăcerea s-o tortureze. Desfăcu cravata și o lăsă să se ridice. În mo-

mentul acela, ca și când ar fi fost catapultată, țâșni în celălalt capăt al biroului, dar nu se îndreptă spre ușă. În schimb, se duse lângă cămin și privi cărbunii stinși.

Îl privi cu ochii ei mari și negri. Părea jignită. Lui Marcus i se opri respirația în loc. Era în stare să-l doboare, bineînțeles, dar nu cu pumnii sau cu ghearele. Dacă-i mai arunca o singură privire, o s-o posede acolo, pe podeaua bibliotecii, pe birou, pe sofa și lângă perete dacă se săturau de pozițiile orizontale.

Dar trebuia să-și amintească mai întâi de problema de față. Abstinență. Cumpătare. Afurisite cerințe, amândouă.

– Adevărul, Pasăre Cântătoare. Ce cauți aici?

CAPITOLUL NOUĂ

Vreau să știu cine a amenințat-o cu moartea pe mama mea.

Raven nu îndrăznea să-i mărturisească adevărul lui Marcus. Era atât de pornit împotriva ei, încât ar fi crezut că inventase totul. Dacă îi arăta scrisoarea, ar fi acuzat-o că a scris-o cu mâna ei, la fel ca și pe cea adresată directorului de la Cockloft.

Și, cu cât se gândea la asta, cu atât își dădea seama că exact așa va gândi. Mama aruncase plicul în foc, așa că-i era imposibil să-i dovedească acestui om că primiseră scrisoarea în Savannah. Cât despre teatrul de revistă, scandalul fusese dat uitării și trăia liberă, într-un lux pe care nu-l mai cunoscuse în viața ei.

– Aștept – zise el.

Ar fi putut foarte bine să adauge:

Să văd ce minciuni o să inventezi.

Nu putea să-i spună totul, dar tot ce spunea putea fi adevărul.

– Am vrut să descopăr secretele din această casă.

Ochii lui reci, albaștri păreau să o străpungă, ajungând până la valurile de căldură care se revărsau din cămin.

– Nu ține, Pasăre Cântătoare. Încearcă altceva.

Ce sigur de el părea, în timp ce stătea acolo, la biroul lui, înalt și puternic, îmbrăcat elegant într-un frac cenușiu, cu rever de catifea, un adevărat aristocrat – cu excepția smocului de păr de pe frunte și a cămășii deschise la gât, unde-și scosese cravata.

În timp ce ea se retrăsese lângă foc, în rochia ei făcută în casă, o femeie simplă, hoață, după cum credea el.

Mândria îi veni în ajutor.

– Ce altceva aș putea să spun? Nu știu despre ce secrete este vorba.

Făcu un pas spre ea.

– Și, dacă ai ști... presupunând că există... ce ai face? M-ai amenința că o să le publici în

ziarele de scandal dacă nu mă ofer să te recompensez?

– Spui niște lucruri oribile.

Făcu încă un pas spre ea.

– Sunt confruntat cu o situație oribilă.

– Și nu este deloc bine.

Își frânsese mâinile agitată. De ce tot ce era în legătură cu Marcus Bannerman se transforma într-un dezastru?

– Nu sunt o ticăloasă, ci doar o femeie urâtă și simplă, dintr-un mic orășel îndepărtat.

– Nu ești nici urâtă, nici simplă, și o știi prea bine.

Raven îl ignoră. Începuse să vorbească și era prea târziu s-o oprească.

– Am observat că fiecare din voi vă vedeți de viețile voastre, fără să vă pese unul de altul. De ce? De ce mătușa Cordelia preferă să bea și mătușa Irene să stea în camera ei? Și de ce te disprețuiește Amy atât de mult?

Durerea din ochii lui o luă prin surprindere. Nu-și imaginase că putea să-l jignească la rândul ei, la fel de mult cum o jignise și el.

– Soarta lui Amy mă privește numai pe mi-

ne. Tu eşti o intrusă.

Din anumite motive, aceste cuvinte o dureau cel mai mult.

– Îmi pare rău. M-a rugat să rămân – acesta este singurul motiv pentru care mă aflu aici. O să plec imediat.

Dar se repezi după ea.

– Nu fi proastă.

– M-ai acuzat de furt. Aşa că, de ce nu te grăbeşti să mă arunci în stradă?

– Pentru că nu ne-am lămurit încă.

I se acceleră pulsul.

– Ce vrei să spui?

– De exemplu, în privinţa lui Amy. A fost mai agitată decât de obicei în ultima vreme. N-ai idee de ce?

– Văd că-ţi pasă de ea. Mi-am imaginat că aşa este. De ce nu-i arăţi şi ei?

Acum era destul de aproape ca să-i vadă candoarea din priviri şi îngrijorarea ascunsă. Banii ar fi unul din motive. Amy fusese foarte categorică în această privinţă. Dar mai era încă ceva, mai grav. Emoţiile care o sfâşiau se îmblânziră. Deşi îi separa o infinitate, ar fi vrut să-l

atingă, să-l asigure că totul va fi bine. Ea, care se îndoise de atâtea ori, în viața ei, va dovedi că avea dreptate. Dar, era mai bine să-și păstreze alinările pentru ea.

– Este Parisul, nu-i așa? – spuse ea deodată. Ceva despre Paris. Amy a izbucnit în plâns când mi-a spus că ești acolo.

I se încețoșară privirile.

– O coincidență. Devine sentimentală uneori.

– Este foarte rar sentimentală, dar emoțiile ei sunt ascunse și asta mă îngrijorează cel mai mult. Este friabilă. Și toate lucrurile friabile tind să se sfărâme.

– Ah, este foarte clar. Ai cotrobăit în biroul meu ca să afli cât mai multe despre sora mea.

– Am vrut să aflu mai multe despre tine.

Putea sesiza, mai mult ca sigur, adevărul spuselor ei.

– Te fascinez, nu-i așa?

Începuse să se ia din nou peste picior.

Mai mult decât îți imaginezi.

– Ești un bărbat dur.

– Așa sunt eu întotdeauna când mă apropii de tine. Stătea atât de aproape de ea, încât îi simțea

aroma din lemn de santal, mirosul de funingine de la tren, mirosul caracteristic al lui Marcus însuși.

– Nu există nici un pic de sensibilitate în sufletul tău? – îl întrebă ea.

– Nu, nici o fărâmă. Nu am suflet.

O luă în brațe; nu putea să se desprindă, chiar dacă ar fi vrut. Îi privea buzele, umflate încă, acolo unde-l lovise, și bărbia puternică, marcată de cicatrice. Nu îndrăznea să-l privească în ochi.

– Se termină întotdeauna așa între noi – spuse ea.

Începu să zâmbească.

– Este singura soluție ca să-ți înăbuș acuzațiile.

Privirile lor se întâlniră, în sfârșit.

– Dar cu lucrurile pe care voiai să mi le spui cum rămâne? Crezi că vreau să le aud?

– Nu știu ce vrei.

Își apropie buzele de ale ei.

– Asta?

Apoi, mai apăsat:

– Sau asta?

O strânse mai tare.

– Sau poate asta.

O sărută, strivindu-i buzele, dinții, limba. O cuprinse dorința – ... nimic altceva, nici conștiință, nici imagini întunecate, nici mânie. Doar senzația ciudată că era bine ce făcea și că își dorea asta mai mult decât orice pe lume.

Se lăsă în voia lui. Gemeau și oftau înlănțuiți. În timp ce se învârtea camera în jurul ei și o învăluia caldura, Raven nu știa ce să facă. Se ținea de el și profita de orice clipă.

Mâinile lui îi dezmierdau spatele, talia, șoldurile. Îi sărută ochii, obrajii, pielea sensibilă de după urechi. Se agățase de el, respirând întretăiat. Se simțea mai ațâțată decât fusese vreodată. Tânjea din tot sufletul după plăceri pe care nu le experimentase niciodată.

Mâini hotărâte o traseră spre el, cu șoldurile lipite de ale lui. Simțea ceva dur și insistent între coapsele ei. Un avertisment... o promisiune... o mostră a ceea ce era pregătit să-i ofere. Era un bărbat care o dorea, un bărbat pregătit să-i accepte dorința aici și acum.

O cuprinse o senzație asemănătoare catifelei umede și fierbinți în părțile ei intime. Îi fre-

mătau sânii și i se întăriseră sfârcurile. Se întunecă totul în jurul ei. Toate acestea făceau parte din vis, din visul acela care o trezea din somn, cu inima bătându-i să-i sară din piept, înnebunită de dorință. Marcus era cercul care o înconjura, care o făcea să se contopească cu propria lui persoană, cu propiile lui dorințe.

Iar visul aduce întotdeauna sentimentul morții.

Chiar și acum când îi împărtășea pasiunea. Nu era chiar atât de vrăjită încât să oprească gândurile nopții. Și, în cele din urmă, frica depăși pasiunea, iar frisoanele plăcerii se transformară în frisoane de spaimă.

Se încordă în brațele lui. O ținea strâns, dar n-o mai mângâia. Îi asculta respirația, în timp ce încerca să se liniștească.

– Nu reușesc să mă țin departe de tine.

Vorbea ca și când n-ar fi contat decât voința lui. Se simțea jignită în mod inexplicabil și o răceală paralizantă îi cuprinse inima, învăluită de pasiune cu câteva clipe înainte.

– Ai mai spus asta. Nu sunt victima ta – zise ea, fără să-l privească. Așa cum nu ești nici tu

victima mea.

Marcus își lăsă mâinile să cadă și se dădu înapoi.

– Cum adică?

– Adică nu te-am sedus în nici un scop. Și nici tu nu m-ai forțat să fac ceva împotriva voinței mele.

– N-a fost nevoie.

Adevărul vorbelor lui o durea. Își feri privirile.

– Suntem doi adulți care trebuie să evităm tentația. Atâta tot.

– Te tentez? Ai recunoscut în sfârșit ceva.

– Ah, Marcus – zise ea, fără să-și ascundă agitația. Ai știut că m-ai atras de prima oară când ne-am întâlnit. N-ai decât să crezi ce vrei, dar nu mi-a mai trezit nimeni asemenea sentimente.

– Sunt flatat.

– Ba nu ești. Am reacționat așa cum te-ai așteptat. Am știut de prima oară când te-am văzut că ești un bărbat cu succes la femei. Althea Innocent a fost destul de explicită.

Se îndreptă spre ușă, dar nu putea să plece fără să-i spună încă ceva.

– Aș vrea să te liniștesc, cel puțin într-o privință... sau, mai bine zis, să spulber una din acuzații. Nu intenționez să te seduc și apoi să te implic în alt scandal. Nu am de gând să mă dăruiesc nici unui bărbat.

Observă că nu părea mirat. I se strânse inima.

– Amy spune că îți cauți o soție. N-o să-ți stau în cale.

O cuprinse tristețea și râse ușor de propria-i persoană.

– De fapt, nici nu aș putea. A fost o greșeală că m-am mutat aici. Acum știu asta. De îndată ce voi putea, voi face pregătirile necesare ca să mă întorc acasă.

– Prea târziu.

Se apropie de ea.

– Ți-am spus doar că avem de lămurit anumite probleme. Ai vrut să te angajezi la un teatru cu renume. Înainte să plec, am discutat cu Simon Normandy. Nu mi-ai cerut ajutorul. Și de aceea l-ai primit.

Lui Raven i se încețoșase rațiunea. De-abia mai înțelegea ce spunea.

– Am obținut un rol într-o piesă?

– Exact.

De neconceput.

– Şi tu ai aranjat asta?

– Da.

Incredibil.

– Mu... mulţumesc – se bâlbâi ea, încercând să asimileze ceea ce spusese.

– Nu-mi mulţumi prea mult. Este un rol foarte mic, care necesită un costum foarte mare. De fapt, n-o să scoţi nici un cuvânt. Dar va trebui să dai dovadă de talent scenic.

Îi dădu la o parte o buclă de pe obraz.

– Lyceum intenţionează să prezinte o nouă piesă bazată pe povestea lui Héloise şi Abélard. Tu vei juca rolul unei călugăriţe.

În următoarele săptămâni, Raven a fost prea preocupată cu repetiţiile ca să-l mai vadă pe Marcus. De fapt, şi apărea foarte rar la cină şi fata bănuia că îşi curta viitoarea mireasă. O cuprinsese neastâmpărul. Tânjea să înveţe pagini întregi de dialog, să facă gesturi teatrale, să joace chiar o scenă de nebunie, orice, numai să-i absoarbă energia. În schimb, mergea pe scenă,

cu ochii plecați, cât mai pioasă, în timp ce Althea Innocent juca rolul stareței medievale Héloise.

Dmnișoara Innocent era complet nepotrivită. Raven își păstrase părerea pentru sine. Chiar și la micul dejun din ziua premierei.

Ca de obicei, ea și Amy mâncau singure, în sufragerie.

– Ai emoții? – o întrebă Amy, de îndată ce se așezară să-și bea ceaiul și să mănânce pâinea prăjită.

– Nu, absolut deloc – minți Raven.

Amy se întinse să ia untul.

– Este povestea a doi îndrăgostiți care au fost despărțiți, nu-i așa?

Fusese o întrebare aruncată la întâmplare, dar Raven văzu încordarea din ochii tinerei.

– Exact – zise ea, la fel de nonșalantă. Se îndrăgostesc, dar, deoarece el este preot, nașterea fiului lor și căsătoria sunt ținute în secret. Și, ca să-i protejeze cariera, ea se retrage la mănăstire.

– Ah zise Amy – ce trist. Și ce stupid.

– Poate. Dar știi, așa s-a întâmplat în realitate. Piesa nu s-a îndepărtat prea mult de adevăr.

Scrisorile lui Héloise către Abélard sunt deosebit de frumoase.

Doar că domnișoara Innocent le dramatiza exagerat.

– Și ce se întâmplă cu nefericitul cuplu?

– Crezând că a fost trădată, unchiul ei, pătrunde în casa lui Abélard și-l mutilează.

– Mi se pare din ce în ce mai interesant. Și cum anume?

Raven se gândea cum să se exprime cât mai delicat.

– Reducându-i bărbăția.

Amy, căscă ochii uimită.

– Vrei să spui...

– Da.

– Ca o castrare.

– Ca la eunuci – zise Raven, iar apoi adăugă malițios: este nevoie de un cuțit bine ascuțit.

Cele două femei se uitară una la alta.

– Mi se pare groaznic de dureros – zise Amy.

– Sunt sigură că și este.

Amy zâmbi prima, urmată de Raven. Apoi, începură să chicotească amândouă. Lui Raven nu-i venea să creadă că se comportă așa; nu mai

chicotise de ani de zile.

– După aceea, el devine călugăr, iar ea intră la o mânăstire – zise Raven, când se liniștiră. S-a întâmplat acum șapte sute de ani. Au fost înmormântați împreună, la Paris.

Amy pufni.

– Reuniți în moarte. Cam târziu...

– Presupun că poți s-o iei și așa.

Amy își întinse marmelada pe pâinea cu unt și apoi dădu farfuria la o parte.

– Vom fi prezenți astă-seară la premieră. Marcus a obținut o lojă.

– Ce drăguț. Din păcate, nu este o piesă prea bună. O să vă plictisiți.

– Ba nu. Vin și mătușile, împreună cu unchiul Ralph. Și Daniel Lindsay. Ah, iar eu voi fi însoțită de un gentleman pe care l-ai cunoscut la bal.

– Care anume?

– Ce contează? Cineva vesel, poți să fii sigură.

– Și fratele tău?

Pusese întrebarea indiferentă, ca și când puțin i-ar fi păsat unde va fi.

– Presupun că va veni cu una dintre miresele

candidate la titlul de contesă.

Doar se aştepta la asta. Atunci de ce îşi simţea inima atât de grea? Se uită la pâinea prăjită, la unt, la marmeladă şi i se puse un nod în stomac. Din cauza piesei, se gândi ea. Avea emoţii la premieră.

Se scuză şi se duse în camera ei, unde îşi petrecu ziua scriind scrisori, citind din Shakespeare, fâţâindu-se de colo-colo, aranjându-şi părul, de parcă o să i-l vadă cineva sub vălul de călugăriţă şi imaginându-şi o pereche de ochi albaştri urmărind-o pe scenă, la braţ cu o femeie elegantă.

Cu două ore înainte de ridicarea cortinei, un lacheu o conduse la teatru în trăsura contelui, cu blazonul pe uşă. Câţiva o priviseră uimiţi când coborâse, dar era prea ocupată să evite mâna întinsă de Hammond ca să observe.

În culise, trecu pe lângă Althea Innocent, care se certa cu Simon Normandy din cauza unei instrucţiuni scenice.

– Bună seara, domnişoară Chadwick – zise Normandy, îndepărtându-se de actriţa cu gură mare.

Ochii verzi și atenți ai Altheei se opriră asupra lui Raven.

– Te cunosc de undeva, nu-i așa?

Raven își strânse mantia în jurul ei.

– Apar la începutul scenei din Actul doi.

Althea dădu din mână, nerăbdătoare.

– Nu, mai dinainte. Mă tot gândesc că ne-am mai întâlnit.

M-ai prevenit că Marcus o să se sature de mine într-o lună.

Raven se întoarse.

– Trebuie să-mi iau costumul.

– Marcus Bannerman!

Numele suna ca un tunet pe buzele Altheei.

– În ziua aceea, când a venit aici, să mă vadă și să mă implore să mă împac cu el. Tu ești ființa aceea trențăroasă care voia să mă înlocuiască.

Raven se uită la Normandy. Regizorul se mulțumi doar să ridice din umeri.

– Nimeni nu poate să vă înlocuiască – zise ea, străduindu-se să-și amintească toate tacticile diplomatice învățate de la mama ei. Nici măcar n-am încercat.

Dând din cap spre Normandy, Raven se grăbi

apoi să dispară în culise. Prezența lui Marcus în viața ei, o urma oriunde se ducea. Din cauza asta nu reușea să și-l scoată din minte.

Seara nu se desfășurase prea bine. Intră mai târziu pe scenă, deși doar ceilalți actori ar fi putut observa acest fapt. Și o cuprinse panica în timp ce se mișca pe scenă, făcând pașii repetați de atâtea ori.

Cele cincisprezece minute ale prezenței sale se dovediră o eternitate, dar se încheiară într-o clipă și se trezi în culise, așteptând încheierea primului act. De-abia își amintea prima ei apariție pe scena vestitului teatru.

În cele din urmă, se lăsă cortina și se aprinseră luminile în sală, pentru ultima pauză. Folosindu-se de un binoclu împrumutat de la un băiat de scenă, se uită prin cortină și zări imediat loja lui Marcus.

Era plină, așa cum spusese Amy. Mătușile, îmbrăcate în negru, se aflau într-o parte. În spatele lor, unchiul Ralph, cu impresionanții săi favoriți Dundreany, și apoi Daniel Lindsay, Amy și însoțitorul ei. Dar, cel mai reprezentativ dintre toți era Marcus, splendid, ca întotdeauna

în costumul său de seară, iar lângă el o femeie suplă, îmbrăcată în alb, cu umerii goi și cu o pană albă prinsă în buclele castanii.

O viitoare contesă? Părea foarte potrivită. Și își sprijinea mâna pe brațul lui Marcus.

Raven se retrase și se grăbi să-și schimbe costumul. Nu avea nici un rost să stea până la sfârșit. Se întoarse la Bolton Row într-o birjă frumoasă, mai puțin grandioasă decât trasura familiei Stafford, dar la fel de rapidă.

Hammond îi deschise ușa. Nu se deranjă să remarce dacă îi rânjea, ci alergă pe scări, retrăgându-se în siguranța camerei sale. Aruncându-și podoabele și acele de păr în dreapta și în stânga, își puse cămașa de noapte și se băgă în așternut.

Noaptea ei de triumf, se gândi ea, în timp ce se uita la baldachinul de deasupra. Dacă părinții și surorile ei ar fi aici, poate că s-ar simți mai entuziasmată. Dar rațiunea o împiedica să se bucure prea mult. Avusese un loc mai mult decât neînsemnat într-o piesă proastă și apăruse pe scenă o singură dată.

Mâine va fi mai bine. Și, poate, cu alt public,

va savura mai mult reprezentația.

Nu reușise să adoarmă, așa că auzi pași în hol și uși trântite. Se întorsese familia Bannerman.

Un ciocănit în ușă o făcu să tresară. Era Amy, probabil, care venise să discute despre piesă... sau s-o tachineze. Cu Amy, nu știai niciodată la ce să te aștepți.

Punându-și papucii, se îndreptă spre ușă în vârful picioarelor.

– Cine este? – întrebă ea.

Îi răspunse glasul răsunător al lui Marcus.

– Mândrul tău sponsor. Speram să bem ceva împreună, ca să te felicit.

– M-am băgat deja în pat.

– Ce perspectivă tentantă. Ai învățat deja să vorbești tare.

Își apăsă degetele de lemnul rece și tare, ca și când ar fi vrut să-i atingă cuvintele și buzele care le rosteau. Dându-și seama ce făcea, își retrase mâna.

– Felicită-mă mâine, Marcus.

Se opri.

– Ai eclipsat spectacolul.

– Nu fi absurd.

– Erai cea mai pioasă persoană de pe scenă.

– Vrei să spui că am reușit să nu-mi pierd hainele.

Râse.

– N-am avut niciodată o actriță sub acoperișul meu.

Raven îngheță pe loc.

– Adică n-ai mai avut una atât de convenabilă?

De data aceasta îi răspunse după un timp mai îndelungat.

– Felicitări. Atâta tot. Și încuie ușa. S-ar putea să-mi pierd stăpânirea de sine peste noapte.

Îi ascultă pașii, în timp ce se îndepărta. Ce însemnase asta? Își bătea din nou joc de el sau de ea? Părea cam afumat, dar Marcus nu obișnuia să bea. Poate că toastase cu logodnica lui.

Îi era imposibil să adoarmă, așa că se fâțâia prin cameră. Citise toate cărțile din încăperea ei, cel puțin de douăzeci de ori. Păcat că nu știa să împletească... Cu energia pe care o avea ar fi putut să termine un șal până în zori.

Poate că Irene o să-i împrumute una din geografiile ei. Dar la ora două dimineața nu prea

avea chef de geografie. O atrăgeau mai mult volumele din biblioteca lui Marcus. Își puse un halat și ieși pe hol. Era liniște.

Se îndreptă încet, spre scări. Nu umblase niciodată noaptea prin casă. Nu știa că erau umbre în fiecare ungher.

Făcu un pas și apoi ezită. Era cineva în spatele ei.

– Cine este acolo? – strigă ea.

Dar nu-i răspunseră decât zgomotele nopții.

"Probabil că mi s-a părut" – își spuse ea. "Sunt prea agitată."

Deși seara i se păruse mai mult decât plictisitoare.

O umbră, un pas și apoi se repezi asupra ei o mână de nedistins din cel mai cumplit coșmar. N-o lovise un nor, ci o forță compactă. Se dezechilibră și, scoțând un strigăt, se prăbuși în beznă, pe scări.

CAPITOLUL ZECE

Un strigăt îl dezlipi pe Marcus de sticla de brandy.

– Raven – se gândi el, recunoscându-i vocea imediat.

Glasul ei reușise să pătrundă prin aburii alcoolului în care plutea. Tâșni într-o clipă din fotoliul de lângă foc și se năpusti afară pe ușa dormitorului său.

O găsi lângă balustradă, la jumătatea scării, cu picioarele îndoite sub ea. Capotul ei alb contrasta cu părul negru, împrăștiat în jur.

O strigă pe nume și apoi șopti mai blând:

– Raven? – spuse el când îngenunche lângă ea.

Este atât de liniștită, se gândi el văzând că nu se mișcă. Îi tremurau mâinile când o atinse. Părea așa de caldă, mică și vulnerabilă. Ce caută aici? Ar fi trebuit să fie în pat! Și de ce nu des-

chidea ochii să-l gonească?

Nedumerirea se transformă în groază și apoi în spaimă. Îi căută pulsul la gât. Era slab, dar constant.

– Slavă Domnului – murmură el, dându-i părul la o parte de pe față.

Blestemând băutura pe care și-o turnase pe gât toată seara, o pipăi să vadă dacă nu avea vreo fractură. Gemu când îi atinse o gleznă umflată.

Îl cuprinse brusc dorința s-o protejeze. Indiferent ce se întâmplase, avea nevoie de el. Trebuia să se asigure că era teafără. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, o ridică în brațe. Este ușoară ca o pană, se gândi el când se ridică. Ce glumă proastă ar fi făcut dacă s-ar fi tachinat, ca de obicei.

Ce bine ar fi să-l apostrofeze chiar acum.

Se foi și apoi se lipi de el, cu obrazul sprijinit de cămașa lui. Dependentă și neajutorată. I se strânse inima. În lumina palidă a unei lămpi cu gaz, arăta atât de palidă... ca o moartă.

Cu excepția sângelui de pe bărbie. Probabil că se tăiase când căzuse.

Se întâlni cu Amy în capul scărilor.

– Mi s-a părut că am auzit...

Se întrerupse, scoțând un strigăt.

– Este rănită – spuse el. Cheamă un doctor!

– Dar...

– Mai repede!

Încuviință din cap și se grăbi să-l asculte. O duse pe Raven în camera lui. Scoase șalul care-i învelea trupul inert și o așeză în pat, exact când deschise ochii.

– Ah! – exclamă ea, privindu-l. Ce s-a întâmplat?

Îi acoperi umerii cu o pătură și îi șterse sângele de pe bărbie cu cămașa lui.

– Ai căzut.

Închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise din nou, păru că se afundă în saltea.

– Nu-mi amintesc...

Încercă să se ridice, dar căzu la loc, gemând.

– Vai, capul meu...

– Nu vorbi. Doctorul trebuie să vină cât de curând.

Îl privi în liniște, cu ochii ei negri ca noaptea care învăluia casa. Se pare că voia să întrebe

ceva, dar nu se exprima în cuvinte. În cele din urmă, genele îi atinseră obrajii palizi și începu să respire liniștit, ca și când ar fi dormit. Dar Marcus observă gura ei încordată și degetele albe, care strângeau pătura. Era speriată. Sau o durea ceva. Nu știa ce ar fi putut să fie mai rău.

Amy se năpusti în cameră.

– Hammond se duce după doctor. Ce s-a întâmplat? Ce făcea...

Se opri, când o văzu pe Raven întinsă, nemișcată în pat. Marcus veni lângă ea și-i explică ce știa, iar apoi repetă același lucru mătușilor, care veniră pe rând.

– Așteptați pe hol – porunci el, după care își trase scaunul lângă pat, să aștepte doctorul, cu mâna la încheietura ei, să-i controleze pulsul.

– Are un cucui mare și o mică zgârietură în bărbie – îi anunță doctorul peste un sfert de oră. Și se pare că și-a luxat glezna. Nu cred să fie fracturată. Dar, pentru mai multă siguranță, ar trebui să stea în pat câteva săptămâni.

– I-ați spus toate acestea?

– Oh, da. Și a protestat în unele privințe.

Își aranjă ochelarii pe nas.

– Părea foarte preocupată să se întoarcă în camera ei.

– Da. Şi mie mi s-a părut ciudat când am văzut-o acolo – zise Amy.

Marcus nu făcu nici un comentariu, mulţumindu-se doar să repete recomandările doctorului.

– Deci, trebuie să stea în pat două săptămâni.

– După ce îi trece durerea de cap, poate să se ridice. Are voie să se deplaseze în trăsură, dacă stă liniştită. Dar nimic mai mult.

– Vai de mine – zise Cordelia. Biata de ea.

– Aiurea – spuse Irene. Nu trebuia să se aventureze în beznă.

– Pe hol era întuneric – zise Marcus –, dar scările erau luminate şi ea acolo a căzut.

– Probabil că s-a împiedicat de propriile ei picioare – spuse Irene.

– Nu mi s-a părut niciodată o împiedicată!

– Hâm! Şi ce vreţi să insinuaţi? Că a fost împinsă?

– Vai de mine! – zise Cordelia.

– Nici vorbă – îi răspunse Marcus. Poate că i-a venit ameţeală.

– Posibil – zise Irene. Am auzit că femeile într-o anumită condiție au adesea astfel de stări.

– Mătușă Irene! – exclamă Amy.

– Nu fi atât de revoltată. Doar este actriță. Poate a avut o aventură într-o noapte, după repetiție...

Irene se uită la doctor.

– Dumneavoastră ce părere aveți? Este vreo șansă să-i crească burta?

Doctorul se încordă.

– Examinarea mea nu a avut în vedere să răspundă la această întrebare, domnișoară Pickering. Însă, după accidentul pe care l-a suferit, n-ar fi putut să țină nici o sarcină. Oricum, nu am constatat să fie vorba de așa ceva.

Îi aruncă o privire lui Marcus.

– Înălțimea Voastră dorește să cercetez mai atent bolnava?

– Nu – pufni Marcus. Noi suntem îngrijorați de capul și glezna domnișoarei Chadwick și de nimic altceva intermediar.

Se uită amenințător spre cei adunați în jurul său.

– Și nu admit să repete cineva vreun crâmpei

din conversația pe care am purtat-o în aceste momente.

Chiar și Amy se grăbi să-l aprobe.

– Cel mai important este faptul că Raven s-a rănit – zise ea. Și are nevoie de odihnă. Așa că n-o să mai poată să joace.

– Vai de mine – spuse Cordelia. Nu m-am gândit la asta. Păcat, fiindcă s-a descurcat foarte bine...

– Din câte am văzut, nu prea avea cine știe ce de făcut – zise Irene. Chiar și eu aș fi putut interpreta rolul călugăriței.

Amy deschise ochii larg.

– Sau eu. Bineînțeles. Asta o să și fac. Până o să se însănătoșească.

– Ba nu, Amy, n-o s-o faci!...

Marcus își fixă sora din priviri. Cât de hotărâtă părea și totuși cât de fragilă. Nu era mai capabilă să-și poarte de grijă decât atunci când împlinise optsprezece ani.

Unele decizii trebuiau să fie luate numai de el. Și aceasta era una din ele.

– Marcus – începu ea.

– Nu. Și acum duceți-vă cu toții la culcare.

Am avut o zi grea și aproape că s-a luminat de ziuă. O să-l conduc pe doctor până la ușă și o să-i las instrucțiuni lui Frederick pentru mâine dimineață.

– Unde o să dormi? – îl întrebă Amy, pusă pe ceartă. Doar n-o s-o deranjezi pe Raven în noaptea aceasta.

– Fii sigură că voi avea grijă de musafira noastră.

Se uită spre ușa închisă a camerei sale și se gândi la femeia întinsă în patul lui. Dorea mai mult decît oricând s-o protejeze. În ultimele săptămâni se gândise de mai multe ori să o posede – în diverse feluri. Faptul că se folosise de numele familiei, că-i forțase biroul și că o bănuia de furtul tabloului – erau suficiente motive ca s-o pedepsească.

Iar acum, când se accidentase, nu voia decât s-o vadă sănătoasă.

* *
*

Ceața brăzdată în roșu, mai groasă ca oricând, o înconjura pe Raven din toate părțile. Capul ei ca de plumb refuza să se miște, în ciuda groazei care pusese stăpânire pe sufletul ei. Din negură, se apropie de ea o față, obscură, în afară de gura rânjită, dezvelind dinții albi. Văzu uniforma albastră a soldatului yankeu, buzele lui subțiri, întredeschise.

Vei muri.

Încercă să-și apere urechile, ca să nu mai audă această amenințare, dar brațele ei refuzau să miște.

Vei muri.

Cuvintele veneau în valuri, împreună cu îngrozitoarea durere de cap.

Vei muri.

Rațiunea începu să-și facă loc prin ceața groazei. Acestea nu erau cuvintele soldatului... nici primele și, Dumnezeu să-i aibă în pază pe amândoi, nici ultimele. Ele fuseseră adresate mamei sale, se gândi că este cât pe ce să-și piar-

dă cunoștința. Prețioasa ei mamă, care va veni peste câteva luni.

Iar apoi, amintindu-și cumplitul accident pe care îl suferise, știu că aceste cuvinte îi erau adresate de asemenea și ei.

În bezna nopții, cu clanul Bannerman în camerele alăturate, fusese împinsă pe scări. Înainte de acest incident, nu se gândise niciodată că ar putea fi într-adevăr în pericol – în afară de propria ei slăbiciune pentru un anumit bărbat. Un bărbat care putea face ce voia din ea.

Îi simțea prezența. Parcă avea niște nicovale pe pleoape, dar se forță să le deschidă. Se așezase lângă foc, la numai câțiva metri depărtare. Îi văzu profilul, nasul drept, puternic, bărbia unghiulară, buclele blonde de pe frunte, ochii îndreptați spre focul vesel.

Focul lui, camera lui, patul lui. Toate reprezentau un motiv de îngrijorare pentru mintea ei epuizată.

Se uită spre ea. O privea întrebător, preocupat... Îi simțea fierbințeala pe care o degaja, mai mult decât simțea căldura focului.

Tu m-ai împins?

Întrebarea venise pe neașteptate. Se uită înspre cotloanele învăluite în umbră.

– Este încă noapte? – întrebă ea.

– După-amiază.

– Cîte ore am dormit?

– Douăsprezece.

– Imposibil.

Încercă să se ridice și apoi căzu la loc. Îi plesnea capul de durere.

– Nu-ți grăbi însănătoșirea.

Așteptă până o lăsă durerea.

– Te deranjează dacă trag draperiile?

Îl privi cum stătea în picioare, străbătând camera cu pașii lui mari. Era îmbrăcat în pantaloni și cămașă. Era deschis la guler. Tuleiele îi întunecau obrajii și-i ascundeau cicatricea din bărbie. Nu-l văzuse niciodată nebărbierit. În ciuda fricii, durerii, epuizării, o cuprinse agitația.

M-ai împins?

Întrebarea continua s-o obsedeze.

Draperiile se dădură la o parte, lăsând soarele să pătrundă, dar razele iernii erau încă prea tari pentru ochii ei. Probabil că schițase o grimasă, pentru că el astupă la loc ferestrele și apoi se a-

propie de pat.

– Ar trebui să iei o lingură de medicament – zise el, făcând semn spre o sticluță de pe noptieră.

– Sper că nu este opium, nu-i așa?

– Nu, doar un amestec de chinină. Ori iei medicamentul, ori bei o ceașcă de ceai.

– Prefer ceaiul.

După ce sună după un servitor, Marcus o ajută pe Raven să stea în poziție verticală. Mâinile lui gingașe îi permiteau să se miște fără să simtă o durere cumplită. Oare aceste mâini ar fi putut să fie mâinile care au împins-o? I se părea imposibil, la fel ca și celelalte lucruri la care se gândise.

După ce servi ceaiul, Marcus își trase scaunul lângă patul ei.

– Ce s-a întâmplat? – o întrebă el.

Raven pipăi cuvertura, gândindu-se ce să-i răspundă. Se mai liniștise, dar o cuprinse frica. Era înspăimântată și nesigură.

– Nu-mi amintesc.

Marcus se rezemă de spătar, întinzându-și picioarele lungi în fața ei. O privea atent.

– Mă îndoiesc că ai uitat absolut tot. De ce ai ieșit din cameră?

– Voiam să citesc ceva.

– Ah, te duceai spre bibliotecă.

Se încruntase, făcând-o să tresară.

– Da, fără ac de păr, nici o grijă. Căutam o carte. Probabil că am alunecat. Nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit în patul tău, cu un bărbat străin lângă mine.

– Te-ai fi simțit mai bine dacă eram eu în locul acelui bărbat?

– Marcus...

– Voiam să văd dacă te simți mai bine. Mă bucur să constat că ești pe calea cea bună.

– Îți mulțumesc, doctore – zise ea, gândindu-se că pulsul accelerat și roșeața din obraji arătau că se însănătoșise.

– Am cercetat covorul din capul scărilor – zise el. Nu este rupt, nici îndoit, așa că nu aveai de ce să te împiedici.

– Probabil că m-am împiedicat de propriile mele picioare.

Ca atunci, pe scena teatrului de revistă... fu el cât pe ce să adauge, dar nu era momentul să

se tachineze... și nici nu mai era aceeași atmosferă.

– Ai căzut în unghi. Din fericire. Te-ai oprit în balustradă.

Se cutremură.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Este destul de rău că sunt imobilizată...

Se opri.

– De ce sunt în camera ta?!

– Pentru că era mai aproape. Și, în afară de asta, mi-am permis să mă odihnesc în patul tău. Era o ocazie prea bună ca s-o ratez.

Se sprijini și mai mult de spătar.

– Dar n-am reușit deloc să ațipesc. Îți simțeam mirosul în așternuturi.

Își feri privirile. Ce proastă era. Deși îl bănuia că încercase s-o omoare, tânjea să-i mângâie pielea. Enervarea îi dădu putere să-și alunge teama.

Marcus se așeză pe pat și-i atinse fața, făcând-o să tresară.

– De ce te temi, Pasăre Cântătoare?

– M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

– Ești sigură că nu-ți amintești nimic despre

accident?

Nu putea să-l privească.

– Foarte sigură.

Îi mângâie bărbia cu degetul mare.

– Mă tem că vei rămâne cu o cicatrice ca a mea. Dar, fără îndoială, ție o să-ți stea mai bine.

Se ridică.

– Este timpul să te odihnești. L-am anunțat pe Simon Normandy să-și caute altă călugăriță pentru piesa lui.

Raven încerca în zadar să simtă o umbră de regret.

– Nu era un rol grozav, oricum...

– Ce femeie practică ești.

– Eram – zise ea în șoaptă.

– Bun! – exclamă Marcus, ca și când nu ar fi auzit-o. Înseamnă că vei fi de acord cu planurile mele. Ieri și noaptea trecută m-am gândit mult. Și am băut la fel de mult.

– Credeam că ți-ai sărbătorit logodna...

– Cu femeia de la teatru? – se strâmbă Marcus. Nu am cerut-o în căsătorie. Era de familie bună, dar, din nefericire, nu a înțeles aluziile făcute la castrarea lui Abélard. Credea că piesa

este o comedie. Și râdea când nu trebuia.

Raven își aminti rușinată cum se amuzase împreună cu Amy când discutaseră despre detaliile amputării membrului călugărului.

– Neobișnuit test pentru o mireasă – zise ea.

– Dar foarte eficient. Însă, această hotărâre nu a fost benefică pentru finanțele mele. După accidentul tău am hotărât să abandonez hârțoagele care mă țineau în oraș. Din corespondența primită ieri am aflat că proprietățile familiei Stafford și fermele din Sussex se află într-o stare deplorabilă. Trebuie să le inspectez personal.

– Deci, părăsești Londra – zise Raven.

Ar fi vrut să se simtă ușurată la auzul acestei vești.

– Nu plec singur. Amy s-a arătat gata să mă însoțească mai repede decât mă așteptam, la fel ca și mătușile. Vom pleca împreună cu Frederick, Hammond și cu cameristele de sus.

Raven îl privi cu o nonșalanță prefăcută.

– Îți doresc succes și o călătorie plăcută.

– Ah, dar nu plecăm până nu vei putea să călătorești și tu. Nu te arăta așa de mirată, Pasăre

Cântătoare. Pe scări, la primele ore ale dimineții am jurat că o să veghez asupra ta! Și asta înseamnă că o să te iau la Sussex cu noi. Indiferent dacă îți vine să crezi sau nu, un Bannerman nu-și încalcă promisiunea.

Plecă înainte să-i răspundă. Deși se simțea amețită, îi era recunoscătoare. Bănuia că accidentul ei nu era atât de clar, precum își imagina ea. Oare știa ceva? Mâinile lui fuseseră cele care o împinseseră în beznă?!

Dar, orice-ar fi, nu putea crede că a fost el. Inima ei îi spunea că era imposibil. Sigur, știa că nu-l preocupa binele ei; dar, dacă ar hotărî vreodată să-i pună capăt vieții, ar ataca-o pe față.

Gândul acesta îi aduse alinare și durere în același timp. Dar, când se cufundă în somn, nu mai rămase decât durerea.

Irene luă hotărârea să adune servitorii înainte de cină și să-i anunțe despre ce hotărâseră. Majoritatea aflaseră deja unele zvonuri, dar voia să vadă ce figură va face o anumită persoană când va afla că fusese inclus în grup.

Înainte să se retragă la culcare, se opri lângă

living-room, să întoarcă vasul chinezesc spre perete. Peste o oră, îmbrăcată într-o cămașă cu volănașe și un șal, cu părul ei lung, grizonat, pieptănat pe spate, auzi o bătaie ușoară în ușă.

O deschise repede și își pofti vizitatorul.

– Văd că ai observat semnalul. Mă gândeam că o să ai chef de-o lecție de citire astă-seară.

Fără să aștepte răspunsul, se îndreptă spre pat, trase cufărul și alese cartea, zăbovind o clipă să mângâie cutiuța de lemn ascunsă înăuntru.

– Pune-o la loc. Am una nouă pentru tine.

Îi surâse elevului ei, iar Roger Hammond îi zâmbi la rândul lui.

– Ești un diavol – zise ea, încordându-se sub privirile atente ale lacheului.

– Se numește *"Turcul Voluptuos"*. Treci în pat, ca o fetiță cuminte ce ești, iar eu o să-ți citesc.

Irene se supuse ascultătoare, trăgându-și cuverturile până la gât.

– Ce fetiță rea ești, să-l necăjești pe bătrânul Roger. Dă la o parte cuverturile și scoate-ți cămașa.

Întinse mâna s-o ciupească de un sfârc. Dar se trase înainte s-o atingă.

– Oare trebuie să-ți spun tot timpul? – o întrebă el.

Oh, da. Trebuie. Și o știa prea bine.

Sânii ei erau mici și puțin lăsați, dar el pretindea că-i plăceau așa cum erau. Ca să-i privească, bineînțeles. Nu-l lăsa niciodată s-o atingă, dar își dădea seama că ar fi dorit.

Bărbatul se așeză pe marginea patului și deschise cartea.

Irene simțea deja o fierbințeală între picioare.

– I-am simțit repede degetul, din nou – începu el să citească.

Femeia se pregăti să savureze lectura.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În timp ce călătorea cu trenul, departe de Londra, Raven studia mereu mâinile celor de lângă ea.

Pe ale lui Amy, fine, cu o piele palidă și netedă, întinsă pe degetele cu unghii rotunjite și lăcuite.

Pe ale mătușii Cordelia, boante, cu pete maronii și unghii roase.

Pe ale mătușii Irene, uscățive, zbîrcite și ascuțite ca niște gheare.

Raven se cutremură în timp ce le compara.

Pe ale lui Marcus trebuia să și le imagineze, pentru că plecase în Sussex cu două zile mai devreme, cu servitorii. Avea mâini puternice, late, care o ajutaseră să se ridice când, la insistențele ei, se mutase în camera sa. O dusese în brațe, deși nu intenționase acest lucru. Și, cu aceeași siguranță de sine, o adusese în living-room,

după-amiază, transportând-o apoi la loc, în camera ei.

Mâini puternice, *calde*, care o ajutau cu blândețe. Le simțea și acum pe trupul ei.

Care din toate aceste mâini o împinseseră pe scări? Trecuseră zece zile de la tragedia care era cât pe ce să se producă și tot nu reușise să se lămurească.

Așezată lângă Amy, în compartimentul de clasa întâi, cu mătușile vizavi, pe fotoliile tapisate, se uita pe fereastră, contemplând dimineața rece de început de martie. Privea ceața galbenă a orașului, alungată de funinginea locomotivei care străbătea în fugă Londra, Brighton și Coasta de Sud. Își simțea inima grea.

– Nu trebuie să mergem tocmai până la Brighton – le explicase Amy când discutaseră detaliile călătoriei lor. Este o gară la câteva mile de Ditchling, satul cel mai apropiat de domeniile noastre. Nu erau decât o mie de suflete în toată zona, fără să mai socotim vrăjitoarele și ogarii lor fantomă.

– Vrăjitoare? – întrebase Raven din șezlongul unde o instalaseră de comun acord cu frații

Bannerman.

Scaunul fusese adus în living-room-ul din camera mătușii Cordelia. Și, orice ar fi spus Raven, nu acceptase nimeni să-l ducă înapoi.

– Da, vrăjitoare – repetase Amy. Circulă o mulțime de povești despre ele. O să le auzi de la localnici. De-abia aștept să le spună.

Raven și le imagină îndată pe cele trei vrăjitoare din Macbeth, în mijlocul câmpului sfâșiat de fulgere, stând la umbra copacilor îndoiți de vânt și amestecând într-o căldare bolborosindă, în timp ce își rosteau prezicerile. Însă, în loc de această viziune, după ce coborâră toate patru din tren și urcară în trăsura familiei Stafford, văzu coline întinse, presărate cu petice verzi de iarbă și căpițe maronii de fân, oi ieșite la păscut și un cer albastru, de iarnă, acoperit de nori.

Era o scenă pastorală, menită să-i aline sufletul rănit. Deși nu semăna cu vegetația luxuriantă din Georgia, era un peisaj de țară care o delecta foarte mult. Dacă se apleca puțin, pe fereastră – ignorând atât praful de pe drum, cât și privirile mustrătoare ale Irenei – simțea briza mării, care se întindea la numai câteva mile depărtare, spre sud..

La fel cum simțea mirosul mării de pe docurile înșirate de-a lungul râului Savannah. Tata spunea că era doar aroma lemnului și rășinii vapoarelor, dar ea știa mai bine. I se umplură ochii de lacrimi. Îi era dor de casă.

Poate, dacă Marcus le-ar fi întâmpinat la gară, cuvintele lui repezite și firea lui tiranică ar fi reușit să-i alunge tristețea. Dar îl trimisese în schimb pe Hammond. Lacheul cu ochi de uliu era un slab substitut, se gândi ea, iar apoi se mustră că-i era dor de conte. Peisajul de țară o aiurise.

– Este frumos, nu-i așa? – întrebă Amy, zâmbind încântător. South Davons nu se compară cu priveliștile din nord. Sunt mai frumoase chiar decât în Weald. Poți să privești o pădure la nesfârșit. Aici ai impresia că poți să contempli întreaga lume.

Așezată lângă Raven, în trăsura aglomerată, privind peisajul care se derula prin fața ochilor ei, Amy părea mai tânără și mai fericită decât la Londra.

Vizavi de ele, mătușa Cordelia o aproba, dând din cap. Chiar și Irene părea de acord.

Raven nu-i răspunse. De când căzuse, revenise la vechile ei obiceiuri. Era retrasă, tăcută, mulțumindu-se doar să observe și vorbea rareori din proprie inițiativă. În general, își petrecea timpul punându-și întrebări și... studiind mâini.

Pe măsură ce treceau zilele, își amintea din ce în ce mai rar de accident și detaliile începeau să se estompeze. Poate că se împiedicase, într-adevăr, așa cum insistase să-l asigure pe Marcus. Poate că ea era de vină.

Dar nu. Ar fi fost prea ușor. Iar pentru Raven nu fusese nimic ușor, de mult timp... cu excepția clipelor când stătea acasă, muncea în magazin și dădea reprezentații seara, în fața familiei sale iubitoare, care o considera cea mai bună actriță și cântăreață din lume.

Dacă nu ar fi fost vorba de planurile tatei și de siguranța mamei – și mai ales episodul neplăcut de la bancă – ar fi fost acolo, acum.

Ce trist că nimic nu mai era ca înainte. O soră se căsătorise, cealaltă îi va urma în curând exemplul.

Ce n-ar da să mai fie din nou copil, în vremurile acelea lipsite de griji, înainte să izbuc-

nească războiul care adusese soldații yankei în Georgia, înainte ca fetele Chadwick să știe că nu erau considerate de aceeași teapă cu nobilimea, înainte ca bărbații să pună ochii pe ele și să o bântuie coșmarurile nopții.

Ar fi fost de ajuns să se întoarcă în timp până vara trecută. Atunci nu sosise scrisoarea mamei și Raven nu călătorise încă peste ocean și nici nu-l cunoscuse pe conte.

Gândul acesta o făcu să tresară. Marcus Bannerman nu era mai important decât experiențele ei de la teatru și nici mai apropiat de inima ei. Atunci de ce continua s-o obsedeze?

Îi era recunoscătoare că nu încercase s-o sărute din nou sau că nu-i mai făcuse avansuri. Era ca și când accidentul ei o făcuse prea vulnerabilă. Dar acum, când se însănătoșise, o s-o ia de la început? În timp ce se gândea la această posibilitate, i se încorda pântecul și i se accelera respirația. O înspăimânta nu ca posibil agresor, ci ca bărbat.

Când trăsura coti de pe drumul principal pe o cărare îngustă și șerpuitoare, Raven zări pentru prima oară Beacon Hall.

Denumit astfel după cel mai important deal, cunoscut drept Ditch-ling Beacon, se înălța pe o mică culme, înconjurat de arbuști de conifere la bază. Cărămida roșie era acoperită parțial de viță, iar cele patru etaje ale casei se ridicau ca un vapor roșiatic dintr-o mare de frunziș verde.

O duzină de coșuri se înălțau și mai sus, aruncând fumul în aerul curat. Ferestrele cu rame albe erau întunecate, ca niște ochi reci, neprimitori.

În timp ce se apropiau de intrarea principală, se uită după stăpânul casei. Dar le aștepta un singur om, majordomul Frederick. Când se opri trăsura, scârțâind din încheieturi, servitorul coborî scările în grabă și le deschise ușa. Mătușile coborâră, ajutate de el, iar apoi îi oferi brațul lui Raven, pentru a o susține.

– Nu, mulțumesc, nu este nevoie – zise ea, pășind pe pietriș și sprijinindu-și greutatea pe glezna bolnavă ca să-i dovedească. În afară de o ușoară nesiguranță când făcea un pas greșit, se putea considera vindecată.

Cu excepția amintirilor, îr u bărilor și coșmarurilor. Dar le păstra pentru si ie.

Se uită spre fațada frontală.

– Pare mai nouă decât mi-am imaginat – îi zise ea lui Amy, care venise lângă ea.

– Acestea sunt domeniile familiei de două sute de ani, dar casa originală a ars până în temelii când al șaptelea conte s-a amețit puțin și a făcut un foc în sala mare. Și erau destule grinzi de lemn ca să-i satisfacă piromania.

– A murit cineva?

– Nu, în mod miraculos. Însă el a decedat peste două săptămâni, când a căzut într-o fântână părăsită. Dumnezeu nu poate să-i protejeze la nesfârșit pe cei slabi de minte.

Amy se întoarse să supravegheze descărcarea bagajelor, puse unele peste altele, pe măsură. Raven se gândi pentru o clipă cum o fi fiind oare să cunoști atâtea detalii despre strămoși Era de înțeles că mama nu dorise niciodată să discute despre familia care o alungase. Dar cu tata era altceva.

– Suntem în Lumea Nouă, fetițo, și am lăsat totul în urmă – îi spusese el când îi pusese unele întrebări.

Și se mulțumise cu această explicație, în

Georgia.

Dar acum era în Anglia, unde trecutul părea la fel de important ca prezentul. Poate că Irene știa câte ceva despre clanul Chadwick și Pickering. Poate că va reuși s-o convingă să vorbească.

Se uită la femeia care se aplecase asupra lăzii cu prețioasele ei cărți, spunându-i lui Hammond să le ducă imediat în camera ei. Dacă o s-o găsească vreodată în toane bune, o s-o întrebe.

Dar știa că era o posibilitate destul de ipotetică.

Ajunseseră la jumătatea scărilor, când răsună un lătrat. Se întoarseră cu toții în direcția de unde venea.

– Albert – murmură Frederick –, ce l-o fi apucat oare pe animalul ăla?

Chiar că era un animal, se gândi Raven, ținând cont de lătratul lui profund.

Albert, care semăna mai mult cu un ponei decât cu un câine, apăru de după colț și veni după ei, pe aleea cu pietriș. Era un ogar, remarcă Raven, cu urechi care fâlfâiau pe lângă capul mare cât valiza ei.

– Albert – îi porunci Frederick – oprește-te!

Dar animalul continuă să alerge în linie dreaptă după noii veniți, urcând scările și oprindu-se dinaintea înspăimântatei mătuși Cordelia. Și, în momentul acela, sprijinindu-se pe picioarele din spate, își puse labele pe umerii femeii și începu să-i lingă obrajii.

Raven se repezi s-o susțină, iar Frederick apucă câinele de zgardă, în timp ce mătușa Cordelia țipa îngrozită. Hammond rămase nemișcat lângă mătușa Irene, cu lada de cărți pe un umăr. Amy o ajută pe Raven, care avu impresia că zărește o sclipire amuzată în ochii tinerei.

După ce ogarul fu îndepărtat, Amy își întrebă mătușa:

– Te simți bine?

Cordelia își aranjă boneta.

– Vai de mine, cred că ar trebui să mă spăl pe față...

– Probabil că ai încurajat câinele în vreun fel – zise Irene.

– Mătușă Irene – protestă Amy, ștergând urmele de labe de pe mantia neagră a Cordeliei.

– Spun ceea ce gândim cu toții.

Raven se uită la Albert. Stătea pe alee, ținut ferm de Frederick, cu limba lui uriașă atârnându-i peste un șir de molari bonți și o privea fix pe mătușa Cordelia. Capul lui ajungea la talia majordomului și părea să aibă suficientă piele strânsă în jurul urechilor și gâtului ca să acopere o haită de câini.

Cordelia evită să-l privească.

– Albert a fost dăruit de moșierul Clifton – ne explică Frederick. Și nu știm încă ce toane are.

– Atunci, poate că ar trebui să-l dăm înapoi – zise Amy tăioasă, cu o iritare pe care nu încerca să și-o ascundă.

– Dar Înălțimea Sa s-a atașat de animal, domnișoară Amy – spuse Frederick.

– Da, mă rog – zise Amy, ridicând din umeri, ca și când nu ar mai fi interesat-o acest subiect.

– Hammond, leagă câinele în spatele casei – îi porunci Frederick.

Lacheul se supuse, arătându-și fățiș nemulțumirea, iar femeile intrară în Beacon Hall, cu excepția lui Irene, care spusese că trebuie să ia ceva, așa că o lăsară să-și păzească lada cu cărți.

Când Raven păși în salonul mare, aflat imedi-

dispăruse în cele două zile cât aerisiseră casa. Uși închise se succedau, din loc în loc, de-a lungul pereților lambrisați, de o parte și de alta a plăcilor de marmură. Și, în spatele camerei, o scară în spirală ducea la etajele superioare. Deasupra atârna un candelabru uriaș, cum nu mai văzuse, cu ciucuri strălucitori de cristal și două sute de lumânări care așteptau să fie aprinse.

– Această casă s-a închis de când unchiul Philip s-a recăsătorit și și-a dus tânăra mireasă la Londra – zise Amy. Nu prea îi plăcea viața la țară.

– Dar ție îți place – zise Raven.

Cele două femei se uitară una la alta pentru o clipă. Amy își feri prima privirile.

– Îmi plăcea – spuse ea și apoi se îndreptă spre camerista ei, Nancy, care stătea lângă scări.

Se deschise o ușă în dreapta și o intendentă roșie la față, într-o rochie pastelată de bumbac, cu un șorț pe deasupra, se grăbi să întâmpine noii veniți.

Făcu o plecăciune și își băgă sub bonetă o șuviță de păr grizonat.

– Îmi pare rău că am pierdut sosirea dumneavoastră, domnișoară Bannerman – spuse ea înspre Raven. Vă rog să mă credeți că este foarte greu să găsești o nouă bucătăreasă.

Frederick își drese glasul în spatele lor.

– Dânsa este domnișoara Bannerman – zise el, arătând spre Amy.

Femeia se făcu și mai roșie la față, în timp ce Frederick o prezenta.

– Doamna Reardon este menajera noastră. Altă contribuție a mosierului Clifton.

Vorbise ca și când femeia ar fi fost la același nivel cu câinele.

– Mosierul a fost ocupat în ultimele două zile, nu-i așa? – întrebă Amy.

– El și doamna Clifton au fost prezenți zilnic la Beacon Hall.

– Fiica lor tot nu s-a măritat, nu?

Frederick pufni în loc să răspundă.

– Și bucătăreasa a fost angajată tot la sugestia lui?

– Cred că Înălțimea Sa a angajat una din nevestele de fermieri.

– Și este o femeie foarte dificilă – interveni

doamna Reardon.

– Ajunge – zise Frederick, trimițând menajera înapoi, pe ușa pe unde venise.

Raven n-o învinuia că o luase la fugă. Dacă majordomul i-ar fi vorbit ei în felul acesta, ar fi alergat pe scări uitând de glezna ei șubredă.

Cele patru femei porniră spre scări, unde le aștepta Nancy.

Camerista făcu o plecăciune, strângând în mâini colțurile șorțului alb.

– Camerele este gata. Toate la etajul al doilea. Este apă pentru cine vrea să facă baie.

Irene strâmbă din nas.

– *Pentru aceia care vor să facă baie* – murmură ea și apoi ridică din umeri. Degeaba, tot nu pricepe!

Raven urcă scările, care păreau să ducă până la cer. Oare dacă va sta în capătul lor o să creadă că duc în iad?

Se cutremură. N-avea rost să se gândească la accident, însă trebuia să fie prudentă.

– Câte dormitoare are această casă? – întrebă ea.

– Șaptesprezece – zise Amy. Fără să socotim

camerele servitorilor, bineînțeles. Cam puțin pentru reședința unui conte, dar o să ne descurcăm.

Raven se gândi la cele patru camere din Savannah, care i se păreau atât de confortabile.

– Da, sunt sigură.

Sus, constată că încăperea ei era mai mare decât cea de la Stafford House, patul avea baldachin, șifonierul era mai spațios și, în loc de o fereastră, erau două, iar între ele, un mic balansoar și un taburet pentru picioare. Era, de asemenea, o a doua cameră pentru baie, cu o cadă plină pe jumătate cu apă parfumată cu lavandă.

Însă, oricât de mult ar fi dorit să-și spele murdăria de pe drum, își concentră mai întâi atenția asupra ferestrelor. Dădeau în spatele casei, spre niște țarcuri lângă un grajd, iar mai departe se întindeau niște dealuri care se terminau cu o dumbravă de stejari englezești. .

Marcus nu se vedea pe nicăieri.

Deschise fereastra să lase să pătrundă soarele iernii. Era destul de cald, hotărî ea, ca să facă o plimbare fără să-și pună pelerina groasă. Ar fi

prima ei ieșire după...

Se opri. După accident. Dacă se gândea că asta fusese, îi venea mai ușor.

Scoțându-și o rochie verde, din lână, se spălă și se îmbrăcă în grabă. Își pieptănă părul și se gândi să-l lase liber. Nu era nimeni afară când coborî scările și ieși pe ușa principală. Inspiră adânc aerul curat de țară. Ce minunat era să fii singură, afară. Nu știa unde se ascunsese Marcus și nici nu se întreba de ce nu se deranjase să le întâmpine. Oricum, nu era treaba ei să afle cu ce se îndeletnicea.

Se duse în spatele casei, în direcția grajdului. N-avea cum să dea de el acolo. Un nobil conte nu avea ce căuta în asemenea locuri, decât dacă se pregătea să încalece un armăsar ca să pornească la galop peste coline. Poate că asta și făcea acum sau îl vizita pe îndatoritorul moșier.

Ca să nu mai pomenim de fiica necăsătorită a moșierului, a cărei existență părea s-o fi iritat pe Amy.

Dar nu și pe Raven. Oriunde ar fi fost Marcus, considera că pe ea nu trebuia s-o privească.

Tata avusese grijă ca fetele lui să ia lecții de călărie. Și moșteniseră de la el gustul de a galopa în mare viteză.

Dar nu azi, bineînțeles. Mama o învățase că era politicos să aștepte până când i se oferea un cal ca să se plimbe. Totuși, ar putea vedea ce animale erau disponibile.

Când ajunse în ușa deschisă a grajdului, știu că Marcus se afla înăuntru. Nu-l vedea și nici nu-l auzea, dar știa, fără să-și explice cum sau de ce.

O lampă atârna de o grindă, în spatele grajdului; în rest, totul era cufundat în beznă. În boxe, la dreapta ei, de-abia zărea cei doi murgi care fuseseră înhămați la trăsura lor; în stânga, doi cai nechezară când trecu pe lângă ei. Strângându-și brațele în jurul ei, să se apere de frig, se îndreptă spre lumină.

Un glas de bariton o făcu să tresară. Nu-l mai auzise niciodată cântând pe conte, dar era clar vocea lui. Și fredona un cântec de leagăn! Era atât de surprinsă, ca și când l-ar fi văzut atârnând gol de grinzi.

Cuvintele cântecului erau greu de înțeles...

ceva în legătură cu mere, leagăne și copilași cu obrajii rozalii. Dar tonul o mirase cel mai mult. Era blând, adânc, neșovăitor. O cuprinse căldura și își încetini pasul, ca să n-o vadă și să se întrerupă.

Îl găsi într-o mică boxă, în spatele grajdului, sub lampă, cu spatele sprijinit de peretele din scândură aspră. Lumina pâlpâia pe fața lui țepoasă, scoțându-i în evidență pomeții obrajilor și bărbia proeminentă. Fără haină, cu cămașa deschisă la gât și cu mânecile suflecate până la cot, stătea pe un taburet și hrănea un miel mic și negru cu o sticlă cu lapte.

Avea un aer copilăros, ca atunci când îl întâlnise prima oară pe scena teatrului. Dar și viril, atât de viril cum nu-l mai văzuse vreodată. I se opri respirația. Ar fi vrut să stea acolo la nesfârșit și să contemple scena.

Își înălță privirile spre ea, ca și când l-ar fi strigat. Pe moment, rămaseră tăcuți. Raven se temea să nu-i audă bătăile inimii.

– Am sosit – reuși ea să spună, în cele din urmă.

Ce prostie. Dar nu putea rosti decât ce era

evident. Senzațiile care o frământau erau prea personale – prea neliniștitoare – ca să le pună în cuvinte.

– Da – zise el, râzând blând. M-ai prins făcând pe păstorul.

– Îți stă bine.

O forță invizibilă o împingea spre el. Îngenunche lângă taburet și privi mielul care sugea din sticlă.

– Sophie este orfană – zise el.

– Sophie?!

Ridică din umeri.

– Am avut odată o dădacă pe care o chema așa – îi explică Marcus. A rezistat șase luni.

– De ce numai atât?

– Potrivit standardelor Bannerman, a rezistat foarte mult. Din păcate, am schimbat multe guvernante.

– Ești dur cu femeile, nu-i așa?

– Nu cu toate.

Privirile lor se întâlniră din nou. Roșie la față, Raven își concentră atenția asupra mielului.

– A terminat.

Marcus trase tetina din gura animalului, iar

Sophie protestă behăind.

Apoi ridică mielul în picioare. Se clătină nesigur și apoi se îndreptă spre o căpiță de paie din colț, se făcu ghem și adormi imediat. Totul se desfășurase numai într-un minut. Raven oftă, invidioasă pe atâta inocență.

Simțea că Marcus o privea. Își ridică încet ochii. La lumina lămpii, ochii săi albaștri se întunecaseră. Și nu se vedea nici o urmă de ironie în adâncurile lor. Ci doar o căldură, atât de pătrunzătoare încât trebui să-și ferească privirile.

Ce proastă era că rămăsese îngenuncheată lângă el, observând din colțul ochiului firele blonde de pe gât, cămașa albă pe pieptul lui lat, pantalonii strânși pe abdomen și coapse. Dacă l-ar fi atins, știa că trupul lui va fi tare ca pământul pe care stătea.

Încercă să se ridice. Dar îi puse o mână pe braț, cu un gest blând, și o ținu în loc.

Îi atinse părul despletit.

– Moale ca blana mielului, Pasăre Cântătoare. Ar trebui să-l porți mai des așa.

Se uita fix la gâtul lui. După numai două zile

la țară, pielea sa părea mai bronzată, iar mușchii mai puternici și mai încordați, ca și când ar fi muncit din greu.

– Nu se compară cu orașul – zise ea. Aerul de țară mă umple de neastâmpăr.

– Și pe mine la fel.

Îi mângâie bărbia.

– Tăietura s-a vindecat. Nu văd nici urmă de cicatrice.

– Tu cum ai căpătat-o pe a ta?

Bărbatul rânji, iar Raven tresări, speriată.

– Aș vrea să pot spune că am căpătat-o într-o bătălie nobilă. Dar, în realitate, s-a întâmplat în timpul unei năbădăioase lecții de scrimă cu Daniel.

– Eu îmi imaginasem un soț furios, sosit acasă pe neașteptate.

– Dacă ți-aș spune că un asemenea lucru ar fi imposibil, te-ai gândi doar că nu sunt atât de prost să mă las prins și că știu să apreciez mai bine timpul.

Se lua întotdeauna peste picior, își spuse ea. Și o ispitea dincolo de limitele reținerii ei auto-impuse.

Îi privi buzele. Ce ispititoare erau... Marcus își aplecă fruntea spre ea. Închise ochii când se apropie și își puse mâinile pe coapsele lui. Erau tari ca pământul, așa cum își imaginase.

Îl auzi respirând adânc. Inima îi bătea să-i sară din piept în timp ce degetele lui îi pipăiau gulerul înalt al rochiei.

De-abia simțise sărutul lui, când auziră mare hărmălaie în curtea de lângă grajd. Se desprinse de el, în vacarmul de țipete și lătrături.

– Mătușa Cordelia – murmură ea.

– Fir-ar să fie – zise Marcus.

Se ridică în picioare și o luă la fugă, urmată de Marcus, până ajunse afară.

Amy veni și ea în grabă, trecând de o mică magazie, dincolo de grajd. Urmărea un bărbat cărunt, cu piept lat, care, la rândul lui, alerga după copoiul Albert.

Câinele se opri la ușa hambarului și scoase un urlet care putea trezi mai mult ca sigur un miel adormit.

Amy depăși străinul, cu Raven și Marcus pe urmele ei, și porunci câinelui să se potolească.

Albert o privi cu ochi triști și amuți, în mod

surprinzător. Ghemuindu-se lângă ușa închisă, se holba la mâner, ca și când s-ar fi pregătit să-l ia între dinții lui formidabili și să intre în hambar.

– Ce dracu' se petrece aici? – întrebă Marcus.

Amy se uită spre fratele ei.

– Javra asta a încolțit-o pe mătușa Cordelia înăuntru.

– De ce? Nu-mi imaginez că a atâtat bruta.

– Nu voit. Ea și cu mine am făcut o experiență, ca să vedem de ce a fost atacată de câine, de îndată ce a ajuns aici. Și experiența a fost încununată de succes.

– Nu și pentru Cordelia – zise Marcus. Trebuie să-i dăm drumul. Hambarul ese plin cu un îngrășământ chimic, foarte neplăcut chiar și în aer liber.

– Dar numai după ce Albert va fi legat undeva – zise Amy. Fiindcă are sticla la ea.

Mângâie straturile de piele de după urechile câinelui.

– Sunt convinsă că moșierul ți-a dat un bun câine de vânătoare, frate dragă, dar are o meteahnă. Îi place ginul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Raven nu-şi imagina că fusese cât pe ce să facă dragoste pe podeaua grajdului. Iar Marcus îşi propuse să-i spună cu prima ocazie când vor rămâne singuri.

La câteva ore după întâlnirea lor, închis în biblioteca de la Beacon Hall, o vedea încă îngenuncheată lângă el, cu faţa ei încântătoare încadrată de un nor de păr negru, cu pielea ei tuciurie netedă ca satinul în lumina lămpii. Ochii aceia superbi sclipiseră de plăcere când priviseră mielul şi apoi se întorseseră asupra lui.

Portretele ei ar împodobi cele mai rafinate saloane.

Dar şi mai bine ar fi să-i împrăştie părul pe un pat de paie, cu faţa spre el şi cu ochii arzând de pasiunea care i-o deşteptase. Marcus se excită gândindu-se doar ce ar face... ce ar fi trebuit să facă... ce era cât pe ce să facă.

Clătină din cap, dezgustat de faptul că sărutul lor fusese întrerupt exact când începuse s-o guste. Obiectul dorinței lui – singura femeie pe care o dorise cu adevărat de când apăruse din umbrele scenei, la Lyceum – fusese salvată de un câine pasionat de gin.

Marcus se opri. A fost salvată sau, mai bine zis, întreruptă. Nu era sigur.

Indiferent cum se exprima, Albert și goana lui după mătușa Cordelia modificaseră succesiunea naturală a evenimentelor. Fusese o situație demnă de o farsă de cabaret.

Îi întrerupea mereu cineva. Marcus nu era obișnuit să fie stresat de atâtea ori. Și nici nu avea obiceiul să-și piardă firea și stăpânirea de sine. Dar, când se apropia de ea era cu totul altfel. Raven Chadwick. Pasărea Cântătoare. Nu făcuse *niciodată* curte unor femei cu porecle.

La început intenționase numai s-o tachineze, să-i amintească de scurta ei carieră de cântăreață, dar apoi căpătase altă nuanță. Ar putea s-o numească *Afecțiune*, doar că el nu era un om afectuos. Femeile îl caracterizau drept desfrânat, dar nici una nu afirmase vreodată că ar fi

iubitor. Şi nici nu se arătaseră interesate de această calitate. Erau preocupate mai mult de generozitatea lui.

În momentul acesta, obiectul pasiunii lui desfrânate dormea într-o cameră, la două etaje mai sus. Amy şi mătuşile se odihneau de asemenea, mai mult ca sigur. Prima lor seară la ţară fusese liniştită. Se retraseseră devreme şi-l lăsaseră pe Marcus cu gândurile lui. Şi cu grijile lui, care depăşeau prezenţa musafirei de peste ocean.

Se uită la hârtiile de pe birou şi se gândi la multitudinea de probleme pe care le ridicau. În Anglia erau vremuri grele, peste tot, dar mai ales în sud. Importul de seminţe şi carne de vacă din Statele Unite, neperturbat de afurisitele de ploi, scădea preţul produselor britanice. Totul, începând cu brânza şi carnea, putea fi transportat în noile camere frigorifice de pe vapoare.

Carnea de vacă în cutii de conserve – o aberaţie, după părerea lui Marcus –, distrugea de asemenea piaţa, o piaţă de care Sussex-ul avea atâta nevoie.

Îl cuprinse dezamăgirea. Stătuse, ca şi acum, cu orele, la Stafford, cufundat în note de plată şi

rapoarte. Predecesorul său fusese un om de afaceri lipsit de înțelepciune, care tocase mare parte din averea familiei în fabricile de bumbac din Lancashire, în timpul Războiului de Secesiune. Dar, blocadele comerciale trimiseseră baloturile de bumbac în porturile sudice și fabricile dăduseră faliment.

Prima Lady Stafford fusese o femeie grijulie, dar a doua sporise datoriile familiei într-o măsură îngrijorătoare. Răposatul Lord Stafford considerase probabil că, în felul acesta, își cumpăra moștenitorul pe care ar fi trebuit să i-l dea. Dar își aruncase banii în zadar.

Marcus regreta că femeia nu-i dăruise unchiului ei niște tripleți. În felul acesta, unul dintre ei ar fi preluat apăsătorul titlu de conte.

Treptat, reușise să stabilizeze datoriile la un nivel acceptabil. Dacă ar reuși să oprească risipa surorii sale... Nu-i putea refuza nimic și ea știa asta – cu excepția singurului lucru pe care și-l dorea mai mult decât orice. Îi cerea imposibilul. Așa că o lăsa să ducă o viață îndestulată.

Sperase că întoarcerea lui Daniel Lindsay din India îi va reaminti de zilele fericite pe care le

cunoscuse în Sussex, dar nu făcuseră altceva decât să redeștepte animozitatea dintre ei. Și, de atunci, cheltuia parcă mai mult decât oricând.

Câteodată, Marcus era nevoit să joace cărți sau să parieze la curse, ca să-i plătească extravaganțele, dar asta se întâmpla în oraș, unde era mai sigur de el. Proprietățile de la țară reprezentau altă problemă. Aici, era de muncă. Muncă grea, fizică – și trebuiau făcute unele schimbări.

Ușa bibliotecii se deschise și apăru Frederick.

– Domnul Seed, milord.

Marcus încuviință din cap și apoi se rezemă de spătarul scaunului, așteptând să apară arendașul de la Beacon Hall. Zece mii de acri de pământ se aflau deocamdată sub controlul lui.

Graham Seed apăru, cu pălăria în mână. Era un bărbat mic, uscățiv, în jur de patruzeci de ani, cu păr castaniu, rar, cu ochi mici, căprui, și cu o piele roșie, care îl făcea să semene cu o insectă. Dar cea mai curioasă caracteristică din toate era absența completă a sprâncenelor. Înaintă, cu umerii încovoiați sub costumul care-i venea prost, ca și când ar fi fost plin de respect față de stăpânul său. Însă Marcus nu era impresionat.

– Ia loc, domnule Seed – zise el.

Seed își învârti pălăria în mâini.

– Dacă nu vă supărați, Înălțimea Voastră, aș prefera să stau în picioare.

– Dar ar trebui totuși să iei loc, pentru că discuția noastră o să dureze.

Seed clipi din ochi de două ori și apoi se așează pe unul din scaunele cu spătar înalt din fața biroului, cu pălăria pe genunchi.

Marcus se uită la teancul de facturi și bonuri răspândite în jurul lui și apoi îi aruncă o privire rece administratorului.

– Aceste acte datează de mulți ani, de dinainte să te angajeze unchiul meu, dar sunt câteva din ultimele douăsprezece luni.

Seed își drese glasul.

– Eu sunt un țăran, Înălțimea Voastră. Îmi fac socotelile în cap, nu pe hârtie.

– O practică acceptabilă, dacă lucrezi numai pentru tine.

Seed se încordă.

– Răposatul conte nu s-a plâns niciodată.

– Și nu ar fi trebuit să mă plâng nici eu, nu-i așa?

– Scuzați-mă, Înălțimea Voastră, dar dumneavoastră nu sunteți țăran.

Își ridică mâinile, ca și când ar fi vrut să se scuze.

– Sigur, nu-i vina dumneavoastră. Este nevoie de tot felul de oameni.

– Poate nu chiar de toți – zise Marcus. Dar continuă, te rog.

Seed se fâțâi pe scaun.

– Poate Lordul Stafford ar vrea să-mi spună ce anume îl preocupă.

– Cu plăcere, domnule Seed. Ieri și azi dimineață am vizitat proprietatea. Chiriașii locuiesc în niște cotețe care nu ar fi potrivite nici măcar pentru porci.

Seed ridică din umeri.

– Unii oameni nu sunt în stare să se îngrijească. Au un pământ bun, pe care ar putea să-l muncească...

– Și de care nici nu s-au prea atins – zise Marcus, vădit enervat. Se pare că însămânțarea de primăvară va fi târzie anul acesta.

– A plouat mult, Înălțimea Voastră, după cum știți. A transformat Sussex-ul într-o mlaștină.

– În zonele joase probabil că așa este. Dar câmpurile familiei Stafford sunt binecuvântate mai mult cu porțiuni înalte, cu pante abrupte, pe scurgere.

Seed îl privi cu ochii mari de uimire, ca și când s-ar fi mirat că stăpânul său știa atât de multe. Marcus era sigur că ar fi ridicat din sprâncene dacă le-ar fi avut.

Arendașul n-ar fi trebuit să se bazeze pe ignoranța lui Marcus. Crescuse pe o proprietate învecinată, pământul tatălui său; pe care îl moștenise de mult și îl neglijase rușinos în anii petrecuți în petreceri și desfrânare. Moșierul Clifton îl concesionase acum, adăugându-l terenurilor sale întinse, atât de bine îngrijite. Și tot el îi scrisese să-l înștiințeze despre starea deplorabilă a proprietății Stafford.

– Care este situația cu îngrășământul pe care te-am autorizat să-l cumperi? – întrebă Marcus. N-am găsit nicăieri, nici o factură.

– Pot să vă aduc actele imediat. A fost distribuit chiriașilor, așa cum ați poruncit în scrisoare. Dar n-aș putea spune ce au făcut cu el.

– Și noul plug pe bază de abur? L-au vândut

și pe ăsta?

– Ar fi în stare să-și vândă și copiii, dacă i-ar cumpăra cineva. Sunt niște oameni proști, dacă îmi permiteți să spun. Habar nu aveau la ce folosea. Aș paria cu comisionul meu că l-au vândut pentru o halbă sau două de bere la cârciuma din Ditchling. Nu cred să recunoască, dar vă asigur că o să mă străduiesc să aflu adevărul.

– Chiriașii aceștia îți oferă o scuză convenabilă, nu-i așa?

– Poftim, Înălțimea Voastră?!

– Dacă terenurile nu sunt însămânțate și îngrijite, dăm vina pe sufletele lor amărâte, a căror existență depinde de recoltele bune.

– Sunt niște păsări care-și murdăresc propriile cuiburi. Vă rog să mă credeți – pufni Seed.

Nu părea deloc să fi înțeles sarcasmul lui Marcus.

– Azi-dimineață am angajat-o pe soția unuia din ei, ca bucătăreasă.

– La Beacon Hall?

– Da. De ce, te surprinde?

– Nu sunt oameni de încredere. Mai bine fiți atent, Înălțimea Voastră. Este în stare să scuipe

în friptură dacă nu-i supravegheată.

– Știi pe cine am angajat?

– Nu contează cum o cheamă. Toate sunt la fel.

N-avea rost să spulbere prejudecățile arendașului, așa că schimbă subiectul.

– Azi după-amiază am găsit un miel tânăr, de la țâța maică-sii, atât de slăbit că de-abia mergea. Avem chiar atât de multe animale încât să ne permitem să sacrificăm un mielușel?

– Câțiva băieți de fermieri se ocupă să ducă turma la păscut dimineața și să o aducă noaptea.

– Iarba verde nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. Avea nevoie de lapte.

– S-o fi pierdut pe proprietatea imensă a Înălțimii Voastre. Și avem destui miei orfani după ce au fătat oile, iarna asta.

– Slabă consolare pentru bietul miel.

– Înălțimea Voastră are inimă de orășean. Noi, la țară, suntem obișnuiți cu pierderile. Totuși, o să vorbesc cu Quirke.

– Ah, da, Arthur Quirke.

Marcus își aminti de administrator: o brută, în jur de douăzeci și opt de ani. Fusese prezent

când o salvaseră pe mătușa Cordelia.

– Și ce o să-l pui să facă, mă rog? – întrebă Marcus.

– Să-i pedepsească pe băieții care au lăsat mielul să scape.

– Cu bățul, fără îndoială.

– Quirke are metodele lui.

– Sunt convins.

Marcus se înfurie.

– Nu permit să pedepsească copiii în felul acesta. Ai înțeles?

Seed era gata să protesteze.

– Dacă așa dorește Înălțimea Voastră...

– Da, așa dorește.

Marcus se simți obosit.

– Am discutat destul, domnule Seed. Îți mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

Era cât se poate de evident că interviul se terminase.

Seed se ridică, își răsuci pălăria și mormăi ceva despre plăcerea de a-l avea în sfârșit pe conte la moșie. Se cocoșase umil, în timp ce se retrăgea spre ușă, ca și când ar fi plecat din sala tronului.

– Domnule Seed – zise Marcus oprindu-l, înainte să iasă. Facturile pentru îngrășământ. Cred că era sulfat de amoniu, amestecat cu bălegar... Aș vrea să primesc actele până mâine, la ora unu.

– Dar, Înălțimea Voastră...

– Până la ora unu! Și nu uita de plugul cu aburi. Sunt convins că vei face toate eforturile să-mi îndeplinești cerințele.

În liniștea care se lăsă după plecarea arendașului, Marcus își turnă un pahar cu brandy și se duse să se așeze lângă foc. Rămase să se gândească mult timp după ce golise paharul. Seed și Quirke alcătuiau o pereche oribilă, dar cunoșteau pământul și muncile agricole cu care el deabia începea să se familiarizeze.

Cu oamenii aveau mai multe probleme. Cu oamenii și cu mieii orfani.

Va trebui să-i țină până când va deprinde meșteșugul vieții la țară. Și va avea grijă să se asigure că – oare cum se exprimase Seed – nu scuipă în friptură.

Avea atâtea pe cap. În timp ce urca scările spre dormitorul său, gândurile sale se concen-

trau asupra unei singure persoane. Se zărea lumină pe sub ușa ei.

Bătu o dată, de două ori, ascultând foșnetul din cameră și întrebarea șoptită:

– Cine este?

– Marcus. Vreau să te întreb ceva.

– Este târziu.

– O singură întrebare. Atâta tot, îți promit.

Ușa se deschise încet și o pereche de ochi negri scrutară suspicioși holul.

– Oare toți nobilii obișnuiesc să bântuie noaptea și să hărțuiască femeile singure? – îl întrebă Raven.

Marcus constată că zâmbea, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult.

– Întotdeauna. Face parte din educația noastră.

– Ce fel de educație?

– De ticăloși și șacali, ce altceva? Uneori, ne îmbătăm și spargem ușa.

– Îmi imaginez că, uneori, te alegi cu un glonte...

– Riscurile nobilimii, ce să-i faci?!

Amuți. Era foarte plăcut s-o privești pe Ra-

ven, chiar și când avea părul strâns în coade și era îmbrăcată în cămașă albă, care o acoperea din cap până-n picioare. Ce dulce tortură s-o vadă așa.

Ar fi fost în stare să stea aici toată noaptea.

– Ai spus, o singură întrebare...

– Da, sigur. Știi să călărești?

– Da, bineînțeles – zise ea, înălțând din sprâncene.

Îi plăceau răspunsurile directe. Iar acum îi plăcea absolut totul la ea.

– Aș vrea să te invit la o plimbare matinală, dar am promis să pun o singură întrebare. Așa că iartă-mă dacă o să-mi exprim rugămintea sub formă de ordin. Dacă te simți destul de sigură pe glezna ta, ne întâlnim la grajduri de îndată ce răsare soarele mâine. Îmbracă-te bine. Va fi rece.

Se apropie de ușă, cu brațul sub cap.

– Și încă un ordin. Adică, ba nu, ia-o drept o sugestie. Dacă nu vrei să ai pe cineva lângă tine peste noapte, ar trebui să dispari din fața mea. Sunt un om slab, după cum ai observat.

Raven închise ușa atât de repede, încât fu cât pe ce să-i prindă nasul.

– Ne vedem mâine dimineață, Pasăre Cântătoare – murmură el.

Cu inima ușoară, se întoarse la timp să vadă câteva uși închizându-se discret. Mătușile îi ascultaseră și îi urmăriseră. Intenționau să-l supravegheze fără să le-o ceară nimeni?! Pe Mătușa Cordelia o credea capabilă, dar nu și pe Irene.

Amy cel puțin nu se deranjase să se ferească. Stătea îndrăzneață în pragul camerei sale, îmbrăcată într-o cămașă roz, învelită într-un șal, cu părul ei blond atârnându-i liber pe umerii firavi.

Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

Și părea furioasă.

– Nu ești în stare să te ții departe de ea, nu-i așa?

– Du-te la culcare, Amy – spuse el.

– Nu încă. Vreau să-ți pun o întrebare – zise ea, în bătaie de joc. Nu te-ai culcat încă cu ea? Sau vrei s-o faci mâine?

– Sunt două întrebări – spuse el, încordat.

– Am mințit. Este un obicei pe care l-am învățat de la fratele meu.

Se holbară unul la altul, dușmănoși. Pe Marcus îl cuprinse brusc oboseala.

– Este târziu. Mă duc la culcare.

Se întoarse spre ea.

– Ce-ar fi s-o luăm pe musafira noastră la Paris? Sunt sigură că o să găsească lucruri interesante acolo.

O înfruntă din nou.

– Mă duc acolo pentru afaceri.

– Nu mai spune.

Ochii ei albaștri se umplură de lacrimi. Marcus ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o asigure că durerile trecutului vor dispărea. Dar nu l-ar crede. Și ar avea dreptate.

– Amy – zise el, apropiindu-se.

Ridică mâna să-l alunge.

– Poartă-te frumos cu ea, Marcus. Și, mai ales, fii cinstit. Nu știu toată povestea ei, dar i s-a întâmplat ceva. Un lucru pe care nu-l poate uita.

Apoi, zâmbi amar.

– Presupui că ar putea fi asemănător cu ce mi s-a întâmplat mie?

Înainte să-i răspundă, intră în cameră și în-

chise ușa. Pe urmă auzi cheia răsucindu-se în broască.

Rămase pentru o clipă în holul întunecat, uitându-se la dormitoarele închise. În fiecare din ele se afla câte o femeie cu secretele și problemele ei. Și, deocamdată, depindeau toate de el.

Într-un fel, îl înțelegea pe tatăl său. Deviza lui John Bannerman fusese "Trăiește-ți viața cum vrei și lasă-i pe ceilalți să-și poarte singuri de grijă".

Marcus ar trebui să facă la fel. Graham Seed să se ocupe în continuare de moșie, ca și până atunci, furând cât mai mult, fără îndoială. Iar, la Londra, avocații familiei i-ar găsi oricând un administrator asemănător pentru Stafford House.

Când s-ar termina banii, ar vinde tot ce era de valoare, apoi ce era de mai puțină valoare, până se termina tot. Apoi, Amy va fi obligată să-și găsească un soț.

Mătușile reprezentau o problemă mai dificilă. Cordelia ar fi o guvernantă bună; ar trebui să renunțe la gin, bineînțeles, dar toți vor trebui să se sacrifice. Iar mătușa Irene s-ar putea angaja ca profesoară de geografie, un domeniu în care

devenise expertă până acum, mai mult ca sigur.

Şi Raven s-ar întoarce acasă.

În timp ce se dezbrăca şi se băga în pat, constată că acest ultim gând îl deranja cel mai mult.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Dimineața era într-adevăr rece, așa cum prezisese Marcus. Lui Raven, care era obișnuită cu căldura din Savannah, i se părea chiar friguroasă.

Dar sângele neamului Chadwick îi dădea curaj, așa că, în lumina slabă a zorilor de martie, apăru la grajduri într-un costum albastru de călărie, împrumutat de la Amy, și în mantia ei neagră.

Camerista Nancy, care o ajutase să se îmbrace, nu prea o încurajase.

– Trebuie să vă feriți de multe lucruri afară – îi spusese ea, destul de amenințător, se gândi Raven, dar pusese atitudinea fetei pe seama disprețului ei pentru viața la țară.

Sigur, trebuia să se ferească de unele lucruri, ca de exemplu de Marcus, când nu mai era nimeni în preajmă. Dar era o zi rece și vor fi în aer

liber. Nu putea decât să-i vorbească și să călărească împreună.

Ca o protecție împotriva elementelor naturii, mătușa Cordelia îi dăduse o apărătoare pentru urechi, cam demodată, dar bună de purtat sub pălăria albastră, la fel ca și șalul gros de lână al lui Irene, înfășurat în jurul gâtului. Și, înarmată cu cizme și mănuși, era bine echipată, ca pentru o expediție la Polul Nord.

Marcus îi spusese același lucru când o întâlni în ușa grajdului.

Căldura din ochii lui îi îndulcea însă vorbele.

Spre deosebire de ea, era îmbrăcat într-un costum de călărie de culoarea ciocolatei, apărându-se de vremea rea numai cu un chipiu, mănuși și fular alb de lână, care contrasta cu pielea lui bronzată.

Oare omul acesta nu se murdărea niciodată... nu se mototolea... nu purta haine care să nu i se potrivească?!

N-o să se obișnuiască niciodată cu statura lui virilă, cu felul în care reușea să arate, chipeș și înțelept în același timp. I se încordă stomacul și uită de frig.

– Aș vrea să te văd călărind printr-o mlaștină din Georgia, în august – zise ea. Mă întreb cu ce te-ai îmbrăca.

Ridică din umeri inocent.

– Probabil că nu m-aș îmbrăca...

Raven și-l imagină călărind gol prin pădure – cu brațele și picioarele bronzate, acoperite de puful lui blond, cu mușchii încordați pe piept, cu coapsele...

Se opri, roșie în obraji.

– Când plecăm? – întrebă ea, uitându-se dincolo de el, pe ușa deschisă a grajdului, în timp ce se întreba dacă n-ar trebui să renunțe la plimbarea lor și să se întoarcă în patul ei cald. Dacă ar fi înțeleaptă, așa ar face.

Înainte să vorbească, apăru un băiețel cu păr roșu, trăgând de dârlogi doi cai, unul frumos, maroniu, iar altul la fel de frumos, dar mai mic și negru. Amândoi pufneau și băteau din copite, scoțând aburi pe nări.

– Ai făcut treabă bună, Jason – zise Marcus și apoi se întoarse spre Raven. Este prima lui zi de muncă. Este nepotul omului care a îngrijit caii tatălui meu când eram mic. Răposatul lui tată a

fost unul din chiriașii de pe moșie.

Raven bănuia că băiatul nu avea mai mult de paisprezece ani; era mic de statură, pistruiat, dar felul în care stăpânea caii demonstra că deprinsese meseria bunicului său.

– Bună dimineața, Jason – zise ea zâmbind.

Timid, băiatul, lovi în pământ cu gheata sa uzată.

Caii arătau superb în aerul rece al dimineții, se gândi Raven și trecuse mult timp de când nu mai călărise. Ardea de nerăbdare în sfârșit și pentru altceva, care nu avea nici o legătură cu prezența contelui.

Marcus mângâie grumazul gros al calului maroniu. Două ființe mândre, își spuse Raven, atât bărbatul, cât și animalul. Degajau o forță dezlănțuită, deși se vedea că bărbatul se stăpânea. Arăta ca un gentleman, din cap până în picioare. Și, poate că azi se va comporta ca atare.

Vor fi oricum în aer liber și nu avea de ce să se teamă, se liniști ea, încercând să-și alunge îndoielile.

Marcus făcu semn spre calul negru.

– Domnișoara Chadwick va călări pe Héloise.

Raven înalță din sprâncene.

– Héloise?!

– Nu este numele ei inițial – spuse Marcus. Am cumpărat-o de la moșier în prima zi când am venit, m-am uitat la coama ei neagră ca abanosul și m-am gândit imediat la numele acesta.

– Seamănă cu vălul unei călugărițe, bineînțeles...

– Și pe cel maroniu cum îl cheamă?

– Abélard. Bineînțeles, este castrat.

– M-da, sigur.

Iapa neagră nechează și se smuci în hățuri.

– Héloise și-a pierdut răbdarea – zise Raven.

– Este și normal, dată fiind starea calului de lângă ea – spuse Marcus, apropiindu-se.

Raven își ținu respirația când o ridică în șa. Înălțimea Sa mirosea a lemn de santal, o aromă care începea să-i placă.

– Mă întreb – zise el, aranjându-i mantia – cu ce te îmbrăcai când călăreai prin mlaștinile din Georgia...

N-avea de ce să se teamă, își reaminti ea. Putea oricând să o ia la galop.

După ce încălecă, Marcus dădu instrucțiuni băiatului să fie atent dacă mai apare vreun miel înfometat și porniră pe cărarea care șerpuia spre dealurile line din spatele reședinței Beacon Hall. Un om apăru ca din pământ în calea lor. Raven simți că Marcus se încordase, înainte să se uite cine era.

– Ce este Quirke? – întrebă Marcus. S-a întâmplat ceva?

Arthur Quirke, își aminti Raven, administratorul. Fusese de față când o salvaseră pe mătușa Cordelia în hambar. În hărmălaia care se stârnise, nu-l prea băgase în seamă, dar remarcase că era vulgar și voia să bată câinele.

Acum, îl studie mai atent. Nu purta pălărie, părul castaniu, neîngrijit, îi atârna până la umeri, nu se bărbierise și avea buze groase, un nas turtit și ochii căprui, prea mici pentru fața lui bătătorită. Mai tânăr decât Marcus cu cel puțin cinci ani, dar la fel de musculos, era complet diferit de stăpânul său. În timp ce contele semăna cu un cal de rasă, administratorul arăta mai mult a urs.

Erau lucruri care trebuiau evitate.

Avertismentul cameristei o făcu acum să se cutremure. Indiferent la ce se referise Nancy, Arthur Quirke era unul dintre pericole.

– Înălțimea Voastră ar trebui să fie prudent când se plimbă pe Downs.

Guvernatorul pufni și apoi scuipă pe jos.

– Sunt locuri periculoase pe aici.

Raven tresări.

– Ce fel de locuri? – întrebă Marcus tăios.

– Unele locuri, atâta tot – zise el și Raven se gândi la vrăjitoarele și la ogarii despre care-i spusese Amy.

– Și nu se cade să angajați neamurile chiriașilor – continuă Quirke. Aceasta este treaba domnului Seed și a mea.

Marcus se plesni cu cravașa peste coapse.

– Îmi atragi cumva atenția asupra responsabilităților mele?

Quirke nu arăta că ar fi sesizat tonul lui tăios.

– Noi cunoaștem mai bine treburile de aici, Înălțimea Voastră, nu ei.

– Da – zise Marcus. O să discut și cu tine și cu Seed despre ce aveți de făcut. Cât de curând. Și acum, vedeți-vă de treabă.

Zicând acestea, plesni calul cu cravașa și o luă la galop.

Iapa îl urmă, smucind-o pe Raven pe spate, în șa, și obligându-l pe Quirke să se dea la o parte de pe cărare.

Călăriră în liniște. Nu se auzea decât zgomotul copitelor pe pământul tare și foșnetul frunzelor. Peste Downs se lăsase ceața, iar Raven simțea aerul umed pe obraji. Uitase de administrator și de toate celelalte griji. Stătuse prea mult la oraș și voia să profite cât mai mult de acest moment de libertate. Era ca și când ea și Marcus ar fi fost singuri, într-o lume alcătuită din dealuri unduitoare, copaci, ierburi albite de rouă în lumina dimineții și o potecă îngustă care se întindea la nesfârșit.

De undeva, răsuna lătratul unui câine. Ogarul unei vrăjitoare. Nu putea fi altceva... Orice regizor din lume ar aprecia perfecțiunea acestei scene.

Lătratul se amplifica, astupând ropotul copitelor. Încetiniră pasul. Se uită peste umăr, pregătită să vadă câinele-fantomă. Pentru o nălucă, era exagerat de mare și maroniu, cu u-

rechi blege și labe uriașe.

Albert.

Se opri alături de Marcus, în timp ce copoiul se fâțâia agitat pe lângă copitele cailor.

Bărbatul îi zâmbi inocent însoțitoarei sale.

– Îți garantez că nu am nici o sticlă la mine.

Când zâmbise, îi dispăruse încordarea din jurul ochilor și a gurii.

Raven simți că se topește.

– Javra este invidioasă pe noi – zise Marcus. Vrea pur și simplu să participe și el la petrecerea noastră.

Raven ținea strâns hățurile lui Héloise.

– Petrecere?!

Se uita la dealurile din jur, la cerul acoperit de ceață, la câine, la cărarea pe care călăreau, cu ochii lui albaștri sclipind de bucurie.

– În sufletul meu este întotdeauna o sărbătoare când mă întorc la țară. Indiferent ce mă aduce aici...

Raven uită de Downs, de câine și de potecă, mulțumindu-se doar să-l privească. Trăsăturile lui puternice, încadrate de părul blond, răvășit, bărbia marcată de cicatrice și mâinile bătătorite,

care struneau calul, îi dădeau un aer nobil, încrezător, moștenit de la generațiile de conți de dinaintea sa.

În clipa aceea îl văzu într-o nouă lumină. Era în același timp un aristocrat rafinat, obișnuit cu societatea londoneză, și un om de la țară, care se simțea la fel de bine și în salon și pe dealuri, călărind cu copoiul după el.

Ce combinație fascinantă! O cuprinse un amestec de senzații greu de definit, atât de puternic, încât îi făcea mâinile să tremure pe hățuri. Cu alte cuvinte, Marcus Bannerman, al doisprezecelea conte de Stafford era un bărbat complicat, la fel ca și sentimentele ei față de el... față de săruturile și atingerea lui.

Își alungă amintirile, cu brutalitate. Era periculos să gândească așa. Dacă niște simple imagini o tulburau în asemenea hal, ce ar face dacă ar lua-o de mână, i-ar cuprinde talia și ar ridica-o din șa, luând-o în brațe și apăsându-și buzele de ale ei...

Se uită la câine. Probabil că-și pierduse mințile.

Se încălzise, așa că își scoase pălăria și apără-

toarele de urechi și își lăsă părul liber, observând că o privea.

– Cum mai merge cu glezna? – o întrebă el.

– S-a vindecat – răspunse ea, fără să mintă.

– Totuși, îți datorez scuze.

– Pentru ce? – se interesă ea, uitând de câte ori așteptase în zadar aceste cuvinte.

– Pentru că am țâșnit din loc atât de repede după discuția cu Quirke. Nu știam că știi să călărești atât de bine.

Își prinse pălăria și apărătoarea de urechi lângă ea, încântată fără să vrea de complimentul lui.

– Tata a avut grijă ca fetele lui să fie bine instruite.

– Înseamnă că nu este un ticălos, așa cum credea bunicul tău.

– Este cel mai minunat om din lume. Mama a avut dreptate să se îndrăgostească de el.

Îi studie fața și părul care-i atârna pe umeri.

– Și fiica ei mai mare? S-a îndrăgostit vreodată?

Întrebarea o luase prin surprindere.

– Nu – zise ea, și apoi adăugă, în caz că n-o

înțelesese – și nici n-o să se îndrăgostească vreo dată.

Avea impresia că vorbise mai mult ca să se asigure pe ea însăși.

– Ești sigură? – o întrebă el. Niciodată este cam mult.

– Eu...

Își feri privirile, ametită. Pentru prima oară în viața ei ar fi vrut să spună mai multe despre un subiect pe care-l considerase tabù, despre experiența ei cumplită din copilărie, despre motivele care o făcuseră să-și închidă sufletul.

Cel puțin față de genul de iubire la care se referea el. Dar secretul ei nu putea fi dezvăluit la lumina zilei... chiar dacă era o dimineață rece și cenușie, pe un câmp liniștit din Sussex.

În momentul acela, Albert începu să latre, iapa se smuci și Raven mulțumi lui Dumnezeu pentru această diversiune.

– Animalele simt nevoia să fie active – zise ea.

– Nu numai ele...

Îl privi. Aluzia era cât se poate de evidentă. I se făcuse pielea de găină, sub hainele ei groase.

– Ar trebui să mă întorc – spuse ea.

– Nu – zise el pe un ton autoritar, de adevărat conte. Vreau să-ți arăt proprietatea.

– O să mi-o arate Amy, mai târziu.

– Dar vreau să ți-o arăt eu.

Își scoase șapca și își trecu mâna prin păr.

– Aș vrea să vorbesc cu cineva care să mă înțeleagă. Și Dumnezeu știe de ce, dar cred că tu ai putea să mă înțelegi mai bine ca oricine.

Se aștepta să sesizeze ironie în vorbele lui, dar îi adresase doar o rugăminte sobră. Se simțea atrasă de el ca de un magnet și-i sări din nou inima din loc.

– N-o să-ți răpesc prea mult timp – zise el. Când o să te simți obosită, o să ne întoarcem acasă.

Își înfipse călcâiele în coapsele lui Héloise și porni la trap pe potecă, departe de Beacon Hall, urmată de copoiul entuziasmat.

În spate, auzea ropotul copitelor lui Abélard.

Apoi, Marcus trecu în fața ei și o conduse spre o pășune îndepărtată, unde o turmă de cincizeci de oi păștea iarba de iarnă.

Descălecă să discute cu păstorul – un băiețel

– în timp ce Albert și câinele ciobănesc se miroseau reciproc sub coadă.

Încălecând din nou, urni calul din loc, plescăind din limbă, și străbătură câmpurile. După un sfert de milă se opri și se uită în jur.

– Băiatul nu are decât zece ani – zise el.

Raven aruncă o privire în direcția pășunii care nu se mai vedea acum.

– Mi se pare îngrozitor de mic ca să stea singur într-o asemenea pustietate...

– Așa este.

– Nu există nici o școală prin apropiere?

– În Ditchling. Nu departe de aici. Dar au nevoie de el, ca să muncească.

Se încruntă.

– Ca să muncească pentru mine. În următoarele săptămâni, frații și surorile lui mai mici vor fi ocupați să alunge păsările de pe câmpurile semănate și să adune pietre.

– Și ce vârste au? – se interesă Raven, știind că răspunsul o s-o întristeze.

– Una din fete are șase ani.

– Dar mi se pare criminal!

– Ar fi trebuit să știi că se petrec astfel de lu-

cruri...

O privi.

– Ce spunea proverbul acela – că nimeni nu este atât de orb ca acei care nu vor să vadă?

Vorbi calm, dar remarcase că strângea în mână cravașa, agitat.

Era un alt Marcus, un om întristat pentru soarta unor copii amărâți. Ar fi vrut să întindă mâna și să-l consoleze sau cel puțin să-i spună că-i împărtășea sentimentele.

– Dracu' să-l ia pe unchiul meu că s-a găsit să moară – zise el și lui Raven i se opriră în gât cuvintele de consolare.

Oare Marcus putea să-și iubească pământul, deși regreta răspunderile care-i reveneau?! Era un om complicat, își reaminti ea, capabil de emoții greu de ghicit. De aceea reușea probabil s-o stârnească – pentru că îi venea greu să-l înțeleagă.

Călăriră mai departe, oprindu-se numai ca să lase caii să se odihnească. Din când în când vorbeau – sau, mai bine-zis, vorbea Marcus, iar Raven se mulțumea doar să încuviințeze din cap, ascultându-l în timp ce își descria propri-

etatea, povestindu-i cum, în trecut, minele de fier îmbogățiseră familia Stafford și oamenii de pe domeniile lor, iar în zona înaltă, cunoscută sub numele de Ditchling Beacon, se aprindeau focuri, ca să prevină locuitorii de apropierea Armadei din Spania. Acum însă, îndeletnicirile principale ale celor din această regiune erau cultivarea porumbului și creșterea oilor și vitelor.

Vorbea plin de interes și bine documentat, spre surprinderea ei, dar când încercă să-și exprime mirarea, se arătă indiferent.

– M-am născut aici – zise el – și am călărit pe dealurile acestea în primii douăzeci de ani din viața mea. Lipsit de griji și supraveghere. A fost o tinerețe minunată!

Poate. O anumită inflexiune a vocii o făcea să se întrebe dacă era sincer într-adevăr cu ea – sau cu sine însuși. Nesupravegheat, însemna că părinților lui nu le prea păsase de el. Iar pentru o femeie ca Raven, care trăise într-o familie iubitoare, acest fapt însemna o tinerețe lipsită de afecțiune.

– N-am știut că ai crescut la Beacon Hall.

– Păi, nici n-am crescut aici. Moșia tatălui

meu se află în apropiere de Beacon.

Pentru o clipă, ochii săi sclipiră amuzați.

– I se spunea Humble Hall, după Lucius Humble, un strămoș al familiei Bannerman. Tata ura acest nume, dar tradiția era mai importantă, așa că și acum se numește la fel.

– Și este o casă umilă?

– Da, în comparație cu reședința contelui. Are zece dormitoare, în loc de cele șaptesprezece de la Beacon, nu există seră, grajdurile sunt mult mai mici. Și, bineînțeles, moșia este pe jumătate din cea învecinată – doar cinci mii de acri în total.

– Eu am crescut într-o casă, în spatele magazinului părinților mei. Așa că, ce descrii tu, mi se pare destul de grandios.

I se întunecară privirile.

– Grandioasă?! N-am considerat niciodată că fi așa, pentru că mi-am petrecut foarte puțin p între pereții ei.

- Chiar și după ce au murit părinții tăi și ai tenit proprietatea?

Până atunci, căpătasem gustul orașului.

'aven se gândi la voluptoasa și temperamen-

tala Althea Innocent și simți un gol în suflet.

– Spuneai că este o sărbătoare pentru tine, ori de câte ori te întorci la țară – zise ea. Nu mai înțeleg nimic...

– Nici eu, fir-ar să fie, dar asta este. Ai auzit vreodată că poți să iubești și să urăști în același timp? Ei bine, acesta este sentimentul pe care-l nutresc față de Sussex.

Dragoste și ură. Raven se întrebă dacă asemenea sentimente contradictorii puteau exista cu adevărat în inima cuiva. Dacă un astfel de bărbat ar fi încântător și ispititor ca un zeu și dacă ar suci capul unei femei, aceasta ar putea fi sfâșiată între cele două extreme. Dacă s-ar atașa prea mult de el.

– Anul trecut am concesionat Humble Hall moșierului Clifton.

– Tatăl lui Margaret – zise Raven fără să se gândească.

– Ai cunoscut-o deja?

– Amy a pomenit numele ei. Cred. Bănuiesc că sunt de-o vârstă.

– Margaret este cu un an sau doi mai mare decât Amy. Nu s-au împăcat niciodată. Și nu mă

întreba de ce. N-am înțeles-o niciodată pe sora mea și nici n-o s-o înțeleg.

Raven îl aproba, deoarece nici ea nu-l înțelegea pe nici unul din Bannermani.

– Amy s-a întrebat, de asemenea, dacă s-o fi măritat – zise ea.

Vorbise indiferent, întrebându-se de ce deschisese acest subiect.

– Nu, nu s-a căsătorit.

– Și spunea că este bogată.

– Da, este, într-adevăr.

O candidată perfectă la titlul de contesă, se gândi Raven. O cuprinse o antipatie subită față de această femeie.

– Și dacă vrei să mă întrebi dacă este frumoasă – zise Marcus – pot să-ți spun că-i destul de acceptabilă.

– Atunci de ce nu s-a măritat?

– N-am idee – zise el. Întreab-o când o s-o cunoști. Poate o să-i mărturisești, de asemenea, de ce ai ales la fel ca și ea să rămâi fată bătrână!

Raven nu avea ce să-i răspundă. Vorbise deja prea mult.

Călăriră în liniște, iar Albert rămase în urmă,

hotărându-se în sfârșit să se întoarcă acasă. De data aceasta, Marcus o duse pe cărările care duceau la casele fermierilor de pe moșie.

Arătau groaznic, mai rău decât locuințele sclavilor de dinaintea Războiului de secesiune. Acoperișuri găurite, din stuf, ferestre fără perdele, adesea cu geamurile sparte, curți pline de murdărie și noroi.

Din când în când zărea câte o pereche de ochi privind prin ferestrele deschise, ochi timizi, care se retrăgeau repede în beznă.

Marcus se întunecase la față. O dată, se opri să discute cu unul din fermieri, care stătea într-un țarc gol, de-o parte a potecii.

Când omul își înălță privirile spre Marcus, fața lui ofilită părea mândră și ușor alarmată. Casa lui era mai îngrijită decât celelalte. Acoperișul și ferestrele se aflau în bună stare, iar curtea era curată.

Văzându-l pe Marcus descălecând, Raven se pregăti să-i urmeze exemplul, dar se răzgândi când observă privirea lui.

– Bună ziua – îi spuse Marcus fermierului, îndreptându-se spre el, prin țarcul plin de bă-

legar.

Omul își feri ochii, mormăind ceva neinteligibil.

Marcus se uită dincolo de el, către o parcelă acoperită cu ciulini.

– Când va începe aratul? Presupun că în curând...

Bărbatul își frecă mâinile de pantalonii pătați.

– S-a stricat plugul.

– Graham Seed trebuia să vă dea un plug acționat de aburi.

Fermierul scuipă în noroi, privindu-l cinic pe Marcus cu ochii lui obosiți.

– Ha, plug cu aburi!... Am citit despre asta, în ziare. Dar n-am văzut nici unul.

– Bravo, știi să citești – spuse Marcus, zâmbind.

– Da, dar asta nu mă ajută să pun mâncare pe masă sau să-mi scutesc băieții de munca câmpului.

– Cum te cheamă?

– Joseph Hambridge. N-am făcut nimic rău.

– Cine spune că ai făcut?!

Ezită.

– Nu vreau să te mai reţin, Joseph. Avem treabă, amândoi.

Zicând acestea, dădu din cap în semn de salut şi se întoarse. Când i se alătură, îi spuse:

– Am vrut să vezi tot.

Nu-i dădu mai multe lămuriri, lăsând-o să se gândească ea la ce voia să spună. Îl urmărea cum călărea alături de ea, întunecat la faţă şi îngândurat.

Oare Marcus era chinuit de demoni, aşa cum fusese şi ea? Îl impresiona într-adevăr soarta celor care depindeau de el? Era evident că moşia şi oamenii săi aveau nevoie de ajutor. Şi era la fel de evident că el o ştia. Iar preocuparea lui îi umplea inima de şi mai multă căldură.

Închizând ochii, Raven îşi aminti cum fusese Savannah după război.

Oraşul în sine fusese cruţat, un dar de Crăciun al generalului Sherman pentru Preşedintele său. În rest, arseseră şi prădaseră totul, transformând pământul, fertil odată, în pustiu. Nu se gândise de ani de zile la dezastrul de atunci, dar îşi amintise acum, după ce văzuse păstorul, fermierul şi expresia posomorâtă a lui Marcus.

În cele din urmă, ajunseră la o dumbravă, care umbrea malurile unui pârâu repede. La câțiva metri se afla altă colibă, mai dărăpănată decât tot ce întâlnise până atunci, o casă singuratică, părăsită în pădure. Dar nu conta că era noroi și în aer plutea mirosul frunzelor și buștenilor putreziți.

În ciuda dezolării, iarna nu cuprinsese pământul în ghearele sale și simțea în nări aroma primăverii timpurii.

Descălecă și o ajută să coboare din șa. Îi tremurau picioarele după ce călărise atât și se împiedică. O prinse cu mâinile lui puternice, calde și sigure. Râzând, încercă să se amuze de slăbiciunea ei și mai ales de căldura care o cuprinsese când îi simți mâinile în jurul taliei.

Se trase lângă el.

– Ce-i asta? – întrebă ea, arătând spre colibă.

Spera să nu fi observat că-i tremurau degetele.

– Coliba maestrului de vânătoare. Cred că n-a mai fost folosită de când unchiul meu s-a mutat la oraș și a concediat mare parte din personal.

Clătină din cap, dezgustat de starea jalnică în

care ajunsese.

– Se vede că Graham Seed nu s-a îngrijit deloc de ea.

În timp ce Marcus dusese caii să se adape, pe malul apei, cercetă coliba. Acoperișul părea solid, dar geamurile erau sparte, pereții de piatră înnegriți, iar vița și frunzele moarte din jurul ei îi dădeau un aer pustiu.

Cu șeile în mână, Marcus trecu pe lângă ea și deschise ușa care scârțâia în balamale.

– Fir-ar să fie – murmură el – sperasem să luăm prânzul aici.

Raven se uită în jur. Lumina palidă, filtrată pe ferestre, cădea asupra pânzelor de păianjen. În rest, mai era un scaun, o masă cu picioare rupte, un cămin rece din piatră și o podea acoperită cu un strat gros de praf și frunze moarte.

Zări, de asemenea, o găleată în colț, lângă cămin. Îi veni o idee, inspirată probabil de adierea primăverii. Se uită la însoțitorul ei, pornită să-l pună la încercare. Deci, nu arăta niciodată neglijent sau murdar? Ei bine, vom vedea...

Descendența familiei Bannerman cuprindea

două sute de ani de bărbați și femei nobile pe care-i știa pe nume, de lorzi și stăpâni serviți de vasali care-i ajutaseră să supraviețuiască. În schimb, familia ei nu cunoștea decât o singură generație trecută, pe cea a lui Thomas și Anne Chadwick, care știau ce înseamnă să-ți sufleci mânecile și să te apuci de treabă. Iar ea era pregătită oricând să înfrunte istoria.

De fapt, și pentru Marcus era bine să iasă din starea depresivă în care se cufundase. Sigur, avea multe pe cap, dar nu trebuia să le rezolve în momentul de față. Iar acum nu i se părea atât de primejdios. În afară de asta, se obișnuise de mult să-și poarte singură de grijă. Putea să se descurce cu el.

O voce interioară o întrebă dacă putea să se descurce cu propriile ei sentimente, dar refuză s-o asculte.

– Poți aștepta o oră până să mănânci? – îl întrebă ea.

– Bineînțeles. La ce te-ai gândit?

Se apropie de el. Lumina se filtra printre copacii de pe cărare, reflectându-se în ușa colibei.

– Voi avea nevoie de tot ajutorul pe care mi-l poți oferi – zise ea, întrebându-se de unde îi venea dorința să-l tachineze ori de câte ori erau singuri.

– Îl ai – zise el uimit.

Își scoase pelerina și fularul.

– Poți să le găsești un loc?

– Categoric.

Le atârnă de creanga unui copac alăturat.

– Vom avea nevoie de apă – zise ea, deschizându-și primul nasture de la gât.

– Originală dorință – spuse Marcus, urmărindu-i degetele.

– Nu și pentru ce am eu de gând.

– Mă faci curios.

"Nu pentru mult timp", își spuse ea.

– Apa! – îi reaminti Raven.

Luă găleata, o cercetă să nu fie găurită și o umplu la pârâu.

– S-ar putea să-ți scoți haina – spuse fata. Îți promit că, în curând, n-o să mai fie frig.

Uimirea se transformă într-un rânjet lasciv. Lui Raven i se opri inima-n loc. Era timpul să înceteze cu aluziile.

Văzu o creangă căzută lângă ușă.

– Nu prea seamănă a mătură, dar va trebui să ne mulțumim cu ce avem.

Își dădu la o parte o buclă de pe față.

– Va trebui să muncim ca să facem din această casă un loc bun de locuit. Adică să putem lua prânzul în fața unui foc sănătos.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Curățenia dură aproape două ore, în loc de una. Însă Marcus nu se plânse. N-o să uite niciodată cum urmase ordinele lui Raven. Nu făcuse armata, dar bănuia cum se simțea un soldat sub comanda unui sergent.

Se îndoia însă că ar exista vreun sergent atât de arătos ca ea.

Dar trăsăturile ei grațioase n-o împiedicau să muncească din greu.

Pereții și tavanul fuseseră șterși de praf și păianjeni, măturaseră podeaua, spălaseră ferestrele, aranjaseră căminul.

Ca unelte, se folosise de un mănunchi de crengi și, în loc de cârpe de praf, de unul sau două articole de lenjerie. Marcus ieșise din colibă când se dezbrăcase. Și îi venise foarte greu să se abțină să nu se uite pe geam. Dar bine că n-o făcuse, pentru că, îi spusese după

aceea, i-ar fi turnat găleata cu apă în cap dacă ar fi îndrăznit.

Această zi agitată avusese oarecare efect asupra lui, așa cum spusese și ea, dar nu din cauza efortului fizic. În timp ce-o urmărea cum muncea – cu părul prins la spate cu fularul, fără jachetă, cu mânecile bluzei care fuseseră albe odată, suflecate până la cot – i se părea că degajă suficientă căldură să topească un ghețar.

Îi plăceau mai ales picăturile de transpirație care-i străluceau pe frunte și-i lipeau buclele ei negre de față.

Îi plăceau, de asemenea, umezeala care-i pătrunsese în haine și petele de funingine de pe obrajii ei. Poate ar trebui s-o curețe la fel cum curățaseră camera. Și, ca să facă o treabă bună, ar trebui să-i scoată al doilea rând de desu-uri.

O mai contempla încă, atunci când se așezaseră în fața focului vesel, alimentat cu scaunul și masa ruptă. Stăteau pe șei și acoperiseră podeaua cu pelerina ei. Prânzul consta din chiftele pregătite de bucătăreasă și apă de pârâu, dar i se păru că nu gustase niciodată ceva atât de delicios.

Mâncară în liniște, uitându-se la foc. Îi simțea prezența cu fiecare parte a corpului; știa, fără s-o privească, că ochii ei reflectau flăcările. Pentru prima oară, după mult timp, se simțea liniștit. Reușise aproape să uite scenele din dimineața aceea... sărăcia lucie... nepăsarea care transformase în paragină o moșie roditoare odată.

N-ar fi trebuit să neglijeze Beacon Hall în primul an când preluase titlul de conte, dar avusese probleme mai importante – investiții proaste, o familie dificilă și Parisul, mai ales Parisul – care-l ținuseră departe de locurile tinereții sale irosite în van.

Sigur, nici viața lui de adult nu cunoscuse scopuri nobile.

Avusese nevoie de multă voință să-și schimbe obiceiurile. Știa însă, în timp ce o privea pe femeia de lângă el, că erau doar schimbări de suprafață. Ce gust o avea acum, după ce muncise? Ca să afle, ar fi trebuit să-i pipăie pielea catifelată cu limba lui.

– Ce ai de gând să faci?

Vocea blândă a lui Raven îl trezi din reverie.

Să-ți ling sânii. Era mai mult o dorință, decât

un răspuns înțelept.

– În legătură cu ce?

– Cu Beacon Hall. Fermierii. Copiii. Cum intenționezi să te descurci cu toate astea?

Întrebarea venise pe neașteptate, tocmai acum când își alungase grijile.

– O să pun totul în ordine.

– Este chiar atât de ușor?

– Doar din gură.

Se uită spre ea.

– Știm amândoi că bunele intenții nu aduc întotdeauna schimbări importante.

Îi apăru în minte imaginea surorii lui.

– Cel puțin, nu schimbarea dorită.

– Amy ar trebui să vadă și ea ce am văzut eu.

Ce ciudat că se gândeau amândoi la aceeași persoană.

– De ce n-ai luat-o pe ea la plimbare, în loc să mă iei pe mine?

– M-ai ironizat o dată că n-am nici o ocupație. Poate am vrut să-ți arăt că nu sunt chiar atât de leneș.

Își trecu mâna prin păr.

– Cât despre Amy, nu cred că ar interesa-o.

Ai observat doar că nu ne înțelegem.

Raven deschise gura să vorbească. Dar el știa ce voia să-l întrebe.

Deschisese acest subiect cu săptămâni în urmă, când o găsise în bibliotecă, în timp ce încerca să-i forțeze biroul. Nu-i răspunsese nici atunci și n-o să-i răspundă nici acum. La fel ca și Amy, l-ar fi condamnat pentru ceea ce făcuse și n-avea chef să fie mustrat.

Îl apucă furia și apoi se înfierbântă, dar nu din cauza focului. Se afla într-o colibă izolată, cu o femeie frumoasă, apetisantă, contemplând lucruri care fuseseră altă dată scopul lui în viață. Contemplarea, asta era problema. De când încetase să se mai gândească?

Nu prea putea face mare lucru pe moment pentru fermierii săraci, pentru copiii lor, care munceau de mici, pentru Amy sau pentru Paris, dar cu Raven era cu totul altceva. Susținea că nu dorea să se mărite, dar descoperise prea multă pasiune în sărutările ei ca s-o creadă.

Îi privi ochii negri, părul negru, linia blândă și mătăsoasă a gâtului. Rațiunea îl dominase toată după-amiaza. Acum, era timpul să dea frâu

liber sentimentelor. Zâmbi în sinea lui. Seducția trebuia să fie la ordinea zilei. Cunoștea atâtea căi.

Abordarea directă, se gândi el. Îi pusese o mulțime de întrebări, așa că avea și el, cel puțin una, pentru ea.

– Oare o mai exista altă femeie ca tine, Pasăre Cântătoare?

Înghiți în sec. Îi privi gâtul încordat.

– Doar fiindcă nu mă dau în lături să-mi murdăresc mâinile...

– Nu la asta mă referеam și o știi prea bine. Nu te-ai temut să-mi accepți invitația.

Se uită la el alarmată.

– Crezi că ar fi trebuit să mă tem?!

Ce inocentă părea și ce ispititoare. Era fie cea mai naivă și mai încrezătoare femeie din lume, fie cea mai versată seducătoare pe care o întâlnise vreodată.

Se fâțâi în șa și auzi scârțâitul pielii și bătăile inimii sale.

– Te temi de mine? Chiar și acum? Doar știi că nu intenționez să-ți fac nici un rău.

Numai dacă nu preferi.

Se înfierbântase de tot. Şi ştia că Raven îşi dăduse seama. Îi citea îngrijorarea în ochii ei magnifici. Dar nu zărise nici urmă de refuz, deşi nu se uitase prea atent.

Acum, trebuia să fie din nou raţional, să-şi reamintească de intenţiile pure.

La dracu'! Fusese întotdeauna un om slab.

Şi, în afară de asta, existau anumite aspecte ale caracterului ei pe care jurase de mult să le descopere. Şi iată că venise timpul potrivit.

Punând cana jos, i-o luă şi pe a ei din mână şi făcu acelaşi lucru.

Apoi, îşi sprijini mâinile de umerii ei şi o întoarse cu faţa spre el.

– Te doresc, Raven! De ce nu-mi arăţi cât de mult mă doreşti şi tu?

Lui Raven nu-i venea să creadă. Ce proastă fusese să facă imprudenţa de a rămâne singură într-o casă, cu el. În faţa unui foc, izolaţi de lume, atât de aproape încât îi auzea respiraţia... era o situaţie mai mult decât periculoasă.

Putea chiar să-i numere buclele de pe obraji.

Fusese o greşeală să aibă încredere în el şi în

ea. Dar se comportase sobru mai mult de o jumătate de zi – dacă nu punea la socoteală câteva rânjete și două-trei comentarii –, iar ea fusese înfometată și plină de energie, prea puțin doritoare să se întoarcă la Beacon Hall – și, mai ales, nu voia ca plimbarea lor să se termine prea devreme.

Dar își dădea seama că trebuia să se termine acum.

Însă nu cu proteste timide și exclamații revoltate. Nu-i stătea în caracter și el o știa prea bine.

– Nu te vreau – spuse ea repede și ferm, ca să n-o înțeleagă greșit.

Ochii albaștri ai lui Marcus păreau să-i privească direct în suflet.

– Nu te vreau – repetă ea, tremurând.

– Dar mi-ai dovedit contrariul – zise el, pe un ton profund, insistent și sigur pe sine.

– Nu poți respecta nici măcar o dată ceea ce spun?

– Dar te respect. Mai ales mișcarea sânilor sub rochie...

Se mira de vorbele lui îndrăznețe, dar el continua să-i explice cu nonșalanță.

– ...unduirea brațelor, felul în care ți se reflectă flăcările în păr. Fusta ta pantalon are tendința să ți se ridice în timp ce munceşti. Ştiai asta? Şi îmi reamintește ce picioare lungi ai.

Lui Raven îi bătea inima să-i sară din piept, iar mirarea se transformă într-o dorință care-i otrăvea sângele. Ce femeie neserioasă devenea când se apropia Marcus de ea. Ar fi în stare chiar să cheme coşmarurile nopții dacă ar face-o să-l respingă.

– Nu te vreau – zise ea pentru a treia oară, sperând că insistența ei va reuşi să-l convingă.

N-o înțelegea... nu ştia de ce lucruri cumplite era capabilă. Şi se ruga să nu afle niciodată.

Marcus se apropie până când îşi lipi şoldul de al ei. Îşi propti mâinile în pieptul lui, încercând să-l împingă. Dar nu se clinti şi o cuprinseră fiori când îl atinse.

– Trupul tău este tare ca o stâncă, Înălțimea Ta. Oare capul este la fel?

Zâmbi.

– Ce ciudat că vorbeşti de tărie. Dar mi se pare o ocazie potrivită.

Oare cum era să-l atingă? Peste tot. Îşi trase

mâinile. Nu trebuia să afle.

Nu-l doresc.

Recunoscu că mințise.

Nu pot să-l doresc.

Era mai aproape de adevăr.

Încercă să se ridice, dar o apăsa cu mâinile pe umeri, pironind-o în șa. Ochii ei cercetau pereții colibei, copacul de lângă fereastră, focul care trosnea în cămin. Și, în cele din urmă, părul lui auriu, ochii albaștri și buzele întredeschise, ispititoare.

Tot ce vedea era cumplit de romantic, de la coliba izolată la cicatricea albă din bărbia lui. Un loc propice pentru o aventură amoroasă. Nu pentru împerechere, care era cu totul altceva.

– N-o să te iau cu forța, Raven.

– Să mă iei?

– Știi ce vreau să spun. Nu sunt o brută.

Și-ar fi dorit să fie. Așa ar fi putut să-l urască, să se apere de intențiile sale evidente.

O sărută în colțul gurii.

– Relaxează-te – murmură el, și apoi o sărută din nou.

Cum să se relaxeze când îi venea să explo-

deze?

– Tremuri – zise el.

– Ba nu.

– Mincinoaso!

Degetul lui mare îi pipăi pulsul la gât.

– Eşti o mincinoasă frumoasă şi atrăgătoare.

Îi dădu la o parte părul de pe faţă.

– Sărută-mă!

Îi ardea pielea numai fiindcă o privea. Nu se simţise niciodată atât de plină de viaţă. Nu se simţise niciodată aşa de ameninţată... decât atunci, demult...

Din abisurile celor mai negre coşmaruri văzu o faţă tânără, de soldat, apărând din ceaţă, aleea din spatele magazinului tatei... şi valuri roşii, care pătau scena ca vopseaua aruncată pe o pânză.

Lumea ei era învăluită în roşu.

– Nu – strigă ea, respingându-l nu pe Marcus, ci vechile imagini, ceţurile negre, brăzdate cu roşu, amintirile cumplite care distrugeau câte o fărâmă din sufletul ei ori de câte ori o cuprindeau. Se înşelase când crezuse că putea accepta coşmarurile. Nu le voia... niciodată... Şi nu ştia

decât o singură soluție ca să le țină la depărtare. Un bărbat care s-o facă să uite.

Apăsându-și trupul de pieptul tare al lui Marcus, își încolăci brațele de gâtul lui și se atârnă de el, cu toată forța și hotărârea de care era capabilă. Amețită, devenise în sfârșit femeia voluptoasă de care se ferise atâta timp.

– Ai un fel ciudat de a spune nu – începu el.

Îi acoperi buzele cu ale ei. Îl sărută dur, aproape brutal, pentru ca apoi să se îmblânzească. Mâini puternice îi strângeau umerii, dezmierdându-i brațele și spatele, până când se lăsă în voia lui.

Își desprinse buzele de ale ei, doar atât ca s-o tragă mai aproape, sprijinind-o de șaua lui, cu picioarele întinse spre foc, cu haina lui și cu pelerina ei îngrămădite sub amândoi.

Așezându-se lângă ea, își concentră din nou atenția asupra sărutului.

Îi lăsase timp să protesteze, dar nu putea deschide gura ca să-l respingă. Ba chiar regreta cele câteva secunde când se depărtase de ea. După atâția ani de abstinență prefăcută, ardea să simtă atingerea unui bărbat.

Atingerea lui Marcus. Nu dorea să-l bruscheze sau să-l împingă. Era totul pentru ea și, în timp ce o frământa cu gura lui, cu buzele întredeschise, îi insufla însăși esența vieții. Încetase să-i mai reziste.

Se ținuse tare atâta timp. Dar acum, cu Marcus, nu se mai simțea singură.

Sărutul se adânci, își atinseră limbile și îi dezmierdă pieptul, înfometată, mângâindu-i mușchii duri cu palma, zgâriindu-i cămașa, ca și când ar fi vrut s-o sfâșie. Se juca cu focul, dar cumpătarea care-i înăbușise pasiunea atâția ani se sfărâmase, asaltată de buzele lui.

Marcus îi sărută ochii, obrajii, gâtul, șoptindu-i:

– Mă înnebunești – zise el, dezmierdându-i mai departe pielea cu buzele.

Îi ridică părul și-i sărută gâtul. Raven se topi în mâinile lui, disperată să-i pătrundă sub haine, sub piele, să se contopească cu el.

Lipsa ei de experiență o împiedica să știe ce ar fi trebuit să simtă. Oare femeile se abandonau atât de necondiționat în brațele pasiunii? Smulgeau nasturii bărbaților, așa cum făcea ea, le

mângâiau pielea fierbinte, își frecau degetele de părul de pe pieptul lor, de sfârcurile lor tari?

Nu-i păsa. Toată existența ei se concentrase în acest moment. Uitase de ceruri, de alei, de valurile roșii. Se gândea doar la atingerea lui și la dezmierdările ei. Se cutremura de o plăcere adâncă, asemănătoare durerii.

Mâinile lui erau mai experte ca ale ei. Îi desfăcu bluza și i-o trase pe umeri, atât de pasiune când îi văzu sânii.

Îl urmărea cum o privea, cu sprâncenele ridicate.

– Două cămăși? – întrebă el.

– Mi-era frig – murmură ea, cu respirația întretăiată.

Îi desprinse bretelele până când îi dezgoli și sânii în toată splendoarea lor și-i sărută.

– Acum îți mai este frig?

Îi răspunse ridicându-se spre el și trăgându-și cămășile mai jos, până când își expuse sfârcurile întunecate.

– Superbe – murmură el.

O privi drept în ochi și repetă:

– Superbe!

Cuvintele lui o făcură să se înfierbânte. Iar când o exploră cu buzele și limba lui, își dori să nu se mai oprească niciodată.

Era extaziată de plăcere. Din instinct își lipi șoldurile de ale lui și își desfăcu picioarele. Mâna lui îi mângâia coapsa, fundul, până când trupul ei catifelat se apăsă peste sexul lui întărit. Degetele ei ardeau de dorință să-l posede, așa cum făcea el. Scoase o mică exclamație de plăcere și dorință.

Marcus o înțelese și începu să-i desfacă fusta și jupoanele, punându-și mâna fierbinte pe abdomenul ei. Își încordă mușchii și se întinse spre degetele lui, care își croiau drum pe sub lenjerie spre fierbințeala umedă, care-i pulsa între picioare.

Și, când o atinse, Raven se înfundă într-un întuneric lipsit de spaimă sau moarte, în care plăcerea dulce și pasiunea dezlănțuită alungau fantasmele trecutului. Acest întuneric se învârtea în jurul ei, o dezmierda și o ridica pe cele mai înalte culmi ale pasiunii. Totul se întâmplase atât de repede, mai întâi un sărut și o atingere, iar apoi, într-o clipă, această senzație deo-

scbită, care o transformase într-o ființă necunoscută.

Era sfâșiată de spaime și, când se înteţiră, îl apucă de mână să cuprindă plăcerea voluptoasă, care o scotea din minți.

– Raven – îi șopti el la ureche.

Dar nu avea nevoie de cuvinte. Cuvintele erau prea pământești, iar ea plutea într-un abis întunecat, spre un loc necunoscut, unde nu fusese niciodată.

Orgasmul o zgudui cu toată forța și plăcerea lui devastatoare.

Uluită, tremura sub el, ținându-l încă de mână. Se liniștiră încet, pe măsură ce pulsul începea să scadă, ca un bubuit îndepărtat de tunet după o lovitură de trăsnet.

Își îngropă capul la pieptul lui, sesizând unde era, șaua de care se sprijiniseră, pelerina și haina mototolită de sub ei, focul pâlpâind la picioarele lor.

O sărută pe frunte și îi șopti.

– Ce dulce a fost trilul tău, azi, Pasăre Cântătoare!...

Ceva, în glasul lui o făcu să se încordeze, să

se înfioare.

Îl privi în ochi și văzu o vâlvătaie albastră. Nu terminase.

O cuprinse panica, aidoma unui porumbel sălbatic, care i se zbătea în suflet, hrănită de umilința destrăbălării ei și de pericolul care răzbătea din intențiile lui.

– Marcus...

Dar glasul ei fu astupat de ropotul copitelor lângă fereastră.

Bărbatul se ridică și mormăi o înjurătură obscenă.

Trăgându-și mâna dintr-a ei, se sculă în picioare și încercă să-și ascundă erecția într-o poziție mai puțin evidentă.

Împietrită, îl privea ca un copil care aștepta să i se spună ce să facă, înțelegând prea puțin ce se întâmplase între ei, doar că fusese rapid, sălbatic și plăcut mai mult decât visase vreodată.

Pasiunea i se părea benefică, nu cumplită.

O ajută să se ridice în picioare și-i aranjă părul.

– Fă ce poți ca să arăți prezentabilă...

Își puse haina mototolită.

– Trebuie să mă acopăr cu ceva – zise el rânjind.

Dar îi pieri zâmbetul când o sărută, cu ochii arzând de pasiune.

Raven își feri privirile, ascultându-i pașii care se îndepărtau.

O cuprinse dezgustul. Îi era silă de amândoi.

Prezentabilă, așa îi spusese. Ca și când ar fi arătat rușinos.

Toate amintirile plăcute dispărură brusc. Se acoperise de rușine.

Se uita în colțurile camerei, încercând să găsească un loc unde să se ascundă, unde să-și îngroape furia și firea ei schimbătoare.

Dar nu avea timp să se lase pradă umilințelor. Marcus ieșise din colibă și se auzeau voci... Vorbea un alt bărbat și apoi răsună râsul unei femei. Îi îngheță sângele în vene. Degetele înțepenite se căzniră să vâre bluza în fustă, să închidă sutele de nasturi, să-și netezească părul pe spate.

Poate va reuși să rămână înăuntru, până când plecau. Ce bine ar fi să rămână acolo pentru tot-

deauna!

– Domnișoară Chadwick – îl auzi pe Marcus strigând-o –, ați terminat treaba? Apoi, se adresă noilor veniți.

– Este foarte pedantă. Vrea să ia și ultima pânză de păianjen înainte să ne întoarcem la Hall.

Se îndreptă spre ușă, încercând să nu i se înmoaie genunchii și să-și liniștească inima. O să se gândească mai târziu la ce făcuse azi.

Acum însă trebuia să joace cel mai greu rol din viața ei.

Ieși în aerul cețos de după-amiază. Umezeala atârna pe frunze și pe iarbă, de haina ei de călărie agățată de creangă, lângă ușa colibei și de coamele cailor, care se fâțâiau în fața contelui. Marcus zâmbea călăreților, făcând pe gazda, ca și când i-ar fi întâmpinat la Beacon Hall.

– Ah, iat-o! Domnișoară Chadwick, dă-mi voie să ți-l prezint pe vecinul și bunul meu prieten, moșierul Adolfo Clifton, și fiica lui, domnișoara Margaret Clifton.

Raven își înălță privirile, intenționând să se arate la fel de calmă ca Înălțimea Sa. Se uită la

moșier, care o salută dând din cap. Era un bărbat mic de statură; îndesat, cu păr grizonat și barbă de aceeași culoare cu calul său cenușiu.

Apoi, o studie pe fiică și remarcă imediat câteva detalii. Era micuță, cu trăsături delicate, nas în vânt, piele albă, ochi căprui și păr castaniu. Costumul ei de călărie era superb croit și îi punea în evidență statura minionă și sânii disproporționat de mari.

– Domnișoară Clifton – zise ea, ridicând glasul hotărâtă.

Și apoi o privi în ochi și fu șocată să vadă mânia din adâncurile lor.

Era atât de puternică, încât o izbi ca o lovitură fizică. Iar, peste o clipă, se transformă într-o înțelegere amestecată cu dispreț, în timp ce buzele ei mici, ca o lalea, se lățiră într-un zâmbet forțat.

Lui Raven îi îngheță inima în piept.

Magaret Clifton știe. Știe ce am făcut eu și Marcus.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În următoarele două zile, Raven se comportă ca o femeie posedată. De fapt ca două femei – fata bătrână, îngrozită, care se ținea departe de Marcus, și destrăbălata care visa să se strecoare în camera lui, în puterea nopții, și să i se bage în pat.

Dar nici una din cele două posibilități nu i se părea reală. Nu-și crease niciodată fantezii în privința bărbaților și nici nu fugise de probleme, nici măcar la paisprezece ani. Atunci, nu era nici fetiță, nici femeie, stătuse dreaptă și hotărâtă și dăduse cea mai cumplită bătălie din viața ei.

Pe urmă se retrăsese în lumea ei, tulburată numai de vise. Niciodată de realitate.

Dar cu Marcus era altfel. Dacă-i zărea doar umbra, în casă sau afară, se întorcea și o lua în

direcție opusă. Dacă nu-l vedea, se gândea la el, la felul cum își ținea capul, ca și când ar fi ascultat cuvinte pe care numai el putea să le audă, la părul lui blond, des, pe gâtul bronzat, în șa, strângând calul între coapse, la cizmele lui de culoarea mahonului mulate pe gleznele lui puternice.

Acestea erau cele mai blânde dintre amintirile ei. Când se gândea la atingerea buzelor lui, la locurile pe care le sărutase, la locurile intime pe care le atinsese, se înfierbânta până în măduva oaselor.

Și se gândea la patul lui.

Ca una din târfele lui de actrițe, își spunea ea, dar în zadar.

Probabil că își pierduse mințile, pentru că, în mod normal, ar fi trebuit să se gândească la o anumită scrisoare amenințătoare, la mâinile care o împinseseră pe scări. Dar căderea nu-i primejduise decât viața, însă Marcus îi amenința sufletul.

Nu putea să-l evite la nesfârșit. Invocase o durere de cap ca să nu coboare la cină seara, după plimbarea lor, dar era o scuză care se

folosea o singură dată, dacă nu voia să trezească suspiciuni în rândurile bănuitorilor membri ai familiei. Amy, Cordelia, Irene – le simțea privirile ațintite asupra ei în fiecare clipă când se afla în prezența lor. O studiau cu ochii lor iscoditori, mai ales când era Marcus de față.

Îl blestema în gând, așa cum se blestema și pe ea. Într-o după-amiază, în numai câteva clipe, reușise să deschidă ceva întunecat în adâncul sufletului ei, eliberase un demon pe care se luptase să-l închidă cât mai departe de firea ei mândră. Dăduse frâu liber desfrâului.

Senzația aceea, pe care o experimentase, îi tulbura nopțile. Știuse, fără să recunoască, de existența acestei laturi ascunse a caracterului ei. Iar el o forțase să accepte adevărul.

Îl dorea mai mult decât orice pe lume. Voia s-o posede din nou.

Încercă să-l urască, dar Contele de Stafford era cine era – un ticălos lipsit de conștiință, o permanentă ispită – și știuse toate acestea foarte bine când se lăsase atrasă de el în coliba de vânătoare. Dar faptul că tânjea în continuare după el era cel mai trist din toate.

Şi aproape la fel de neliniştitor ca certitudinea că interludiul lor erotic nu era un secret.

Domnişoara Margaret Clifton nu scosese nici un cuvânt care să-i dezvăluie suspiciunile, în timp ce stătea pe calul ei, zâmbitoare, întrebând-o pe musafira americană a lui Marcus despre cariera ei teatrală sau când se întorseseră toţi patru, călare, la Beacon Hall.

Dar ştia. Era mult prea interesată de Marcus ca să interpreteze greşit după-amiaza lui retrasă în pădure, în compania unei actriţe. Mai devreme îi declarase că nu ştia de ce vecina lui nu se căsătorise. Dar, amintindu-şi de mânia de moment a femeii, Raven înţelesese motivele. Se păstra ca să devină contesă de Stafford, soţia unui conte chipeş.

– Cât timp vei onora Anglia cu prezenţa ta? – o întrebase în timp ce înaintau pe cărarea îngustă, şerpuitoare.

Cu alte cuvinte: "Când ai de gând să pleci?".

– Voi, yankeii, priviţi viaţa cu alţi ochi, mai liber, neîncorsetată de principiile victoriene – remarcase ea, fluturând în aer mânuţa ei înmănuşată.

Gândindu-se la unghiile sale crăpate și la degetele bătătorite de muncă, Raven înțelese adevăratul mesaj al vorbelor ei: "Sunteți cu toate niște împuțite și niște târfe".

– I-am vândut iapa lui Marcus, crezând că este pentru Amy – zise fata moșierului pufnind și încreținându-și nasul în vânt.

Adică: "Dă-te jos de pe cal".

De fiecare dată, Raven se străduise să-i răspundă cât mai politicos, așa cum ar fi dorit mama, dar nu rezistase să-i precizeze că își prelungise vizita la insistențele contelui, la fel ca și această plimbare.

Marcus și moșierul, care mergeau în urma lor, nu remarcaseră înțepăturile subtile pe care și le aruncau reciproc. Cu atât mai bine. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie Raven era să-l vadă intervenind într-o conversație între o femeie care devenise aproape târfa lui și cea care dorea să-i fie soție.

După ce îl evitase două zile, dădu greș într-o dimineață, în timp ce vizita sera aflată în spatele clădirii, la parter. Stătea în mijlocul construcției din sticlă, uitându-se la puținele plante care mai

rămăseseră.

Se gândea că, în ciuda aspectului jalnic, aerul era încă umed și fecund.

Ușa se deschise cu un scârțâit și se închise la loc. Nu fu nevoie să se întoarcă, fiindcă știa cine intrase. Începuse să-i ghicească prezența.

– Nu poți să mă eviți la nesfârșit – zise o voce profundă.

Cuvintele o mângâiau ca o adiere caldă, dar se cutremură și își strânse brațele în jurul ei.

Se gândi o clipă să zâmbească și să-l întrebe ce voia să spună.

Dar nu putea să-l păcălească.

Își adună curajul să-l înfrunte.

– Pot cel puțin să încerc...

Sera era slab luminată; de-abia îi zărea fața. Dar îi vedea ochii.

O priveau cu o grijă plină de neastâmpăr.

Trecu încet pe lângă plantele rare, apropiindu-se inexorabil de ea, cu fiecare pas. O încolțea. Se simțea ca un animal hăituit.

– Dar de ce fugi de mine? – o întrebă el când se apropie.

Era o întrebare simplă, cu un răspuns atât de

complex, încît nu l-ar putea înțelege.

Îl privea drept în ochi, deși observase că purta o haină de tweed, peste o cămașă bleu și pantaloni negri. Cu toate că nu avea cravată, degaja același bun gust ca întotdeauna.

Tânjea să-l atingă, dar își ținu mâinile în loc.

– Am fugit pentru că știam că nu te-ai comporta ca un gentleman dacă ne-am întâlni între patru ochi.

– Te-am jignit deja?

– Da. Pentru că mă urmărești, deși știi că doresc altceva.

O privi. Era îmbrăcată în rochia ei verde, simplă, dar culoarea ei sclipitoare îi scotea în evidență silueta. Oricum, bănuia că ar fi privit-o la fel de lasciv chiar dacă ar fi fost îmbrăcată într-un sac.

– Spune-mi ce vrei, Pasăre Cântătoare și o să mă conformez. O scuză? O îmbrățișare?

– Tăcerea ar fi de ajuns.

Rânji. I se încordă stomacul și simți că i se întăresc sfârcurile sub rochia și cămașa subțire de mătase. Ochii lui aruncau flăcări albastre. Observase și el.

– Ceri prea mult – zise Marcus.

Îi întoarse spatele și rupse două frunze moarte din ceea ce fusese odată un luxuriant arbust de trandafir. Se apropie de ea. Își răsucise părul într-un coc, la ceafă, expunându-și gâtul gol. Respirația lui îi gâdilă urechea.

Scoase o mică exclamație, ca și când nu și-ar mai fi putut stăpâni dorința. Apoi, își înțepă degetul, voit, într-un spin și scoase încă o exclamație, de data aceasta de durere.

Marcus îi luă mâna și supse sângele care i se prelingea din deget.

Își trase mâna și-l privi.

– N-ar trebui să faci asta – zise ea, întrebându-se cum de reușise să deschidă gura.

– Aș vrea să-ți sărut și altceva, nu numai mâna...

Raven ar fi putut să-l respingă, să se comporte ca o fată bătrână, dar desfrânarea era mai puternică și o tortura peste măsură.

Se trase de lângă el.

– Nu-mi vorbi de așa ceva. Te rog!

– Ți-am spus că n-o să te oblig niciodată să faci ceea ce nu vrei.

Şi nu te-am obligat.

– M-ai făcut să te doresc. Cunoşti destule metode.

Îşi învârtea o buclă care-i căzuse pe gât.

– Şi tu ai avut prea multă încredere în mine.

Simţea că se înfierbântă.

– N-are rost să mă urmăreşti, Marcus. M-ai prins într-un moment de slăbiciune.

– Tu nu ai astfel de momente.

– Înseamnă că nu mă cunoşti.

– Atunci, dă-mi voie să te cunosc. Ai explodat, practic, în braţele mele. Vreau să simt din nou explozia aceea.

– Atunci caută-ţi una din târfele tale.

– Nici o femeie, indiferent cum o etichetezi, nu mi-a trezit vreodată senzaţiile pe care le-am simţit cu tine. Când te-am îmbrăţişat, am ţinut în mâinile mele forţele primordiale ale omenirii. Crezi că aşa ceva se întâmplă adesea? Mie unul nu mi s-a întâmplat niciodată şi cred că puţini bărbaţi au avut asemenea şansă.

Îi mângâie mătasea care-i acoperea umerii.

– Îmi doreai sărutările şi mângâierile, Raven. Peste tot. Şi m-ai ţinut de mână. Ţi-am simţit

aroma ore în șir. Mi-ai intrat în sânge.

Își acoperi urechile, dar cuvintele lui i se înfipseră în minte. Cum putea să-i vorbească așa? Nu știa că nu mai experimentase asemenea trăiri cu nici un bărbat? Și nu era vorba doar de trupul ei. Îi atinsese sufletul. Dăruirea ei însemna mai mult decât o pasiune de moment. Îi dăduse o parte din sufletul ei.

– Nu eram eu însămi.

– Erai femeia pe care am simțit-o și altădată, femeia pe care am gustat-o cu sărutările mele. Ce anume era diferit? Că erai mai sinceră? Că ai acceptat ceea ce doream amândoi?

– Nu știi de ce sunt capabilă – se cutremură ea. Lucruri cumplite, Marcus, cum nici nu-ți imaginezi...

– Atunci, arată-mi. Acum. La noapte.

Vocea lui îi răsuna în minte.

– Te pricepi foarte bine – zise ea, strângându-și brațele în jurul taliei.

– La ce anume? Nu-mi amintesc să fi spus că mă pricep la ceva.

Se desprinse de el și se întoarse să vadă hotărârea din privirile ei. Distanța dintre ei era atât

de mică, încât îi simțea aroma și-i sesiza încordarea. Dar era suficient spațiu ca să-i evite respirația pe obraz.

– Te pricepi să zăpăcești o femeie, s-o faci să creadă că-și dorește ceva, deși știe că nu este bine să-i trezești senzații adormite.

I se subție vocea și inspiră adânc înainte să adauge.

– Te pricepi foarte bine să obții ceea ce vrei.

Se întunecă la față. Dacă ar fi fost alt bărbat, ar fi crezut că era disperat, dar așa, în cazul lui Marcus, nu putea fi decât dispreț.

– Ai uitat cum s-au desfășurat lucrurile – zise el blând. Tu m-ai înlănțuit cu brațele, Pasăre Cântătoare...

– Nu-mi mai spune așa.

– ...și m-ai sărutat cum nu m-a sărutat nimeni vreodată. Sunt un bărbat experimentat, așa că te rog să mă crezi când îți spun că n-am mai simțit așa ceva.

– Și crezi că ar trebui să mă simt triumfătoare?

– Nu știu cum ar trebui să ne simțim, nici unul din noi... dar ar trebui să fim, oricum, sa-

tisfăcuți. Nu ne-am împreunat încă. Dar știu că o s-o facem.

Să se împreuneze? Prietenii își împreunau mâinile, logodnicii se uneau prin căsătorie și cuplurile desfrânate se uneau într-o împreunare carnală. Dar nu era nevoie să-l întrebe la cel fel de împreunare se referea.

– N-ai dreptul să-mi vorbești așa.

– Poate că nu, dar am fost încurajat.

– Atunci, spune-mi, Înălțimea Ta, cum ai putea fi descurajat. Mie, cel puțin, mi se pare imposibil.

– Convinge-mă că nu arzi noaptea de dorința de a fi cu mine.

– Dar este absurd. Oamenii nu ard.

– Eu ard pentru tine. Mă trezesc să văd dacă nu s-au aprins cearșafurile. Însă constat doar că s-au mototolit, după ce m-am frământat o noapte întreagă. Nu vezi cearcănele de la ochii mei? Nu sunt de la grijile care ar trebui să mă absoarbă. Ci fiindcă tânjesc după tine.

Spaima o făcu să se apere brutal.

– Ah, înțeleg ce te deranjează. Îți răpesc odihna. Te distrag de la problemele care te preocupă

aici. Vrei să-ți satisfaci pornirile bărbătești ca să-ți vezi apoi liniștit de treburile tale.

– Raven...

– Deci, acum nu mai sunt Pasăre Cântătoare? Nu-mi dau seama niciodată când vorbești dulce și când mă tachinezi, reamintindu-mi de Camden Cockloft...

Îi aruncă o privire rece, așa cum își dorise să-l vadă.

– Cred că te prefer tremurând sub atingerea mea.

– Adică ascultătoare, supusă.

– N-ai fost deloc supusă în după-amiaza aceea. Te-ai repezit asupra mea și ai fost grozavă!

– Am fost nebună!

– Amândoi am fost nebuni! Dar poți să juri cu mâna pe inimă că nu mai vrei să fii, din nou, la fel de nebună?

– Nu așa. Nu mai vreau să-mi pierd stăpânirea de sine.

– Te-ai speriat? De ce? Ce s-a întâmplat ca să te sperii?

– Ce te face să crezi asta? – zise ea, deodată, dar gândul că secretul ei ar putea ieși la iveală, o

îngrozea mai mult decât dorința de a fi în brațele lui.

– Pentru că am văzut spaima din ochii tăi. Ori de câte ori ne-am sărutat. Cu excepția colibei. Atunci, am avut impresia că nu te temeai de nimic. Până când am fost deranjați.

Raven profită de ocazie că amintise acest lucru, ca să-i distragă atenția.

– Margaret Clifton știe.

Ridică din sprâncene, surprins.

– Ți-a spus ea?!

– N-a fost nevoie. Mi-am dat seama din surâsul ei încrezut.

– Îmi pare rău că a trebuit s-o suporți. Aveam toate șansele să nu fim tulburați.

– Ai plănuit totul?

– Nu. Cel puțin până am terminat de mâncat. Pe urmă, lucrurile au mers de la sine. Te doream, Raven; și, fie că recunoști sau nu, și tu mă doreai pe mine.

Ce ușor devia discuția în propriul său interes. Dar Raven nu era proastă. Și lupta pentru viața ei.

– Domnișoara Clifton vrea să se mărite cu

tine – zise ea.

– Ţi-a spus ea?

– N-a fost nevoie. Se vedea după cum te privea.

– Adică, plină de pasiune? – o întrebă el ironic, ca întotdeauna.

– Nu, calculat.

– Ah, bineînţeles. Nu mă mir㠖 Pentru o femeie bogată, fără titlu, reprezint o adevărată partidă.

– Ar fi o contesă destul de bună. Este obişnuită cu viaţa la ţară şi nu te-ar face de râs nici în societate.

– Îi susţii cauza? Ţi-a oferit un comision – să mă prinzi în cursă?

– Sunt prea lipsită de importanţă ca să fiu inclusă în strategia ei.

– Atunci este mai proastă decât mi-am imaginat.

– Nu fi absurd, Marcus. N-am vrut să...

Se întrerupse când auzi uşa deschizându-se. Se uită dincolo de el şi o văzu pe Amy înaintând pe poteca îngustă, dintre şirurile de plante moarte sau ofilite.

– Ce loc oribil – zise tânăra. Când trăia Elizabeth, trandafirii din seră mi se păreau cel mai minunat lucru din lume.

Îi aruncă o privire rece fratelui ei.

– Dar toate lucrurile bune durează puțin, nu-i așa? Rămân doar cele rele.

– De ce nu încerci să-i reînvii? – o întrebă el. Să-i faci din nou frumoși!

– Pentru că nu mă pricep să readuc nimic la viață. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

Se uită înspre Raven.

– Încearcă să te pună la muncă, aici? Marcus se pricepe foarte bine să obțină ce vrea de la femei.

– Ai grijă, Amy – spuse el. Ai mers prea departe.

Amy se mulțumi doar să-i arunce o privire.

– Încă n-am mers prea departe. Dacă nu te-a sedus deja, Raven, cred că aș putea să fac rost de o centură de castitate de la micul muzeu din oraș.

Raven scoase o exclamație de uimire, pierzându-și stăpânirea de sine pe moment.

– Fir-ar să fie! – zise Marcus, atât de dezgustat încât o făcu să amuțească pe sora lui. Cere-ți scuze!

Amy își împinse bărbia înainte, ca și când ar fi vrut să sfideze comanda fratelui ei, dar, când văzu mânia din ochii lui, se supuse.

– Îmi pare rău – îi spuse ea lui Raven. M-am obișnuit atât de mult să-l tachinez pe Marcus, încât nu mai știu ce fac. Nu băga în seamă ce ți-am spus.

– Bineînțeles – spuse Raven, ascultând în van vocea sinceră a lui Amy.

Știa sigur că o să-și amintească fiecare silabă rostită de fată, în cele mai întunecate ore ale nopții.

– Am văzut-o pe Margaret Clifton la Ditchling – zise Amy, schimbând subiectul, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ce căutai în oraș? – o întrebă Marcus.

– Risipeam banii, ca de obicei. Margaret ne-a invitat sâmbătă la cină și am acceptat, și pentru noi și pentru mătuși.

În sfârșit, va rămâne singură într-o seară, se gândi Raven, oftând ușurată. Poate va reuși să

se odihnească dacă n-o să-l mai aibă pe Marcus în preajmă.

– Vii și tu – zise Amy. Domnișoara Chadwick trebuie să vină neapărat – adăugă ea, imitând destul de bine glasul alintat al lui Margaret Clifton.

– Nu cred că o să vin.

– Ah, dar trebuie. Vizitarea vecinilor, la țară, face parte din obligațiile de familie.

– Eu nu fac parte din familie.

– Nu-i adevărat.

Se uită la fratele ei.

– Hai, spune-i, Marcus. Poruncește-i să ne însoțească.

– Dacă Raven preferă să rămână aici, îi respect alegerea. Sunt convins că are motivele ei.

Îi simțea ochii ațintiți asupra ei. Cuvintele lui sunaseră destul de inocent, dar sesizase provocarea din glasul lui. Dacă va evita familia Clifton, o s-o considere lașă. Și ar avea dreptate.

Și, în afară de asta, dorea să vadă casa unde copilărise Marcus, chiar dacă îi declarase că nu-și petrecuse prea mult timp înăuntru. Nu și-ar fi imaginat în ruptul capului că provenea

dintr-un loc numit Humble Hall.

Marcus le lăsă pe cele două femei să discute mai departe, în seră. Era dificil să te înțelegi cu fiecare în parte, dar, când se aflau împreună, ar fi fost o piatră de încercare, chiar și pentru cel mai experimentat expert în psihologia feminină.

Amy era o durere permanentă în sufletul lui. Își pierduse sora demult și se obișnuise cu săgețile ei veninoase.

Însă, cu Raven era cu totul altfel. Trebuia neapărat să scape de ea.

Nu trecuseră nici două luni de când o cunoștea și îi pătrunsese în sânge ca un drog. Simțea că nu se mai satură de ea. Oare cât de legat se va simți după ce vor face dragoste cu adevărat? Era convins că vor face. Și dacă ar accepta adevărul, ar fi și ea la fel de convinsă.

Se apucă de treabă, consultând în primul rând scrisorile furnizorilor pe care-i chestionase în legătură cu achizițiile făcute de Graham Seed, pentru că administratorul nu reușise să scoată la iveală decât câteva facturi. Și nici măcar acelea nu motivau cheltuielile făcute de el. Omul era un hoț, în mod evident. Dar cunoștea pământul,

muncile agricole și oamenii, în timp ce Marcus de-abia începea să învețe. Acum, când se afla în preajma lui, Seed va fi mai atent, iar Marcus îl prevenise deja să nu mai abuzeze de chiriașii de pe moșie. Dar oare era suficient?

Cu o zi înainte, când discutase cu Seed, hotărâse să nu mai pună copiii la muncă. Arendașul protestase, susținând că nu avea cum să strângă recolta de pe câmp fără ajutorul celor o sută de mânuțe disponibile. În cele din urmă, ajunseseră la un compromis, acceptând vârsta minimă de treisprezece ani. Ceilalți trebuiau să meargă la școala din Ditchling; iar cei mari vor munci pământul numai dacă nu doreau să urmeze școala mai departe.

– Se vor isca nemulțumiri – îl prevenise arendașul. Copiii aceștia aduc un venit familiei, atât timp cât nu se obosesc prea tare.

– Cât câștigă?

– Pentru o zi întreagă? Cei mici, nu mai mult de patru pence, iar cei mari dublu. Trebuie să-și asigure uneltele și hrana. N-are rost să-i dădăcim.

– Câți crezi că trăiesc pe moșia Beacon?

– Se înmulțesc ca iepurii, Înălțimea Voastră. Trebuie să fie vreo sută și ceva.

– Notează numele și vârstele lor.

Seed nu încercase să-și ascundă surprinderea.

– La ce bun, pentru numele lui Dumnezeu? Nu vă supărați, Înălțimea Voastră, dar mi se pare o pierdere de timp.

– Vreau un recensământ exact al chiriașilor. Angajează pe cineva să-l facă. În orice caz, nu pe Quirke. Fermierul Joșeph Hambridge știe să scrie, să citească și să socotească. Pune-l pe el.

– Nu înțeleg...

– Nici nu trebuie. Fă ce ți s-a spus. Imediat.

Marcus se îndoia că Seed va respecta ceea ce hotărâseră în privința lucrătorilor. Trebuia să-l supravegheze.

Această conversație cu arendașul avusese loc cu douăzeci și patru de ore în urmă. Nerăbdător să vadă rezultatul recensământului, făcuse niște calcule rapide în minte, luând în considerare numărul mare al odraslelor chiriașilor și vârsta lor, pentru ca apoi să înmulțească aceste numere cu salariile precizate de Seed.

Uitându-se la cifrele finale, hotărâse că ideea

imposibilă care-i venise nu era atât de irealizabilă. Fără precedent, chiar absurdă pentru unii, dar fezabilă, fără îndoială. Se rezemă de spătarul scaunului. Nu se considerase niciodată un inovator, dar constată că i-ar plăcea să fie.

Şi ce-o să spună Raven? O să-i găsească vreun cusur?

Se îndoia. Nu-l dezaproba în nimic din ce făcea.

Nu contează că protestase. Ah, Doamne, ce mult îşi dorea să termine ce începuseră...

Va fi greu, bineînţeles, pentru că refuza să stea singură într-o cameră cu el. Şi îşi imagina ce ar spune dacă ar invita-o la o altă plimbare călare.

Dar îşi amintea cum se agăţase de el, cum îşi apăsase trupul ei moale de al lui, măcinată de dorinţă. Sălbăticia de care dăduse dovadă se potrivea cu a lui. Sesizase, de asemenea, o anumită inocenţă, care pe el nu-l caracteriza. Fusese inocent până la vârsta de treisprezece ani, când lăptăreasa îl învăţase la ce foloseau părţile intime ale corpului.

Oare Raven Chadwick, actriţă şi cântăreaţă,

era atât de inocentă pe cât voia să pară? Dacă da, avea un fel al dracului de original s-o demonstreze.

Dorința de a afla adevărul îl rodea ca un cancer. Poate că, dacă o s-o înțeleagă, va scăpa de această obsesie.

Își concentră atenția asupra actelor de pe biroul lui, dar se simțea obosit. Aruncă tocul și ieși pe ușile duble ale bibliotecii, care dădeau în grădina, odată grandioasă, de la Beacon Hall.

Totul fusese grandios odată. Totul avea nevoie acum de îngrijire. Ce ciudat că acest gând nu-l obosea atât de mult ca atunci când sosise prima dată.

Alese o cărare care îl duse la grajduri. Dădu de băiatul Jason. Încerca să încarce o pușcă de vânătoare care provenea din rastelul din colțul bibliotecii. Marcus, care nu se omora cu vânătoarea, nu observase rastelul decât după mult timp.

Se îndreptă încet spre băiat. Puștiul era prea concentrat asupra armei ca să remarce altceva.

– Ce faci? – îl întrebă Marcus când ajunse la ușa boxei unde îl găsise.

Jason scăpă un glonte când sări în picioare, încercând în zadar să ascundă puşca în spatele lui.

Chiar şi în lumina slabă din grajd, Marcus observase hotărârea din ochii băiatului şi roşeaţa care-i întuneca obrajii săi pistruiaţi.

– Puşca, Jason. La ce îţi trebuie?

Băiatul se îndreptă în faţa stăpânului, luându-şi o poziţie demnă, de bărbat.

– Nu mă opriţi, Înălţimea Voastră. Trebuie să ucid un om!

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Marcus îşi stăpâni uimirea. Jason părea gata să cedeze nervos, iar nefericirea oglindită pe faţa lui palidă şi tânără era reală.

– Pe cine intenţionezi să împuşti? – îl întrebă el, fără ocolişuri.

– Pe bărbatul care mi-a distrus sora – zise el, printre suspine.

– Parcă am văzut-o ieri, nu-i aşa?

Marcus îşi aminti de fata roşcată, cu nas cârn şi pistrui. Era o copilă.

– Nu are mai mult de treisprezece ani.

– Jennie are doisprezece ani – zise Jason, cu un glas subţirel ca şi braţele lui. Îi plac fetiţele.

– Cine? Vreau să ştiu numele lui.

– Nu contează, Înălţimea Voastră. Eu sunt bărbatul din familia mea. Aşa că voi face ceea ce trebuie.

– Furând o puşcă?

Băiatul nu se arătă deloc descumpănit.

– O s-o aduc înapoi după ce termin treaba.

Marcus se propti în uşa boxei. Ţeava puştii se ridicase în dreptul inimii sale.

Ar fi fost uşor să smulgă arma din mâinile băiatului, dar Marcus ştia că i-ar fi rănit mândria. Îşi amintea prea bine de copilăria lui.

– O să te ajut, dar trebuie să ştiu pe cine vrei să te răzbuni.

Jason îl privi sfidător, şi apoi păru că se face fărâme pe dinăuntru.

Smiorcăind, se şterse la nas cu mâneca hainei.

– Pe ticălosul de Arthur Quirke, pe cine altul?! A rănit-o. Şi nu este singura. Trebuie oprit.

– Este teafără?

– Da, trăieşte.

Marcus nu-i ceru mai multe detalii.

– Spui că nu este singura. A mai făcut asta?

– Le-a speriat pe multe, sau aşa spun. O familie s-a mutat de aici din cauza lui. Au dat vina pe fete, aşa că bârfa s-a oprit pe moment. Jennie...

Se încruntă, disperat.

– Dar Jennie nu este doar speriată... De aceea trebuie să mă răzbun.

– Eşti un frate bun, Jason Murphy. Ştii cum să foloseşti puşca?

– Eu... – începu Jason şi apoi amuţi.

– Deci, ai mai împrumutat-o şi altădată.

Băiatul nu-i răspunse, dar nici nu era nevoie. Jason luase puşca să vâneze. Braconajul era un delict grav.

– Dacă îl vrei cu adevărat pe Quirke, dă-mi puşca. Altfel, ne pierdem timpul.

Băiatul încercă să protesteze.

– Jennie are nevoie să cooperăm – zise Marcus.

Jason se supuse, fără să vrea.

– Când s-a întâmplat? – îl întrebă Marcus.

– Devreme, azi-dimineaţă, când a ieşit să se ducă la privată. Ticălosul n-a făcut gălăgie. Sora mea s-a strecurat în pat fără să scoată o vorbă. Spunea că n-a vrut să ne supere.

– Ştii cumva unde se află Quirke acum?

Jason clătină din cap.

– Vom avea nevoie de ajutor. Pune şeile pe cai. Eu mă duc să-l caut pe Seed.

Dar arendașul nu era pe nicăieri. La fel și Quirke. Marcus se așteptase însă la asta.

Peste câteva minute, el și băiatul călăreau pe Abélard și Héloise spre casa fermierului Joseph Hambridge. L-au găsit stând la fereastră, aplecat peste rezultatele recensământului de la Beacon.

Marcus îi explică repede ce se întâmplase.

– Crezi că putem organiza o partidă de urmărire cu ceilalți fermieri?

Hambridge ridică din umeri.

– Nu prea vor să se organizeze. Am mai încercat.

Marcus era sigur că încercase să formeze o asociație. Fermierul avea curaj să recunoască acest fapt în fața stăpânului său.

– Încearcă din nou – zise el. Mulți dintre ei au fete. Or să vrea să le protejeze.

– Poate că da, poate că nu...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Joseph, convinge-i! Îi cunoști mai bine decât mine.

– Oh, da – zise Hambridge, încuviințând încet din cap, dar duritatea din ochii lui spunea că n-ar fi trebuit să-l angajeze de la bun început pe acest administrator ticălos.

Şi, pentru asta, singurul vinovat era chiar el, lordul care îşi neglijase moşia.

Când fermierii se adunară pe câmpul din spatele casei Beacon Hall, deveni evident că toţi gândeau la fel. Vorbeau între ei, stabileau cum să pornească în urmărirea ticălosului, dar nu-l implicau pe Marcus. Aşa că îi lăsă singuri.

Spre surprinderea lui, Amy plecase să vadă cum se simţea Jennie.

Raven o însoţise, ducând un calmant şi unsori date de mătuşa Cordelia ca să-i aline durerile. Se întorseseră să spună că fata era plină de vânătăi şi tăieturi, dar rănile principale erau interne.

– Nu trebuie să se dea jos din pat – zise Amy.

– Este atât de mică – spuse Raven. Prea fragedă ca să-şi revină dintr-un asemenea şoc...

Era greu pentru Marcus să observe care dintre ele era mai răvăşită. Dar, după ce privi ochii negri ai lui Raven, încuviinţă din cap spre ea.

Fermierii nu reuşiseră să-l găsească decât pe Graham Seed. Era la Hotelul Bull, din Ditchling, şi susţinea că se dusese acolo să discute cu un bărbat în legătură cu plugul.

Când se lăsase înserarea, oamenii se întorseseră la casele lor și Marcus trimisese vorbă în Downs, la casa lui Seed, că dorea să-l vadă.

Când se deschise ușa bibliotecii, își ridică ochii de la birou, așteptându-se să-l vadă pe arendaș.

Dar era mătușa Irene, foșnind din rochia ei neagră la fiecare pas. Se opri dreaptă și țeapănă, ca un stâlp, în fața lui, cu părul ei grizonat, strâns în coc, și mâinile cu degete și unghii lungi, încleștate, de-o parte și de alta a corpului. Ochii ei negri, înguști, sclipeau hotărâți.

– Trebuie să plece – zise ea, fără nici un fel de introducere.

Marcus începuse să se obișnuiască să-și ascundă surprinderea.

– Presupun că te referi la domnișoara Chadwick.

– Bineînțeles. Doar ea este străină de această casă.

– Este verișoara ta.

– Verișoară de-a doua, fiica unei femei care și-a părăsit familia. Și este o străină. Aduce numai necazuri, Marcus. Trebuie să plece.

Marcus o cunoștea prea bine ca să știe că nu avea rost să încerce s-o convingă.

– Este, de asemenea, musafira noastră.

– Musafira ta. A fost o greșeală că ai invitat-o să rămână.

Era inutil să-i precizeze că putea invita pe cine avea chef, la fel cum n-avea rost să declare că viața lui fusese tulburată de prezența lui Raven.

– Te rog să te explici – zise el, știind că o s-o facă oricum.

Își ridica degetele lungi, unul câte unul, în timp ce enumera păcatele lui Raven.

– Scandalul acela îngrozitor, stârnit de spectacolul de music-hall, furtul tabloului...

– Știai de asta?

– A aflat toată lumea... Știi, îți cunoaște toate secretele. Atunci când a căzut pe scări voia, probabil, să pătrundă în camera ta.

Marcus se ridică de pe scaun.

– Mătușă Irene...

Dar nu mai putea s-o oprească.

– Și acum, avem și necazul ăsta, cu administratorul.

Se așează, fascinat de raționamentul ei întortocheat.

– O învinuiești pentru fapta lui Quirke?

– Am trăit în această casă când unchiul tău era conte și pot să spun că n-am trăit niciodată o zi ca asta.

Ar fi trebuit s-o întrebe ce legătură avea Raven cu atacul asupra lui Jennie Murphy, dar cunoștea răspunsul. Ar fi afirmat că-l provocase pe Quirke și-l împinsese în păcat.

– Asta este părerea mea. Trebuie să plece.

După ce rosti aceste cuvinte, Irene se răsuci și ieși, trântind ușa în urma ei.

La dracu', se gândi Marcus, obosit.

Peste un minut, ușa se deschise din nou.

Cine o mai fi? Amy? Mătușa Cordelia? Nu s-ar mira să-l vadă pe Albert lipăind prin bibliotecă în căutarea sticluței cu gin.

În schimb, Frederick anunță sosirea lui Graham Seed.

Arendașul intră sfios, spre deosebire de Irene, și se așeză la birou.

Seed avea un mare dezavantaj. Era bărbat. Marcus – fostul campion al amanților londonezi,

spaima soților, idolul fecioarelor – și-ar fi pierdut cumpătul în fața unei femei, dar știa să se poarte cu bărbații neajutorați de dinaintea lui.

– Știai că Quirke atacă fetele? – îl întrebă el.

Seed își răsuci pălăria în mâini.

– Se zvonea ceva – zise el.

– Și n-ai luat nici o măsură.

– Femeile au obiceiul să mintă.

– Jennie este un copil.

Seed rânji.

– Cele din Sussex cresc repede, Înălțimea Voastră, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Furia care clocotea în pieptul lui Marcus îi alungă oboseala.

Trebui să-și înfigă mâinile în brațele fotoliului ca să nu sară peste birou și să-l ia la bătaie pe majordom.

– Ieși afară – zise el.

Seed se dădu un pas înapoi.

– O să mă ocup de plug, Înălțimea Voastră.

– Lasă-l dracului de plug. Pleacă de pe proprietatea Stafford. Dacă mai calci pe aici, fie tu, fie prietenul tău Quirke, veți fi arestați pentru viol și furt.

Seed căscă ochii uimit.

– Viol! – exclamă el. Dar nu m-am atins de nici una. Nu-mi plac femeile. Întrebați-l pe fierarul George.

Se opri, dându-și seama ce spusese.

– Deci, recunoști că știai ce făcuse Quirke. Or, asta este la fel de rău. La fel cum știa și el că tu furi.

Seed deschise gura să protesteze.

– Dacă nu ieși mai repede de aici...

Dar nu fu nevoie să-și termine amenințarea. Seed se repezi la ușă și plecă.

Rămăsese singur.

Se așeză pe scaun, în timp ce furia se transformă în frustrare, ba chiar mai rău, într-un sentiment de neputință, care-l rodea mai mult ca orice. Ce realizase în această săptămână la Beacon Hall? Fermierii se uneau împotriva lui, principalul lui ajutor fusese concediat, Amy îl enerva ca de obicei. Chiar și mătușile preferau să stea în camerele lor. Doar Irene îl vizitase astă-seară, din nefericire.

Nu Raven Chadwick era de vină pentru tot ce se petrecea aici, ci răposatul conte.

Se gândi la frumoasa cu ochi negri şi, pentru o clipă, îi dispăru goliciunea din suflet. Doamne, ce n-ar da să fie aici, în braţele lui! Nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ţină în braţe şi să-i vorbească. Înţelesese tragedia tânărului păstor şi remarcase sărăcia moşiei, aşa că se aşteptase. Şi ar înţelege, de asemenea, ce simţea el în astă-seară.

Dacă ar chema-o, i-ar ghici intenţiile. Dacă ar încerca s-o îmbrăţişeze ar şti că avusese dreptate. El era victima păcatelor din tinereţea sa. Dar aşa fusese întotdeauna.

În mod ciudat, îşi aminti de copilăria lui, când călărise la întâmplare prin Downs, ca şi când ar fi căutat ceva ce nu putea găsi.

Atunci se simţise singur, chiar şi când Daniel Lindsay se luase după el. În zilele lui destrăbălate din Londra îşi făcuse mulţi prieteni, dar îl părăsiseră unul câte unul când se hotărâse să ducă o viaţă sobră, pe motivul că nu mai avea nici un haz.

Sau poate că el îi părăsise. Nu ştia sigur, dar ce conta?! Îi pierduse, oricum.

Când moştenise titlul de conte sperase să u-

nească familia, să aibă ceea ce nu avusese niciodată. Să simtă că aparţine cuiva. Să existe ceva permanent în viaţa lui.

Dar această speranţă se stingea repede.

Gândurile lui se concentrau asupra lui Raven. Fără să înţeleagă de ce, imaginea ei îl făcea să se simtă cel mai bine şi, în acelaşi timp, îngrozitor de singur.

În următoarele zile, Raven începu să muncească din greu la fermă. Nu era treaba ei. Şi nu i-o ceruse nimeni, dar se simţea ca o lipitoare să accepte casă şi masă pe gratis. Amy n-o înţelegea, nici Irene, deşi mătuşa Cordelia îi zâmbea încurajator când o întâlnea.

Deci, începu să adune mieii orfani, care se prăpădeau fără lapte de mamă, strânse vreo zece fete de-ale fermierilor şi fixă un program pentru hrănirea animalelor.

Era nevoie de un nou ţarc în spatele grajdurilor care să-l înlocuiască pe cel vechi şi rupt. Băieţii o ajutau, şi anume cei care nu erau ocupaţi cu dusul turmelor şi cirezilor la păscut şi curăţarea câmpurilor de buruieni şi pietre.

Deoarece era ridicolă în hainele ei elegante, o rugase pe Nancy să-i găsească ceva mai practic de îmbrăcat. Camerista descoperise o rochie de bumbac lăsată de o fostă servitoare și Raven împrumutase un șort de la bucătăreasă. Nu era toaleta în care se visase jucând pe scenă, dar se potrivea cu ce avea de făcut. Cu mânecile suflecate în zilele calde, supraveghea treburile, aducându-și propria contribuție când putea.

Marcus trecea pe lângă ea în fiecare dimineață și seară, când se întorcea de la câmp. Câteodată, îndrăznea să-l privească stând mândru pe cal, în timp ce o fixa cu ochii lui albaștri. Era atât de aproape și totuși atât de departe. Știa că era foarte ocupat de când Seed și Quirke dispăruseră.

La două zile după cumplitul incident, cu câteva ore înainte de a merge să cineze la moșierul Clifton și fiica lui, o vizită din nou pe micuța Jennie. Clara Murphy, mama ei văduvă o întâmpină la ușă.

– Nu vrea să te vadă – zise femeia, amărâtă, frângându-și mâinile zbârcite.

– Lasă-ne singure câteva minute. Dacă voi

vedea că o necăjesc, îți promit că o să plec.

– Răposatul meu soț era un simplu țăran. Dumneavoastră și Înălțimea Sa ați făcut destule pentru noi.

– Fata este rănită psihic, nu-i așa? Poate o să-i fiu de ajutor.

Raven rămase cu copila o jumătate de oră. Când plecă, Jennie își anunță mama că voia să se spele și să se îmbrace.

– Ce i-ați spus? – o întrebă doamna Murphy pe Raven, în timp ce se pregătea să încalece pe Héloise.

– I-am spus să nu se mai învinuiască pentru ce s-a întâmplat și i-am explicat că umilința și amintirile sunt cel mai rău lucru. Trupul se va vindeca și va fi ca înainte.

– Dar nu este adevărat.

– Vrei să spui că nu mai este inocentă? Dar nu are decât doisprezece ani. Într-o zi, va găsi pe cineva căruia să nu-i pese de ce s-a întâmplat, cineva care s-o facă să uite. Între timp, este important să se simtă bine. O s-o rog pe domnișoara Bannerman să-i dea o rochie nouă. Și o pereche de pantofi. Poate nu-i mare lucru, dar

are nevoie să simtă că este drăguță.

– Sunteți o femeie bună și înțeleaptă, domnișoară Chadwick. De unde știți cum trebuie să-i vorbiți?

– Știu, atâta tot. Și, în primul rând, are nevoie să se simtă iubită.

– Vă asigur că Jason și cu mine vom avea grijă de asta.

În timp ce se întorcea călare, la Beacon Hall, Raven nu reușea să-și alunge tristețea care o cuprinsese.

De unde știți ce să-i spuneți?

Știu, atâta tot.

Era un răspuns simplu, dar plătise scump până ajunsese la această înțelepciune.

Cineva o s-o facă să uite.

Raven se întrebă dacă ea o să găsească vreodată acea persoană. *Niciodată*, îi răsuna răspunsul în minte. În orice caz, nu era Marcus, care-i reamintea de trecut ori de câte ori se atingeau. Și totuși, îl dorea la fel de mult. Începea să creadă că o să-l dorească întotdeauna.

Se gândi la tata și la mama și la întoarcerea ei acasă. De îndată ce va ajunge la Savannah, o

să-i spună tatei să-şi schimbe planurile şi să n-o mai ducă pe mama la Londra. Dacă insista, îl va ruga s-o ţină departe de Stafford House. "Fiţi simpli turişti, aşa cum ai sugerat" – îi va spune ea. "Vizitaţi muzeele şi teatrele. Mama va fi încântată."

Iar mamei îi va spune că scrisoarea fusese o farsă. Îi va mărturisi că-i citise corespondenţa, dar intenţionase de la început să-şi recunoască greşeala.

Iar familiei Bannerman şi tuturor celor interesaţi, le va declara că nici ea şi nici alt Chadwick n-o să le mai calce vreodată pragul. Aşa că ameninţările şi violenţele nu-şi aveau rostul.

Dar, mai întâi, trebuia să meargă la cină, la Humble Hall.

Când se întoarse la Beacon Hall văzu că Ralph Pickering sosise de la Londra cu doi verişori de departe de-ai Bannermanilor, amândoi baroneţi.

Brian Halstead, Baronet de Pettibone, şi Douglas Roe, Baronet de Rathmoore, doi bărbaţi în jur de treizeci de ani, cu sclipiri copilăreşti în priviri.

Informată de sosirea noilor-veniți, Margaret Clifton trimisese vorbă că erau invitați și ei, bineînțeles. Raven considera că trei oaspeți neașteptați la cină, toți bărbați zdraveni, cu o serioasă poftă de mâncare, ar fi pus în încurcătură orice gazdă. Dar stăpâna de la Humble Hall și viitoarea Lady Stafford nu se îngrijora.

Lui Raven i se păru și mai antipatică.

– Ce bine este la țară – zise Ralph în salon, unde se adunaseră, înainte de plecare. Departe de blestemata ceață londoneză.

Mătușa Cordelia și mătușa Irene, îmbrăcate în negru, ca de obicei, stăteau pe sofa. Cordelia era roșie la față, ca și când ar fi băut din nou. Dar, când Raven intrase în cameră, nu sesizase mirosul caracteristic de gin. Altceva o înfiorase. Nu cumva prezența unchiului Ralph?

Trebuia să se gândească, dar când apăru Marcus, în frac negru și cămașă orbitor de albă, contrastând cu pielea lui bronzată, uită chiar și cum o cheamă.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, dar de-abia m-am întors de pe câmp acum o jumătate de oră.

– Zău, Marcus – spuse Amy, care stătea lângă foc –, dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș crede că îți place într-adevăr să muncești din greu.

– Imposibil – zise Marcus, luându-se singur peste picior, ca întotdeauna. Fermierii și cu mine am aranjat în secret niște orgii pe câmp. Sunt surprins că n-ați auzit țipetele de plăcere ale femeilor...

– Ia-ne și pe noi – spuseră baroneții într-un glas.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marcus – zise mătușa Irene dând din cap –, ai grijă cum vorbești în prezența doamnelor.

– Vai, cum am putut să uit.

Se întoarse spre Raven, care stătea pe scaun, vizavi de mătuși.

– Domnișoară Chadwick, arăți foarte bine astă-seară.

Raven nu știa ce să creadă. Era îmbrăcată în rochia ei roșie, cu umerii goi, iar ca bijuterii purta cerceii de perle ai mamei. În comparație cu costumele negre ale bărbaților, cu rochiile sobre ale mătușilor și pielea de piersică albă a lui Amy, era stânjenitor de strălucitoare.

Se făcuse liniște în cameră. Îi așteptau toți răspunsul. Auzea ticăitul ceasului, trosnetul focului în cămin și șuieratul lămpii cu gaz.

– M-am gândit să renunț la rochia de pânză și la șorț.

Nu era un răspuns prea inteligent, se gândi ea, dar nu-i trecuse altceva prin minte.

– Nu contează – zise Marcus, cu mai multă căldură în glas decât ar fi fost nevoie. Arăți foarte bine și așa.

Se făcu din nou liniște. Raven își desprinse privirile de la Marcus.

Se uită la Amy, care se holba uimită la fratele ei.

Ralph întrerupse încordarea momentului.

– Nu știu cum vă simțiți voi, dar eu unul mor de foame. Nu credeți că ar fi timpul să plecăm?

Întrebarea lui îi urni din loc. Pe toți, în afară de Marcus, care venise lângă ea, să-i așeze pelerina pe umeri. O strânse ușor și apoi își ajută mătușile.

Dar nu înainte să-i simtă respirația pe gât.

Raven, își spuse ea cutremurându-se, *ia primul vapor și întoarce-te acasă.*

Verii Brian și Douglas își aduseseră șareta și caii de la Londra, cu trenul. Și, împreună cu trăsura familiei Stafford, condusă de lacheul Hammond, porniră în scurta lor călătorie.

Raven ajunsese să stea, nu știu cum, lângă Marcus, cu mătușa Cordelia și Unchiul Ralph pe bancheta din față. Marcus le sugerase că s-ar simți mai confortabil în șareta vărului Brian, care mergea singur. Însă Cordelia îi aruncase o privire plină de reproș și se instalase hotărâtă lângă Ralph.

– Ai vizitat-o pe fata familiei Murphy – o întrebă Marcus când porniră.

– Da – îi răspunse Raven, sesizând fiecare respirație a lui, la fel ca și căldura care îi emana din haine. Sau poate că i se părea, numai. Dar i se părea foarte fierbinte și reală.

– Frumos din partea ta.

Îl privi. Era o noapte cu lună și zărea fața foarte clar. Nu glumise.

Părea cât se poate de sincer.

Ridică din umeri și își feri ochii, să nu-i citească dorul din priviri.

– Am văzut-o pe doamna Murphy – continuă

el. Mi-a spus că ai stat mult de vorbă cu Jennie.

– Nu chiar atât de mult.

– Fata s-a simțit mai bine după plecarea ta.

– Mă bucur, dar probabil că și-ar fi revenit oricum.

– Doamna Murphy este de altă părere. A spus că fiica ei a zâmbit. Ce minune ai reușit să faci!

Raven se uită la mătușa Cordelia și la unchiul Ralph, sperând că o să intervină în conversație, dar ei păreau pierduți în gândurile lor. Bănuia că își amintise de întâlnirea cu Albert, în după-amiaza aceea, când Ralph, proaspăt sosit, o salvase pe Cordelia, încolțită în hambar.

Raven oftă. Va trebui să se descurce cu Marcus de una singură, ca de obicei.

– I-am povestit despre castrarea lui Abélard – minți ea. I-am spus că așa se întâmplă cu bărbații care merg prea departe.

Marcus tresări.

– Va trebui să țin cont de atitudinea ta, Pasăre Cântătoare.

O luă de mână.

– Când vom mai fi singuri – adăugă el atât de încet, încât de-abia îl auzi – vom vedea până

unde pot să merg.

În timp ce vorbea, îi privea fața, gâtul și umerii, mantia care-i acoperea trupul. Îi ardea pielea sub rochie și ar fi vrut ca mâinile lui să urmeze direcția privirilor.

O cuprinse o dorință nestăpânită. Dacă ar fi singuri... se cutremură să se gândească ce ar face.

Următorul vapor, își reamintea, în timp ce înaintau în noapte, legănați de trăsură. *Da, da, următorul vapor.*

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Într-o rochie roz, elegantă, care-i scotea în evidență statura minionă și sânii mari, Margaret Clifton îi întâmpină în ușa living-room-ului de la Humble Hall.

Verii Brian și Douglas o complimentară deschis cînd fură prezentați. Unchiul Ralph s-a arătat mai discret, deși... remarcase și el farmecul femeii. Raven refuză să-și desprindă privirile de la cei trei bărbați, dar era sigură că Marcus, care intrase ultimul, urmase exemplul lui Ralph.

Camera era decorată în stil victorian: exagerat de multă mobilă tapisată, huse pe fiecare scaun și sofa, tapet floral închis la culoare, pe care atârnau o sută de desene și tablouri, o pereche de scrinuri de o parte și de alta a căminului, într-un colț îndepărtat un birou cu încrustații aurii și într-altul un pian acoperit cu un mileu, în fața unui paravan chinezesc de mătase.

În toată camera, destul de spațioasă, nu găseai nici un picior de masă sau scaun nesculptat și nici un abajur fără franjuri. După simplitatea rece a peisajului de țară, fu cât pe ce să se sufoce. Bănuia că decorul se păstra de când trăiau părinții lui Marcus. Nu-i de mirare că prefera să zburde călare prin Downs.

– Avem o surpriză pentru tine, Amy, – zise Margaret. Și pentru tine, de asemenea, Marcus – zise ea, luându-l de braț.

Sânul ei stâng îi atingea cotul.

Făcu semn spre fereastra din capătul opus, unde stătea Daniel Lindsay, chipeș și proaspăt ca întotdeauna în hainele sale de seară.

– Doamne Sfinte! – exclamă vărul Brian. Nu cumva este Danny? Nu l-am mai văzut din '73!

Vărul Douglas încuviință din cap.

– Se pare că India i-a priit. Trebuie să discutăm.

– Uită-te la ei, Daniel – zise Marcus râzând. Vor să te atragă în niște investiții care te vor trimite în închisoarea datornicilor, dacă nu ești prudent.

Daniel zâmbi.

– Îți mulțumesc că m-ai prevenit.

Se îndreptă spre ei, surâzând.

– Vere Marcus – zise Brian, ducându-și mâna la inimă cu un gest dramatic –, mă jignești. Minele de diamant din Pretoria nu sunt deloc riscante.

– Diamante, zici? – întrebă Daniel. Îți mulțumesc, bătrâne.

Se uită la Raven.

– Bună seara, domnișoară Chadwick. Arăți încântător, ca întotdeauna.

Și apoi o privi pe Amy, care stătea nemișcată lângă fratele ei.

Încordarea dintre ei era evidentă.

– Bună, Amy – spuse Daniel.

Îi pierise veselia.

Pentru o clipă, Raven sesiză privirea pierdută din ochii femeii. Apoi reveni imediat la aerul ei impertinent.

Ridicându-și rochia albă de mătase, făcu o plecăciune.

– Dar eu nu arăt încântător ca întotdeauna? – îl întrebă ea râzând.

Vorbea ironic, ca toți cei din familia Banner-

Daniel studie buclele ei blonde care-i încadrau fața și apoi o privi drept în ochi.

– Știi foarte bine că da.

– Dar trebuie să-mi spui, sir. Noi, femeile, suntem creaturi fragile, care avem nevoie să fim apreciate.

Vocea moșierului Clifton răsună ca un tunet.

– Suntem cu toții arătoși, fără îndoială. Haideți să desfacem șampania să sărbătorim.

– Așa, așa! – exclamă unchiul Ralph. Splendidă idee.

– Ce te aduce în Sussex, Daniel? – îl întrebă Marcus în timp ce se umpleau paharele.

– Proprietatea familiei. Am vândut-o, după cum îți amintești, ca să-mi plătesc drumul în India. Iar acum sper s-o cumpăr, în amintirea părinților mei.

Se uită o clipă la Amy.

– Și pentru că mi-a plăcut întotdeauna această regiune.

– Unii oameni – zise ea – își schimbă gusturile.

Moșierul se pregătea să propună un toast,

când sosi ultimul oaspete, un bărbat trecut de prima tinerețe, cu trăsături urâte, dar cu o fire blândă și prietenoasă.

– Ah, vicare, poftește, te rog – spuse moșierul. Marcus, domnișoară Bannerman, îl cunoști pe reverendul Timothy Puddyfat.

– Bineînțeles – zise Marcus.

Bărbații dădură mâna și Margaret îi prezentă pe ceilalți din cameră.

Pe Raven o lăsă la urmă.

– Domnișoara Chadwick este cea mai interesantă. Este actriță. A și jucat deja pe scena londoneză.

Îi studie rochia.

– Mi se pare că a interpretat rolul unei călugărițe.

– Ah, foarte interesant – spuse preotul, senin.

– Este din colonii. Tatăl ei se ocupă de comerț.

Îi zâmbi lui Raven.

– Are un magazin de mercerie, nu-i așa?

După cum se exprimase, lăsa impresia că tăinuia mărfuri furate.

Raven se înfurie. Nu accepta să-și bată ni-

meni joc de Thomas Chadwick.

– Tata are un magazin de stofe și alte produse – zise ea cu mândrie, grăbindu-se să adauge pe un ton exagerat: este un membru deosebit de respectat al comunității, reverende Puddyfat. Trebuie să înțelegeți că, în țara mea, oamenii au altă mentalitate. Iar comerțul este considerat o meserie onorabilă.

– Desigur – spuse vicarul, scuzându-se pentru întârziere. Am avut de rezolvat niște probleme cu enoriașii – zise el. De fapt, cu copiii unei femei.

– Vă putem ajuta cu ceva? – se interesă Marcus.

– Oh, nu. Vrea să-și țină fiul la școală și să-și pună fiica să muncească. Dar eu încerc s-o conving că și fata trebuie să învețe să citească.

Se uită prin cameră, ca și când i-ar fi părut rău că adusese în discuție un asemenea subiect sumbru. Și privirile sale se opriră în cele din urmă asupra lui Amy.

– Domnișoară Bannerman...

Amy dădu din cap și-l întrerupse brusc.

– Reverende Puddyfat – spuse ea – sunt si-

gură că te vei descurca, cu tactul și bunătatea dumitale caracteristice.

Moșierul toastă în cinstea întoarcerii contelui la Beacon Hall și Raven se trezi lângă baroneți.

– În legătură cu diamantele – zise Brian.

– Nu te deranja – zise ea. N-am nici un dolar american și nici o liră britanică de investit.

– Nu contează – spuse Douglas. Trebuie să ne exersăm talentele de negociatori.

Raven încuviința din cap în timp ce vorbeau, dar era atentă la cei doi de lângă pian: Marcus și Margaret, blonzi și englezi amândoi până în măduva oaselor. Chiar și numele lor se potriveau. Poate că Reverendul Puddyfat ar trebui să discute cu ei despre căsătorie și formularea anunțurilor în biserică. Lord și Lady Stafford. Ce frumos suna.

I se făcea greață să se gândească prea mult la acest subiect. Încercă să se concentreze asupra celor doi baroneți, care voiau să-i povestească despre Transvaal. Știa puține lucruri despre Africa de Sud și tot ce spuneau ei erau simple speculații.

– Marcus spune că mătușa Irene este foarte

bună la geografie – zise Douglas.

Arătă cu mâna în direcția ei. Stătea lângă Cordelia și reuși în sfârșit să-i atragă atenția.

– Vă rog să ne spuneți care este capitala Africii de Sud.

Vocea baronetului răsună în toată camera.

– Brian și cu mine am pus un pariu.

Irene tresări, supărată.

– Ce subiect prostesc – pufni ea.

Ceva, în glasul ei, deșteptă atenția tuturor, în afară de Margaret.

– Haide, Irene – o îndemnă Ralph. Nu fi timidă.

Se simte încolțită, se gândi Raven, amintindu-și de un oposum prins în pădure de tatăl ei. Avea aceeași privire.

– Nu știe nimeni răspunsul?

Liniște.

– Ei bine, este Cairo – zise ea, continuând apoi să converseze cu Cordelia.

Moșierul Clifton râse de unul singur. Apoi, își drese glasul și se pregăti să-și toarne încă un pahar cu vin.

– Ciudat – zise Brian. Noi credeam că este

Cape Town sau Pretoria.

Raven se uită la Marcus care, la rândul lui, o privea uimit.

Cairo, capitala Africii de Sud!... Ar fi putut la fel de bine să spună Liverpool. Greșeala era cu atât mai grosolană cu cât Egiptul devenise foarte popular de când cu Canalul de Suez.

Ce-o fi în cărțile de geografie pe care le citea această femeie?

La cină, unde Raven și Marcus fuseseră așezați în colțurile opuse ale mesei, venise din nou vorba despre școală.

– Din cauza situației economice precare – zise vicarul, clătinând din cap –, din ce în ce mai puțini copii primesc educație, fie ea și rudimentară. Beatrice...

Se uită la Raven.

– Sora mea, care n-a putut veni astă-seară. Beatrice este profesoară la Ditchling și, în ultima vreme, este îngrijorată de această tendință. Din ce în ce mai puțini copii vin la școală.

– Dar această tendință s-ar putea îndrepta – zise Marcus.

Se uită spre Raven peste lumânări, tacâmuri

și ceilalți invitați. Știa că-și amintise de ziua aceea când se opriseră lângă tânărul păstor.

Spre regretul lui Raven, Margaret sesiză schimbul lor de priviri. Iar răceala din ochii ei îngheță căldura transmisă de Marcus.

– Nu văd cum i-am putea obliga să se ducă la școală – zise Clifton.

Vicarul are dreptate în legătură cu situația economică. Oamenii au nevoie de banii câștigați de copii.

– Da, au nevoie de bani ca să aibă ce mânca – spuse Marcus. Dar de ce nu i-am plăti ca să-și trimită copiii la școală?!

Clifton își ridică sprâncenele cenușii, stufoase, spre părul rar, grizonat.

– Să-i plătim?!

– Am făcut niște calcule. Nu ar fi o sumă prea mare. Aș putea chiar să măresc salariile celor care plivesc și adună pietre de pe câmp...

– Interesantă idee – zise vicarul...

– Ba este revoluționară – bombăni moșierul. O idee prostească. I-ai ațâța și nu și-ar mai cunoaște lungul nasului.

– Tată – zise Margaret pe un ton dulce – vrei

să-ți mai torn niște vin?

Dar nu reuși să-l calmeze.

– O idee prostească – repetă el. Și cine va munci în locul lor?

– Tineri și bărbați puternici, capabili să trudească din greu.

– Ceața londoneză ți-a învăluit creierul.

Marcus nu băgă în seamă insulta.

– Educația o să-i ajute să-și găsească o slujbă mai bună. Vor învăța că există multe lucruri în lume. Și vor găsi metode care să le îmbunătățească munca.

Ce hotărât pare, se gândi Raven, și ce altruist. O făcea să se simtă mândră de el. I se strânse inima. Îi venea să alerge la el și să-i răsplătească bunătatea cu un sărut... un sărut la fel de generos ca el, un sărut prelung, umed, în care să-și atingă poate limbile.

Îi ardeau obrajii și se holba la bucata de miel din farfurie. Probabil că-și pierdea mințile.

De câteva ori, în timpul mesei, observase că Marcus o privea. Era clar că nu se mai gândise la școli. Margaret îl urmărea atentă. O dată sau de două ori, Raven sesiză mânia pe care o citise

în ochii ei atunci, la coliba din pădure. Bănuia că femeia avea temperament și era greu de stăpânit.

Raven se concentră asupra vinului. Îi pierise pofta de mâncare. Și nu-și recăpătă buna dispoziție nici când se întoarseră în living-room, să servească brandy. De data aceasta n-o tulbura nici Marcus, nici reveriile ei rușinoase, ci ochii dușmănoși ai gazdei, pe care-i sesizase, se pare, numai ea.

Se uită la camera tipătoare... la mătușile așezate caraghios, cu Ralph între ele, la Amy și Daniel, care încercau să se evite reciproc, deși stăteau unul lângă altul, la baronetii care se uitau din nou galeș la Margaret, de data aceasta mai discret, și la moșier și Marcus, discutând despre diversele îngrășăminte disponibile.

În contrast cu aspectul grandios, era o cameră în nuanțe de negru, alb și puțin roz. Totul era liniștit, iar incidentul de la cină fusese dat uitării de toți, în afară de ea.

Se gândi cum arăta. Raven, cea îmbrăcată în roșu, cu piele tuciurie, cu ambițiile ei de actriță, tatăl ei negustor și inima ei prea plină de pasi-

une nu avea ce căuta acolo.

Termină paharul cu brandy și acceptă încă unul de la moșier.

Nu, era clar, nu avea ce căuta acolo.

Se cufundă amețită în fotoliul cu cupidoni sculptați pe brațe și încercă să nu fie băgată în seamă.

Margaret trecu pe lângă ea, ca prin ceață, și dădu la o parte mileul de pe pian.

– Domnișoară Chadwick, vă rog să ne cântați ceva.

Raven clipi în direcția ei.

– Nu pot.

– Prostii. Nu admitem falsa modestie. Nu ți se potrivește.

– Margaret – începu Marcus.

Femeia îi zâmbi.

– Nu cred să fie atât de modestă. Doar a apărut pe scenă.

Apoi, i se adresă lui Raven, surâzând aproape amenințător.

– Te rog. Am fi dezamăgiți să ne refuzi.

Raven se uită la fiecare în parte. Nu prea îi vedea bine, iar, din câte remarcase, dădeau din

cap încurajator.

Toți, cu excepția lui Marcus. Probabil că citise dincolo de aparențe, ca întotdeauna, că nu dorea să cânte. Ba chiar că o îngrozea această perspectivă. Era aproape beată și știa că Margaret îi întindea o cursă.

Dar obiectul suspiciunilor ei se apropie, o luă de braț și o ridică în picioare. Pentru o femeie atât de mică de statură, avea forța unui catâr.

– Bravo! exclamă moșierul.

Raven nu știa dacă se referea la fiica lui sau la ea.

Deoarece îi era imposibil să scape, se lăsă dusă spre pian. Își întinse degetele, se așeză pe banchetă și se holbă la clape. Negre și albe. Ca și bărbații din cameră. Ce să cânte?

Marcus.

Fu cât pe ce să izbucnească, împrăștiind ultimul pahar de brandy: fusese o greșeală.

Începu cu Mozart, dar, fir-ar să fie, erau atâtea note. Ceva mai simplu ar fi fost mai nimerit. Îi veni un gând diavolesc. Margaret făcuse aluzie la cariera ei de actriță de music-hall. Ce-ar fi să-i demonstreze cum fusese? Fără pene, bine-

înțeles, și cu alt final.

Degetele ei atacaseră melodia. Își ridică privirile și se trezi holbându-se la Marcus. Era atât de aproape, încât fu cât pe ce să scoată un strigăt. Când ajunsese ticălosul ăsta lângă ea?

Dar nu conta. Ignorând avertismentul din ochii lui, începu să cânte.

Zboară grațios prin aer...

Completă refrenul cu câteva triluri ca să arate ce poate și apoi, fiindcă uitase versul următor, începu din nou strofa. Când ajunse la jumătate, i se alăturaseră și baroneții și cântară împreună a treia oară.

Și ar fi cântat și a patra oară, dar Marcus închise pianul, cât pe ce să-i prindă degetele.

Vărul Brian protestă, dar Marcus îl amuți cu o privire. Raven simțea că se învârtește camera în jurul ei. Se temea să nu cadă de pe banchetă.

Mâini puternice se grăbiră s-o susțină. Se oglindi într-o pereche de ochi foarte albaștri și foarte solemni.

– Nu te simți bine, nu-i așa? – o întrebă o voce profundă, hotărâtă.

– Nu – zise ea.

De fapt, spunea adevărul.

Își dădea seama că era condusă spre ieșire, îmbrăcată în pelerină și dusă spre una din șarete.

Lacheul Hammond, care aștepta lângă trăsura familiei Stafford, îi rânji lasciv. Îl observase în ciuda stării ei ciudate. Dar Marcus nu-i dădu timp să reacționeze.

Când se așeză lângă el, știu că ceva nu era în regulă, în afară de lacheu.

– Mama ar fi nemulțumită de mine – zise ea sughițând. Ar fi trebuit să-mi iau la revedere.

– Ți-ai luat.

– Oh.

Plesnind din hățuri, Marcus porni șareta. Raven se instală pe bancheta de pluș și se lăsă legănată. Șareta era acoperită, dar pătrundea destul aer curat ca să-i alunge ceața din creier. Sau cel puțin o parte din ea.

Vântul îi desprinsese câteva șuvițe din coafura ei aranjată cu grijă.

Încercă să le prindă la loc.

– Lasă – spuse Marcus și apoi o întrebă.

– Îți vine să vomiți?

– Nu.

Merseră în liniște. Cu fiecare milă, se apropia de Beacon Hall, de sobrietate și, inevitabil, de regret.

– Îmi pare rău că te-am pus într-o situație neplăcută – zise ea, când ajunseră pe aleea de lângă casă.

Ar fi putut să jure că-l auzise râzând.

Umilința se transformă în mânie. Încercă să se desprindă de el, indignată, dar mișcările șaretei o răsturnară la loc, pe banchetă.

– Îți par proastă? Sau, mai bine-zis, scandaloasă?!

– De ce te îngrijorează asta?

– Pentru că...

Nu putea să-i spună ce dorea. De fapt, în timp ce privea peisajul scăldat în lumina argintie a lunii, nu putea rosti nimic logic. Știa că nu era pregătită să se închidă într-o cameră întunecată și pustie.

– Aerul nopții mi se pare foarte plăcut. Am putea să ne mai plimbăm puțin? – întrebă ea.

– Bineînțeles.

Plesni calul pe crupă, trecând de casă. Încetini abia când ieșiră pe potecă.

În beznă, cu capul limpezit, simțea nevoia să fie sinceră.

– Nu aveam ce căuta acolo.

– Este de înțeles. Noi, englezii suntem niște ipocriți și la țară și la oraș. Politicoși, chiar și când ne jignim.

O privi și o cuprinse căldura, în ciuda răcorii nopții.

– Acționezi din impuls – zise el. Nu este nici o rușine. Ai fost obligată să cânți, așa că ai ales o melodie care să-ți redea stăpânirea de sine.

– Nu-ți bate joc de mine. Sper că nu mai aud niciodată cuvântul trapez.

Râânji.

– Păcat. Toți au apreciat muzica. Cu excepția gazdelor noastre și a ciudatei geografe Irene. Chiar și Puddyfat bătea tactul din degete. Singurul motiv pentru care i-am pus capăt era că mă temeam să nu ți se facă rău.

– Nu reușești să-mi trezești buna dispoziție.

– Atunci, va trebui să mă străduiesc mai mult.

Opri treptat șareta, ducând calul spre un pâlc de copaci, în afara cărării. Izolarea o învălui pe

Raven la fel de cald ca îmbrățișarea lui Marcus.

Razele lunii cădeau asupra lor prin geam. Legă hățurile și se întoarse spre ea. Fața lui părea rigidă în umbră, iar ochii albaștri căpătaseră o sclipire sălbatică. I se oprise respirația.

– Uite ce este, Raven. Să știi că nu m-ai pus deloc într-o situație neplăcută. Ai fost minunată.

Totul se schimbă atât de repede, se gândi ea. De la rușinea din salon, la amețeala plimbării lor, până la această noapte înstelată, unde se afla singură, cu Marcus.

Degetele ei tânjeau să-i atingă obrajii, buzele, iar inima îi bătea cu putere.

– Marcus...

– Și dacă verii mei neserioși ți-ar fi făcut avansuri, eu aș fi fost cel care te-aș fi pus într-o situație neplăcută.

– Nu înțeleg.

– Nici eu. Dar eram gata să-i iau la pumni. Presupun că se numește gelozie. N-am mai simțit așa ceva până acum.

Vocea lui era puțin ironică și o făcea să se înspăimânte și să se revolte în același timp.

– Nu mă minți – zise ea cu un glas tremurat.

Nu în noaptea aceasta.

– Este o noapte specială?

– Poate – murmură ea.

Se temea să se gândească la posibilitățile cu care era confruntată, dar nu putea să le nege existența.

O luă de mână.

– N-am mai întâlnit o femeie ca tine. Cred că știi asta...

Căldura mâinii lui îi făcu sângele să-i clocotească în vene.

– Nu te sfiești să-ți sufleci mânecile și să te apuci de treabă.

O cuprinse dezamăgirea și încercă să se desprindă de el.

– Pentru că sunt fiică de negustor...

O ținu strâns.

– Pentru că ești deosebită. Ai organizat copiii să îngrijească mieii părăsiți, ai făcut moșia să progreseze în scurt timp...

– Ar fi putut s-o facă orice administrator serios.

Îi venea să plângă, fără să știe de ce.

– Taci.

Îi sărută mâna.

– Adevărul este că tu ai ceva deosebit, scumpă Pasăre Cântătoare. Ceva deosebit în sensul bun al cuvântului.

În sensul bun al cuvântului.

Vorbele acestea se potriveau mai mult pentru el decât pentru ea, care fusese învățată să muncească. În schimb, Contele de Stafford se apucase de treabă și își făcuse griji pentru oamenii de pe moșia lui. Marcus era un personaj atât de contradictoriu... Indiferent dacă erau sau nu împreună, îi făcea inima să cânte și spiritul să plutească de bucurie.

Când o privea, Raven știa că era îndrăgostită. Nebunește, fără speranță, definitiv. Închise ochii pentru o clipă, ca să nu-i citească sentimentele. Dar ce conta? Îl iubea, iar disprețul sau plăcerea lui n-ar schimba cu nimic acest fapt.

Concluzia la care ajunse se dovedi mai amenințătoare și mai incitantă decât brandy-ul.

Deschise ochii și zâmbi.

– Nu sunt deosebită, Marcus. Femeile te doresc. Am remarcat după cum te privesc. Și nu doar pentru titlul tău, așa cum îți imaginezi.

Discuția despre școli și copii a fost o ocazie minunată de a-ți exprima ideile și înțelegerea. Ai vorbit ca un nobil. Îmi venea să sar peste masă și să-ți arăt ce sentimente mi-ai trezit.

– Ești beată – zise el cu un glas răgușit.

– M-am trezit. Îmi amintesc clar tot ce mi-ai spus în noaptea aceasta. Inclusiv cât de departe am merge dacă am fi singuri.

Își frecă buricele degetelor de buzele lui și o făcu să se înfioare din cap până-n picioare.

– Spiritul nobil, ca tehnică de seducție – zise el, ironic, ca de obicei. Nu l-am mai folosit până acum.

– Te grăbești să te denigrezi. Și, în caz că nu m-ai ascultat cu atenție, află că ți-am mărturisit că te doresc, la fel ca orice femeie din lume.

– Raven – murmură el – îți dai seama ce-ai spus?

– Îmi dau seama...

O trase lângă el și-i astupă cuvintele cu un sărut. Căldura, dulceața și insistența buzelor lui o copleșiră și se lăsă în voia brațelor sale.

Fu un sărut lung, pasionat, în care își atinseră limbile. Își băgase mâinile în părul ei și agrafele

cedaseră la fel de ușor ca ea. O cuprinse o dorință devastatoare. Îl simțea tremurând, la fel de înfierbântat ca ea.

Uitase de rușine. Marcus și noaptea o consumau. Marcus, prima și singura ei dragoste. Se agăță de mânecile lui. Voia să se contopească cu el, își dorea ca buzele și mâinile lui s-o posede în întregime.

Oprește-te, îi strigă vechea Raven, de undeva, din adâncul ei, dar o amuți nemilos. Acum n-o să mai dea înapoi. N-o mai speria nimic, decât, poate, pasiunea ei înnebunitoare.

Îl iubea. Sentimentul era prea nou, prea fragil ca să fie exprimat, dar putea să i-o demonstreze în alte feluri.

Se imagina vag, înlănțuită în brațele lui, pentru că știa atât de puține lucruri despre iubirea carnală.

Acum venise timpul să învețe. Să experimenteze acest sentiment. Să iubească. Pasiunea ei nu avea nici o legătură cu moartea. N-o mai sufocau cețurile. Aceasta însemna viață. O viață glorioasă, frumoasă, care i se oferea nu într-un pat moale ca un nor, cu cearșafuri parfumate, ci

într-o trăsură înghesuită, pe o banchetă de piele.

Dar ei nu i se întâmplau niciodată lucruri obișnuite.

Se aruncă în îmbrățișarea lui, cu aceeași ferocitate cu care odinioară fugise de dragoste. Se temea să mai aștepte, se temea că viața o să-i despartă.

Dacă Marcus o dorea cu adevărat, în noaptea aceasta va fi a lui.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Raven îi invadase toate simțurile. În brațele lui, cu răsuflarea ei pe obraz, cu mintea plină de cuvintele ei, era ca o pasăre scăpată din colivie. Marcus își pierdu stăpânirea de sine. Îi veni foarte greu să se desprindă din îmbrățișarea ei, să iasă din șaretă și să lege calul. Apoi se întoarse să-i strângă trupul fierbinte la pieptul lui.

Era un ticălos, dar știa că va fi a lui. În noaptea asta.

Îi luă fața în mâini și se uită în adâncurile infinite ale ochilor ei care îl absorbeau plini de pasiune. Îi sărută pleoapele, desfăcându-i mantia și mângâindu-i gâtul cu degetele lui.

Îi linse buzele și o auzi gemând.

– Raven – murmură el. Ființă sălbatică și întunecată! Fâlfâie din aripi la pieptul meu! O să te posed la fel cum tu m-ai posedat deja.

– Va fi cum spui. Cum dorești.

Șareta scârțâi și, de undeva, din întuneric, o

pasăre de noapte scoase un tril, amintindu-le unde se aflau şi ce se pregăteau să facă.

– Este o nebunie.

Îi sărută gâtul şi urechea.

– Dulce, dulce nebunie.

– Ştiu – zise ea, încolăcindu-şi degetele în părul lui.

Îi trase mantia de pe umeri şi îi pipăi sânii.

Raven îşi desfăcu partea din faţă a rochiei şi îşi dădu la o parte mătasea roşie, oferindu-i-se.

– Uită-te la mine – îi porunci ea – sărută-mă.

Era o femeie pe care n-o cunoştea, deşi era aceeaşi femeie pe care dorise s-o ţină în braţe, s-o savureze cu toată ardoarea de care era capabil.

Şi iată că şi ea îşi dorea acelaşi lucru. Ar fi crezut că visa, dar o simţea cât se poate de reală, caldă şi doritoare, la fel de nerăbdătoare ca şi el.

Îi scoase un sân din cămaşă şi îi cuprinse sfârcul între dinţi. Îi venea s-o posede până se săturau amândoi.

Imposibil, se gândi el. N-o să se sature niciodată de ea.

– Nu te opri – zise ea, cu un glas sugrumat. Nu te mai opri.

– Îți place.

– Da, îmi place. Ai știut întotdeauna că o să-mi placă.

Scoase o mică exclamație.

– Vorbesc prea mult.

– Ba nu. Tot ce faci tu este perfect.

Își dezgoli și celălalt sân. Marcus îi linse sfârcul, apoi îl luă între buze, îmbrățișând-o ca să-i simtă fiecare mișcare a trupului.

Mâinile ei îl pipăiau pe sub haine, desfăcându-i cămașa și găsindu-i sfârcurile lui, de bărbat. Credea că o să explodeze.

O sărută până îi atinse buzele.

– Este prea repede – zise el, gâfâind.

– Vreau și mai repede.

– Mi se pare ciudat. Ar trebui să fim în pat.

– Nu – zise ea, cât pe ce să strige. Doar știi ce să faci.

Îi mângâie părul, gâtul, curbura umerilor.

– Vreau să te simt sub mine, Raven. Goală, să-mi contopesc trupul cu trupul tău.

– Nu contează.

Îl sărută prelung, atingându-şi limba de a lui înainte să se desprindă. Pasărea de noapte se auzi din nou. Ochii ei sclipeau pasionaţi.

– Nu mă tem de această situaţie nepotrivită. Am încredere în tine că vei şti ce să faci.

Marcus o privi extaziat. Îi vedea buzele umflate, întredeschise, părul răvăşit, sânii care se ridicau şi coborau în timp ce respira întretăiat.

Era voluptuoasă, cum nici nu-şi imaginase, dar ar fi trebuit să ştie după sărutările lor pasionate şi clipele nebuneşti din colibă.

Nu mai avusese o femeie de câteva luni, dar nu conta. Pe Raven n-o avusese niciodată şi asta era cel mai important.

Vei şti ce să faci. Ştia, bineînţeles. Oh, Doamne, cât de bine ştia.

– Desfă-ţi cămaşa – zise ea.

Îi zâmbi.

– Credeam că mă laşi pe mine să te conduc.

– Te las, dar nu mă descurc cu nasturii tăi. Ajută-mă.

O ascultă, tremurând de nerăbdare ca un puşti care făcea dragoste prima dată cu lăptăreasa în hambar. Îl făcea să se simtă tânăr şi înţelept în

același timp, dar, mai ales îl înfierbânta.

Îl sărută pe piept.

– Ești păros – zise ea.

Mușchii lui se încordară sub răsuflarea ei.

– Nu-ți place?

– Îmi place – zise ea, sărutându-l din nou. La tine îmi place tot.

Îi pipăi coapsele, făcându-l să tresară.

– N-o să rezist mult – zise el, cu un glas răgușit.

– Bun.

Îi simțea nerăbdarea. Încetă să-și facă griji pentru modul în care se vor împreuna și o sărută sălbatic, gustându-i dulceața. Nu era timp pentru blândețe. Raven nu-i lăsase timp să se gândească. Nu putea decât să se lase în voia pasiunii lor dezlănțuite.

Își deschisese partea din față a rochiei, dar nu mai era timp s-o dezbrace, să-i atingă și să-i sărute toate comorile sugerate de sânii ei cu sfârcuri întunecate. Foșnetul mătăsii era ca o muzică în noapte când îi ridică rochia și apoi juponul până la talie. Raven îl ajută să-i scoată celelalte desu-uri, cu excepția ciorapilor. Îi mân-

gâie carnea catifelată mai sus de jartiere, pipăindu-i coapsele, adâncurile calde și umede.

Mâna ei se încleștă pe piciorul lui și-i imită mișcările, înaintând încet spre sexul lui gata să explodeze. Îi venea foarte greu să se abțină.

Își amintea cum o pipăise ultima oară, în colibă... Triunghiul de păr des, dintre picioare, locul umed, mișcările șoldurilor și coapselor. Voia s-o simtă, s-o cuprindă toată, să-i dăruiască plăcerile carnale care reprezentau o slăbiciune și o forță în același timp.

Se trase să-i privească fața scăldată în lumina lunii. Cu ochii închiși, gâfâind printre buzele întredeschise, cu obrajii încinși de pasiune, era cea mai frumoasă femeie din lume.

Și era a lui. Fremăta în brațele lui, în timp ce mâna ei îi înainta tot mai sus, pe picior. Trecu de testiculele umflate și îi cuprinse în sfârșit sexul. Îi tremurau degetele, ca și când ar fi fost inocentă, dar continua să-l pipăie.

Ar fi vrut să-l strângă mai tare. Nu mai rezista mult timp. Trebuia s-o aibă, acum.

O mângâie și apoi își trase mâna dintre picioarele ei. Simțea că îl privea uimită. Își des-

făcu pantalonii și se eliberă. Se urmăreau reciproc. Sesiza mirarea ei. Spera că o încântase, pentru că și ea îl încânta pe el.

– Încalecă-mă – murmură el.

Îl privi cu ochii mari de uimire.

– Ce?

– Încalecă-mă. Altfel nu se poate.

– Ah – zise ea în șoaptă. N-am crezut...

Se întrerupse, ca și când ce ar fi vrut să spună ar fi fost prea intim. Dar ei se aflau în cea mai intimă situație. Merseseră prea departe ca să se oprească.

O ajută să-l încalece, apăsându-și coapsele provocator de picioarele lui. Pantalonii lui îl împiedicau să-i simtă pielea. Mătasea foșni din nou.

Se ținea deasupra lui tremurând prudentă, ca o fecioară, și îl înnebunea și mai tare.

Îi atinse triunghiul umed dezmierdând-o, în timp ce își dăduse capul pe spate, abandonându-se plăcerii și agățându-se sălbatic cu mâinile de haina lui. Îi tremurau coapsele. Dorea mai mult. O să-i dea tot ce visa.

Găsi valea pe care o căutase atât de nerăb-

dător. Întâmpină rezistență, dar n-avea sens.

Ezită. Fata își înălță capul să-l privească.

– Raven.

Încercă din nou. Aceeași rezistență.

– Dumnezeule! – exclamă el, sesizând neașteptatul adevăr.

Scoțând un strigăt, se aruncă asupra lui, lăsând sexul să-i pătrundă în adâncimea îngustă și fierbinte.

Mintea lui fu cuprinsă de mii de senzații. Era primul. Nu se putea.

O rănise. N-avea cum să se oprească.

Își încolăci brațele de gâtul lui și-i șopti.

– Nu-i nimic. Fă-mă să mă simt bine din nou, Marcus. Alungă-mi durerea.

Încercă să se desprindă de ea, dar pasiunea îi orbise rațiunea. Voia în zadar să se stăpânească. Își băgă o mână între ei, să-i sporească plăcerea, așa cum îl rugase. După o clipă, spasmele șoldurilor ei îi spuseră că reușise.

Se cutremură lângă el. Peste o secundă se dezlănțui, strângând-o până când se pierdu în valurile orgasmului. Ar fi vrut s-o îmbrățișeze pentru totdeauna, s-o țină, s-o protejeze, pe

acestă femeie sălbatică și delicată, inocentă și voluptoasă. Într-un cuvânt, Raven.

Oh da, ce mult ar fi vrut s-o protejeze, dar era o nebunie. Trebuia de fapt s-o protejeze.

Nu vorbiră nici unul. În toate experiențele pe care le avusese cu femeile, Marcus nu-și pierduse niciodată cuvintele. Nu într-un asemenea moment.

Dar nu mai existase un asemenea moment. Era prima lui virgină și el primul ei bărbat. O posedase dur, crud, bănuind că așa dorea, că așa era obișnuită. Dar nu fusese obișnuită. În nici un fel. Până când băuse prea mult vin și considerase că se făcuse de râs.

Încalecă-mă, îi spusese, ca unei târfe. Dar nu o considerase o târfă. Era deosebită, dornică să i se dăruiască și își dorise s-o străpungă. Semnele inocenței ei erau evidente, dar el nu văzuse nimic în afară de pasiunea lui.

Calul pufni și bătu din copită în beznă, ca și când și-ar fi mustrat stăpânul, așa cum se mustra și singur.

Era stânjenit. Raven stătea nemișcată. Marcus

era prea stânjenit ca să-i vorbească. Din cauza virginității sau nerăbdării ei, nu știa exact de ce. Probabil din amândouă motivele.

Nu se gândise ce va fi după aceea. O preocupase doar momentul respectiv. Deci, acum ce ar trebui să facă?

Se agățase de el, dorind să nu se mai desprindă niciodată, deși, pe de altă parte, ar fi vrut să se trezească singură, în camera ei.

Marcus îi dădu la o parte părul de pe față, ca unui copil. Gestul i se părea caraghios – sânii ei goi îi atingeau cămașa mototolită, iar coapsele îl înconjurau strâns, atingându-și părțile intime și umede. Îl iubea, dar el nu știa; o durea, iar calul își alesese un moment nepotrivit să se smucească în hățuri.

Mai presus decât orice, dincolo de limitele rațiunii, simțea efectele iubirii lor carnale... a împerecherii lor... sau cum s-o fi numind. Nu știa prea multe, în afară de faptul că îl iubea pe Marcus Bannerman și trebuia să fie singură ca să se gândească ce să facă.

De când își dăduse seama, luase o singură hotărâre dramatică, dar nu neapărat și înțeleaptă.

Nu regreta, dar era timpul să se trezească.

Marcus o așeză lângă el și-i trase juponul și rochia peste picioare.

Apoi, îi dădu o batistă.

– Cred că ai nevoie de ea – zise el.

Ca să-și șteargă lacrimile care amenințau să-i țâșnească din ochi, deși încerca cu disperare să și le înăbușe? Se înroși, stânjenită, când își dădu seama că se referea la alte locuri umede.

Mototolind-o între degete, încercând să ignore faptul că Marcus își aranja ținuta, se holba la desu-urile albe care zăceau într-un morman, la picioarele ei. Trebuia să se îmbrace cu ele într-un fel.

– Pot să rămân puțin singură?

– Desigur.

Coborî din șaretă și îi întoarse spatele, în timp ce mângâia gâtul calului.

După ce se îmbrăcă și își puse pelerina și își prinse părul în agrafe, la întâmplare, îi spuse că era gata.

Stătea lângă trăsură cu brațele sprijinite de fereastră.

Avea părul răvășit și își mototolise gulerul

cămășii. Arăta minunat, în timp ce o privea cu ochii lui solemni.

Raven se uită la batistă.

– Te simți bine? – o întrebă el.

De ce nu i-a spus că era frumoasă? Chiar dacă ar fi mințit.

– Nu mi-am rupt nimic, dacă la asta te referi.

Deși, strict vorbind, nu prea era adevărat. Îi sfâșiase ceva înăuntru când o străpunsese.

Spuse ceva pe înfundate și fu încântată că nu-l înțelesese.

– N-am știut. Ar fi trebuit să-mi spui.

I se strânse inima. Era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

– Am sperat că vei ști.

Nu-i răspunse. O privea lung, ca și când ar fi vrut s-o înțeleagă.

– Te rog să mă ierți dacă n-am fost cinstită cu tine.

Se concentră asupra calului.

– Nerăbdarea mea – zise ea cu greu – te-a determinat să-ți faci o părere greșită.

– Ai fost minunată.

Prea puțin, prea târziu. Îi zâmbi, sperând să

nu-i vadă lacrimile din ochi.

– Așa am crezut și eu.

Dar nu se lăsă păcălit de bravura ei. Într-o clipă, sări în trăsură, îi puse mâinile pe umeri și o forță să-l privească sincer.

– Ai fost minunată – repetă el. Ești minunată.

– Nu este nevoie să-mi spui asta. Am știut ce fac. Și aș face-o din nou. Mă consideri imorală?

– Amy credea că ți s-a întâmplat ceva.

Îi îngheță brusc sângele în vene.

– Că mi s-a întâmplat ceva?!

– Da. Că ai fost rănită sau atacată vreodată...

– Vrei să spui violată?

Vorbise în șoaptă. Ar fi vrut să se desprindă de lângă el, să o ia la fugă, să se ascundă.

– Poate. Ar fi fost un motiv pentru care ai fi preferat să nu te căsătorești. Și apoi, în noaptea aceasta...

Îl întrerupse curajoasă.

– Am făcut un efort să ascund acest fapt în circumstanțe diferite? Un fel de terapie! Dacă un cal te aruncă din șa, trebuie să insiști.

– Nu mă referam la asta.

– Atunci, o să-ți prezint un scenariu diferit, la

care nu te-ai gândit precis. Sunt o actriță voluptuoasă. M-am prefăcut timidă în această perioadă, dar, când m-ai sărutat, a răbufnit adevărata mea personalitate. Te-ai înșelat – zise ea.

– M-am înșelat – repetă Marcus, atingându-i buzele.

Oftă și toată hotărârea ei se evaporă în vânt. Erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună. Lucruri de care știa numai tatăl ei. Și i le-ar fi destăinuit... dacă ar fi știut că o iubea.

O cuprinse oboseala.

– Ajunge – zise ea, desprinzându-se de lângă el. Du-mă acasă.

Dar casa ei era peste ocean.

– Du-mă la Beacon Hall.

Observă că voia să-i mai spună ceva, dar Raven se holba în noapte, așa că se dădu jos să dezlege calul. Luna intrase în nori și stelele păliseră. Prefera întunericul. Avea atât de multe lucruri la care să se gândească.

Dar îi venea foarte greu să se gândească acum, când plutea între ei mirosul amorului lor și îl simțea în adâncul ei. Poate, după ce o să-și schimbe hainele mototolite și o să le spele. Poate.

Când sosiră la grajduri, găsiră trăsura și cealaltă șaretă adăpostite pentru noapte.

– O să urcăm pe scările de serviciu – zise el, ajutând-o să coboare.

Ca hoții, se gândi ea sau ca îndrăgostiții care au ceva de ascuns.

Se ruga la Dumnezeu să nu-i vadă nimeni, dar avură ghinion, pentru că se întâlniră cu Hammond pe scări. Nu-și vorbiră și se întrebă cine arată mai vinovat, ea sau lacheul? Ce căutase la etaj?

Nu era treaba ei, oricum. Reuși să se strecoare în camera ei fără nici un cuvânt, se spălă repede și rămase trează până în zori.

De cum s-a luminat, s-a îmbrăcat, a coborât scările în fugă și a alergat în grajd.

Încălecând-o pe Héloise, plecă la plimbare, disperată să se îndepărteze cât mai mult de omul pe care-l iubea. Chiar și Albert renunță s-o urmărească.

Era o dimineață rece, cu soare. Ar fi preferat furtuna. O chinuiau întrebările. Oare când va reuși să plece?

Fără să se gândească, mână iapa spre pârâul

care străbătea moşia Stafford, către o anume dumbravă şi o anume colibă. Intrase deja în umbra pădurii de-abia înfrunzite de adierea primăverii, când simţi că şaua cedează.

Scoase un strigăt speriată şi trase de hăţuri, dar nu avu cum să-şi oprească alunecarea. Căzu pe pământul tare, cu şaua peste ea şi, înainte să leşine, se întrebă de ce vedea stele în plină zi.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Marcus nu se îngrijoră când văzu că iapa dispăruse din grajd. Era o dimineață frumoasă. Probabil că Raven ieșise la plimbare.

Nu se îngrijoră până când Héloise se întoarse în grajd, fără șa și călăreț, cu hățurile atârnând în noroi.

Jason alergă în curte.

– Unde este domnișoara Chadwich?

– Nu știu.

Marcus îl fluieră pe Albert.

– Ai văzut-o, băiete?

Copoiul gâfâia nerăbdător să pornească la vânat.

Marcus se uită pe cer. Soarele de-abia se ridicase deasupra orizontului. Dacă nu pornise înainte să se lumineze de ziuă, nu putea să fi plecat de mai mult de-o oră.

Se puteau întâmpla multe în acest timp.

Puse repede șaua pe cal și apoi scoase o batistă care-i fusese dată pe un hol întunecat, cu numai câteva ore în urmă. O flutură sub nasul fin al câinelui.

– Găsește-o, băiete. Găsește-o pe Raven.

Câinele lătra și o zbughi pe cărare, urmat de cal.

– Să chem ajutoare? – strigă Jason, dar Marcus îi făcu semn să stea liniștit.

El și Albert o vor găsi pe Raven. Nu aveau de ales.

După ce se învârti de câteva ori, câinele îl duse spre o dumbravă, lângă coliba de vânătoare și apoi o luă la fugă în tufiș.

Marcus se cutremură gândindu-se ce ar putea să descopere. Parcă îi vedea părul ei negru ca norii de furtună, încadrându-i fața în timp ce se aplecase să-l sărute în trăsură, buzele ei umede și coapte, spiritul ei îndrăzneț. Și trupul suplu, zăcând în umbre, cu ochii închiși, inert ...

Întrerupse reveria și își duse calul printre copaci.

– Albert – se auzi vocea unei femei –, pleacă de aici.

Marcus oftă ușurat. De fapt, zâmbi. Apoi se enervă. Îl speriase îngrozitor. Și avea tupeul să nu fi pățit nimic.

Descălecă, îl fluieră pe Albert și înaintă calm prin iarbă. Șaua laterală și pătura zăceau într-un morman, sub copaci. Se aplecă să le cerceteze și se uită în direcția vocii ei, în timp ce continua să certe câinele.

Îl cuprinse furia. Trebuia s-o vadă, s-o atingă, să știe că este teafără.

O găsi îngenuncheată lângă pârâu, cu mânecile suflecate până la cot, cu haina trântită în iarbă. Părul îi atârna pe jumătate și ținea o cârpă udă la ceafă. Albert stătea lângă fusta ei udă, cu limba scoasă în timp ce accepta cu demnitate regală să fie mustruluit.

Și ea avea un aer regal în felul în care își ținea capul și după grația mișcărilor. Regală și fragilă, așa era Raven. Marcus se uită mult timp la ea, înainte de a se mișca să-i dea de știre că se află acolo.

Se miră când îl văzu.

– M-ai speriat.

– N-am vrut. Te simți bine?

Tresări, ca și când ar fi spus ceva rău și își aminti că-i pusese aceeași întrebare cu câteva ore în urmă.

– Nu mi-am rupt nimic – zise ea.

Ar fi trebuit să zâmbească, dar nu era nimic amuzant.

Ar fi vrut să se repeadă și s-o țină în brațe. Dar ochii negri îl țineau la distanță.

– Am căzut de pe cal. Presupun că n-am strâns șaua bine. Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Înmuie cârpa în pârâu, o scutură și se ridică încet. Se clătină o dată, apoi se echilibră. Marcus nu se mai apropie de ea. Nu știuse că putea fi atât de tare.

Se îndreptă spre el, trăgându-și mânecile. Își dădu la o parte părul de pe față și se opri la câțiva metri de el. Soarele îl bătea în față. Razele se oglindeau în valurile castanii ale părului ei. Avea obrazul zgâriat, hainele mototolite și umede, dar nu părea rănită.

– Zău, Marcus, mă simt bine.

Îi tremura mâna. Nu se lăsa păcălit de bravura ei. Căzuse de pe cal și era încă șocată.

O înțelegea.

În jurul lor, pădurea fremăta de viață. Insectele și păsările ciripeau vesele de venirea primăverii. Și frunzele foșneau în bătaia vântului. Ceva plescăi în apă, iar coada stufoasă a lui Albert se trânti pe iarbă.

Doar cei doi oameni tăceau.

– Aș vrea să te ating – zise el, în cele din urmă.

Înghiți în sec.

– Nu sunt sigură că ar fi înțelept.

– Totuși ...

N-o lăsa să protesteze. Când o îmbrățișă, nu-l respinse. Pentru o clipă își puse mâna pe pieptul lui.

– Hai să mergem la colibă.

Se încordă.

– Te-ai uitat înăuntru? – o întrebă el.

– Nu.

– Vei fi surprinsă.

Se desprinse din brațele lui și-l privi în ochi.

– Surpriza a devenit elementul esențial al vieții mele, în ultima vreme.

– Același lucru este valabil și pentru mine.

Se apropie de ea.

– Te rog să mă însoțești – zise el, luând-o în brațe și pornind printre copaci, spre colibă. Se încordase din nou, dar, în cele din urmă, cedă oftând.

O așeză în ușa deschisă. Raven se uită la pereții și podeaua curată, la masa și scaunul nou, la perdeaua de la fereastră, la patul acoperit cu o cuvertură. Un morman de lemne stătea lângă foc și era chiar un preș de bumbac pe jos.

În ochii ei se citeau întrebările la care se așteptase.

– Am muncit toată săptămâna trecută. În caz că am putea, s-o folosim în scopul ei inițial. Și nu te uita așa la mine Raven. Mă referam la vânătoare.

Îngenunche lângă foc și aruncă niște lemne în cămin.

O privi peste umăr.

– În rest, nu reușesc să termin nimic din ce am început.

– Nimic? Inclusiv eu?

Întrebarea ei directă îl surprinse, deși ar fi trebuit să se obișnuiască până acum. Nu-i răspunse

decât după ce aprinse focul. Pe urmă, când flăcările începuseră să trosnească, o privi drept în ochi.

– Inclusiv noi.

Părea atât de palidă, atât de fragilă, lipsită de energia ei caracteristică. Se întreba dacă era de vină el sau căzătura.

– Aș vrea să mă așez – zise ea.

O prinse înainte să cadă. În ciuda protestelor ei, o duse în pat, îi scoase cizmele și îi puse perna sub cap. Îl privea în liniște în timp ce o aranja. Ochii ei negri, umbriți, căutau ceva, în zadar se pare.

O dezamăgise într-un fel.

Ar fi vrut să-i spună ce să facă.

Își trase un scaun lângă foc și se holbă la flăcări.

– În ceea ce privește noaptea trecută...

Gemu.

Se ridică pe jumătate.

– Ești sigură că te simți bine?

– Nu dacă vrei să amintești de plimbarea noastră nocturnă.

– Dar nu putem ignora la nesfârșit acest subiect.

– N-am putea să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată? Nu, presupun că nu se poate.

Se săltă pe pernă și își trase genunchii sub bărbie. Părea o fetiță, cu figura ei fermă și cu părul răvășit. Până când se uită în ochii ei adânci ca noaptea și își dădu seama că era foarte tulburată.

– Eram ca un școlar. Nerăbdător, grăbit. Mă mir că n-am...

– Ce anume?

– Este o caracteristică personală a unor bărbați.

– Mai personală decât ceea ce știi despre mine?

Marcus se străduí să-și găsească cuvintele potrivite.

– Uneori, entuziasmul îl face pe un bărbat să termine prea devreme.

Se încruntă.

– Pot să-ți explic mai în detaliu – zise el.

– Oh – zise ea, plecându-și genele mari pe obrajii îmbujorați. Nu este nevoie.

– În caz că nu-ți dai seama, Raven, am fost entuziasmat.

– Îmi dau seama.

Înghiți în sec.

– Și eu am fost la fel de entuziasmată.

Marcus constată că era din nou entuziasmat. Și, dacă Raven s-ar fi uitat unde trebuie, ar fi remarcat și ea.

Dar, fir-ar să fie, nu de asta o adusese aici. Căzuse. Și nu era doar atât.

Ar trebui mai bine să se gândească dacă să-i spună sau nu adevărul despre accidentul ei.

– Raven...

– Te rog să taci. Am hotărât să-ți mărturisesc ceva. Ceva care ar putea să-ți frâneze entuziasmul.

– Imposibil.

Cu brațele încolăcite în jurul picioarelor, se uită la focul care i se reflecta în priviri.

– Aș vrea să fie așa.

Vorbise cu adâncă tristețe, ca și când, pe umerii ei, s-ar fi sprijinit tragedia lumii întregi.

– Ai crezut că am fost violată – zise ea. Era cât pe ce să fiu.

Îl privi în ochii ei triști, pierduți.

– L-am ucis pe bărbatul care a încercat.

Ce ciudat sunau aceste cuvinte. Nu le rostise niciodată cu voce tare.

– L-am ucis – zise ea, holbându-se la Marcus, ca să se asigure că înțelesese. Și, dacă aș fi retrăit după-amiaza aceea, aș face-o din nou.

Răsuflă ușurată. *L-am ucis.* Ar fi putut să repete de nu știu câte ori. Abia în clipa aceea își dădu seama că fusese gata să facă o criză de nervi.

Dacă Marcus ar clipi măcar din ochi, ar lua-o drept repulsie. Și atunci, ce-ar face?!

Dar el zâmbi. Da, incredibil, zâmbi.

– Bine ai făcut.

– Tata mi-a spus același lucru.

– Aș vrea să-l cunosc și să-i strâng mâna.

Oare cum s-ar înțelege între ei? Foarte bine, se gândi ea. Foarte bine. Avusese dreptate să-i mărturisească tot. Indiferent ce se întâmplase între ei, se îndrăgostise de bărbatul potrivit.

– N-am spus nimănui, niciodată, exact ce s-a întâmplat. Aș vrea să-ți spun ție.

N-avea decât să se întrebe de ce. Pentru că el era viața ei, dragostea ei și motivul pentru care

se simțea o persoană întreagă pentru prima oară în treisprezece ani.

– Aveam paisprezece ani – începu ea.

– Fir-ar să fie!

– Te rog să nu mă întrerupi. Îmi vine și așa, destul de greu.

– Presupun că nu vrei să te iau în brațe... Nu, iartă-mă. Poți să continui.

– Era de Crăciun. Trupele lui Sherman ocupaseră Savannah. Tata ne ținea pe toți în casă. Flame nu împlinise încă doisprezece ani, Angel avea șapte și eram inocente ca mieii tăi. Dar ne-a spus că puteam păți lucruri urâte, chiar și Angel și, într-un fel, l-am înțeles. Eu am fost întotdeauna visătoare; îmi imaginam fel de fel de scene în gând, cream dialoguri și acțiuni. Flame încerca să mă prindă când murmuram de una singură. "Te-am prins", spunea ea, așa cum fac copiii când se joacă.

Râse.

– Probabil că nu vrei să auzi toate acestea.

– Vreau să aud totul.

Se uită spre foc, văzând în flăcări imagini pe care nu îndrăznise să le reînvie de ani de zile.

– Şi, ca să interpretez o anumită scenă, trebuia să ies în curte. Era o zi noroasă, dar nu foarte rece şi stătusem prea mult înăuntru. Deabia ajunsesem la alee...

I se frânse vocea. Suspină adânc, înainte să continue.

– Era un soldat yankeu. Probabil cu câţiva ani mai mare ca mine. Avea chiar pistrui pe faţă.

Râse amar.

– Ce ciudat că îmi amintesc atâtea detalii. Apăruse ca din pământ, zâmbind prietenos. Începuse să-şi ceară scuze pentru soldaţii care ne îngreunaseră viaţa, spunând că nu trebuia să mă tem de ei, pentru că vor pleca curând.

Încă nu-i povestise partea cea mai neplăcută. Îl privi pe Marcus. Dacă se hotărâse să-i spună toate acestea, după atâţia ani de tăcere, o va face aşa cum trebuie.

– Mă simţeam bine în prezenţa lui, Marcus. Nu cunoşteam mulţi tineri şi nu prea vorbisem cu nici unul. Aveam paisprezece ani. Gata să devin femeie. Şi el mă făcea să mă simt ca şi cum devenisem deja. Îmi trezea sentimente noi. Fructul oprit, i-aş spune acum, dar, la vremea

aceea nu știam. Mi-am imaginat că suntem alți oameni, în alt loc. I-am zâmbit, la rândul meu... și, deodată, nu mi s-a mai părut prietenos.

– Nu este nevoie să-mi povestești – zise Marcus.

Dar Raven nu-l băgă în seamă.

– N-am mai avut o sudistă – mi-a zis el și a început să se apropie.

Raven închise ochii. Imaginile trecutului erau atât de clare, de parcă s-ar fi întâmplat ieri și spori ritmul povestirii.

– S-a apropiat. Am luat o piatră și l-am lovit. I-am rănit obrazul și sângele s-a împrăștiat peste tot, pe pistrui și haina lui. Dar, continua să înainteze. Am vrut să fug, dar știam că o să mă prindă. Așa că m-am repezit la el, lovindu-l, îmbibându-mi mâinile în sângele lui.

– Doamne Sfinte!

Raven vorbea repede, dornică să se descarce.

– L-am luat prin surprindere. A căzut și s-a lovit la cap. Îmi amintesc că m-am bucurat. După aceea, nu mai știu mare lucru, decât că tata mă luase în brațe și ne uitam la soldatul cu ochii căscați spre cer. Spre cerul cenușiu. Ca o

uniformă sudistă. Nu m-am gândit la asta decât mai târziu, inspirată probabil de firea mea teatrală.

– Tata m-a tăiat puțin la mână, ca să explice sângele de pe hainele mele. M-a pus să jur că n-o să spun nimănui și m-a dus în casă. Mama a crezut că mi s-a făcut rău. Flame a bănuit ceva, la fel ca și mama, dar nu m-au întrebat nimic. Tata a avut grijă să scape de mort. Nu mi-a spus niciodată cum și, la fel ca și mama, nu l-am întrebat. Yankeii au căutat soldatul, dar n-a fost găsit niciodată. Au presupus probabil că a dezertat. Existau mulți dezertori, în ambele tabere.

Aproape terminase, își spunea ea, mândră că nu-și pierduse cumpătul și încetini ritmul povestirii.

– M-am cufundat în lumea mea, jucând roluri în gând, fugind de realitate. Am devenit o cititoare pasionată, mai ales Shakespeare. Nu împlinisem douăzeci de ani când am hotărât să devin actriță. Decorurile imaginare erau mai liniștitoare decât lumea reală. Și mă pricepeam mai bine să joc roluri decât să fiu eu însămi.

Tăcu, golită de puteri și cuvinte. Deodată,

Marcus veni lângă ea. O luă în brațe, îi dădu părul la o parte și o sărută pe frunte. O strângea la pieptul lui. Ar fi plâns, dar îi secaseră lacrimile.

– Ai ținut prea mult timp în suflet toate acestea – zise el.

– Câteodată am coșmaruri.

Îi mângâie reverele hainei și apoi se apucă de ele, ca să se asigure că n-o să plece.

– Le spuneam gânduri de noapte, pentru că atunci mă învăluiau. Nu era nimic definit. Doar sentimentele, rău-prevestitoare, ca o ceață, și lumini roșii. Și, înaintat în vârstă, începusem să mă trezesc cu un sentiment ciudat, pe care nu l-am înțeles mult timp.

Până când m-ai atins tu.

– Dar, bănuiesc că era natura care-mi atrăgea atenția că era timpul să devin femeie.

Oftă.

– Tata nu știa asta. Nu știa de aceste pasiuni, cred că așa le-ai putea spune, care mă răscoleau, iar eu credeam că erau legate de moarte.

Îl privi drept în ochi.

– Dar mă înșelam. Ești un bărbat atrăgător,

Înălțimea Ta. Și m-ai făcut să-mi dau seama că nu mă frământă moartea, ci viața. Noaptea trecută m-ai făcut să mă simt vie.

O sărută. Blând, dulce, dar Raven îi simți încordarea.

– Ți-au mai revenit gândurile nopții după ce ne-am despărțit ieri?

Ridică din umeri.

– Nu. Dar nici n-am dormit.

Îi arătă cearcănele de sub ochii lui.

– Nici eu.

O sărută din nou și apoi se trase de lângă ea.

– Ar fi mai bine să mă opresc. O să crezi că vreau să sar pe tine ori de câte ori suntem singuri.

Zâmbi, făcând-o pe Raven să-și piardă din nou mințile.

– De fapt, o să sar, dar altădată.

Îi mărturisise aproape tot ce avea pe suflet. O femeie nu-și dezvăluia inima unui bărbat decât dacă îl considera cel mai important din lume pentru ea.

– Mă consideri probabil cea mai neîndemânatică persoană pe care ai cunoscut-o vreodată –

râse ea, amuzată. Am căzut pe scenă, am căzut pe scări și acum am căzut de pe cal.

Am căzut, de asemenea, în mrejele iubirii. Ce ușor ar fi să i-o spună. Înainte să plece în America o să-i mărturisească.

Lui Marcus îi pieri zâmbetul.

– Nu ești neîndemânatică și nu ai căzut de pe cal din vina ta.

– Atunci cum m-am trezit pe pământ? M-a atras forța gravitațională?

– Nu știam dacă să-ți spun sau nu, dar ai dreptul să știi. Șaua a cedat și a căzut peste tine, Raven, pentru că cineva a tăiat cureaua.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Vei muri.

Cuvintele îi răsunau în minte. Amenințarea mamei. Și a ei.

Se băgă sub pătură. Ce bine ar fi să adoarmă. S-ar trezi cu mintea mai limpede. Ce bine ar fi să poată uita, dar era imposibil să uiți așa ceva. Un accident înscenat era destul de rău. Faptul că-l dorea pe Marcus era și mai grav.

De când căzuse de pe cal, cu o săptămână în urmă, nu fuseseră singuri nici măcar o dată. Își pierduse pofta de mâncare și somnul, la început de șoc și grijă și apoi de dor.

Dădea dovadă de stoicism să-l privească în fiecare zi, în prezența altor persoane. Dar noaptea, nu mai existau inhibiții. Visele lascive înlocuiseră vechile gânduri nocturne. Visele variau. Câteodată, Marcus se apropia de ea într-un pâlc de nori, de pe coridoare întunecate sau dintr-un

câmp cu iarbă verde, de primăvară. Altă dată, venea în pat. Întotdeauna gol și nerăbdător. Se trezea înfierbântată, scăldată în sudoare.

Și Înălțimea Sa ce făcea în tot acest timp? Stătea de-o parte ca un nobil. Nu era deloc impresionată.

Ajunsese imediat la concluzia că Quirke tăiase cureaua din răzbunare că fusese concediat.

– Dar de ce să se răzbune pe mine? – întrebase ea. Doar știa că numai eu călăresc iapa.

– Poate că a vrut să taie și alte șei, dar a fost întrerupt și a trebuit să iasă din grajd înainte să termine.

Poate că da, se gândi Raven. Poate că nu. Sau o fi fost autorul scrisorii anonime. După mai mult de trei luni petrecute în Anglia, nu făcuse nici un progres în identificarea vinovatului. Nu se lămurise nici măcar dacă era bărbat sau femeie.

Toți erau de aceeași părere cu Marcus și-i împărtășeau mânia. Când se aflase de accidentul ei, fermierii porniseră din nou să-l caute pe administratorul dispărut, acceptând de data aceasta să fie conduși de Marcus. Doamna Murphy și fiica ei Jennie au venit pentru prima dată

la Beacon Hall, să-şi exprime îngrijorarea.

Amy a renunţat să se ducă zilnic în oraş, ca să stea la capul ei, mătuşile se fâţâiau ca nişte umbre, iar reverendul Puddyfat anunţase că el şi Clifton sunt gata să facă orice. Alăturându-se grupului plecat în căutarea lui Quirke, Ralph şi baroneţii au colindat satele învecinate, până la Lewes în est şi Brighton în sud, dând de ştire că voiau să pună neapărat mâna pe ticălos.

Servitorii îşi exprimaseră de asemenea părerea de rău pentru accidentul ei.

– Quirke este un soi rău – zise camerista Nancy. Mi-a spus nişte lucruri oribile şi m-a speriat îngrozitor.

– Noaptea trecută au răsunat urletele ogarilor vrăjitoarelor din Downs – i-a declarat doamna Rearden, menajera, când a văzut-o pe Raven la micul dejun. Sigur, să nu credeţi că mă iau după poveştile acelea cu vrăjitoare transformate în iepuri, dar ştiu ce am auzit. Sunt sigură că îl caută şi ogarii. Este un om blestemat.

Când o auzi, Frederick îi porunci femeii să-şi ţină gura.

– N-am auzit asemenea poveşti în viaţa mea.

Sunt niște scorneli, atâta tot. Toate superstițiile sunt simple aiureli.

Lacheul Hammond nu-și exprimase părerile, dar cel puțin încetase să-i mai arunce priviri care îi făceau pielea ca de găină.

Toți erau atât de convinși că administratorul era vinovatul.

Dar ei nu citiseră scrisoarea mamei. Și nu știau că victima fusese împinsă pe scările de la Stafford House.

Dacă se gândea la incident, nu făcea decât să se îngrijoreze. În schimb, dacă se gândea la Marcus, era mai palpitant. Frământându-se în pat, plină de neastâmpăr, se gândea ce i-ar face dacă ar avea ocazia. Pentru început, i-ar scutura umerii lui lați. Era clar că nu mai putea rămâne mult timp în Anglia. Marcus ar trebui să știe că își pierdeau timpul.

Raven oftă. Ce loc singuratic era patul pentru o femeie îndrăgostită. La fel de apăsător ca realitatea. De aceea își căutase întotdeauna alinarea în imaginație. Ce bine ar fi să poată și acum.

Îi trecu un gând prin minte. Era ridicol, dar refuza s-o părăsească, așa că îl lăsă să ia am-

ploare, concentrându-se într-un plan. Dar, date fiind restricțiile date de Marcus, o să îndrăznesc să-l pun în aplicare?

Bineînțeles că da. Va fi furios. Dar nu pentru mult timp, dacă aranja lucrurile așa cum trebuie și dacă era omul pe care îl cunoștea. Și, dacă nu era, mai bine să afle acum. Nu lipseau decât câteva mici amănunte – și avea nevoie de tot curajul de care era capabilă.

Dezvoltă ideea, adăugând fragmente de dialog, costumație. Se dădu jos din pat să pregătească scena. Iar, când se băgă la loc în pat, se gândi la toți anii aceia singuratici, petrecuți în visare, studiindu-l pe Shakespeare și repetând scene în minte. Și, pentru prima oară după mai mult de o săptămână, reuși să adoarmă.

Se trezi devreme, mâncă ceva ușor – dacă lucrurile ieșeau așa cum spera, va avea nevoie de multă forță – și se îndreptă hotărâtă spre grajd.

Jason o ajută să pună șaua pe iapă, deși nu prea era de acord.

– Înălțimea Sa a plecat deja să se uite la niște țarcuri – zise băiatul. A spus că se întoarce curând. N-o să-i convină când o să afle că ați plecat.

Nu de la început, se gândi ea sau *poate n-o să-i placă deloc,* își spuse cu inima strânsă.

Dar era prea târziu pentru accese de lașitate. Îi dăduse lui Jason un bilețel pentru Marcus și plecă în zori, cu un mic pachet legat de șa și cu Albert pe urmele ei. Îi luă o jumătate de oră să ajungă la colibă. Poruncindu-i câinelui să stea de pază la ușă, aprinse focul și pregăti scena.

Cel mai mult, îi luă să se aranjeze. Când auzi zgomote, semn că venise Marcus, se trânti pe pat, satisfăcută că făcuse tot ce se putea. Da, era satisfăcută și îngrozită în același timp. Probabil că-și pierduse mințile.

Se gândi la Marcus, cum călărea prin pădure, țeapăn și chipeș.

Oh, calule, ce fericit ești că îl porți pe Anthony! Era un citat dintr-o piesă preferată, de Shakespeare. Spera să se potrivească acestei ocazii.

Ușa se trânti de perete și Marcus intră înăuntru. Copoiul preferă să nu-l urmeze.

– Fir-ar să fie, femeie, cum îndrăznești să nu asculți de...

Se opri și se dădu înapoi uluit. Pentru prima dată de când îl cunoștea, îl vedea mut de uimire.

Îi zâmbi ademenitor, stăpânindu-şi frica. Se întreba unde era curajul ei? Zăcea probabil într-un colţ, împreună cu celelalte lucruri.

Era prea târziu să se retragă. Îl privi cu ochii ei puternic machiaţi; îşi periase părul fără milă, făcându-l să stea drept, încadrându-i faţa şi îşi aranjase toga – de fapt un cearşaf de pe pat – expunându-şi un braţ şi un picior. Aştepta tremurând îngrozită. Ochii lui albaştri o studiau din cap până în vârful picioarelor goale. Făcu o grimasă, spre dezamăgirea ei.

– Cleopatra – zise el.

Oftă. Înţelesese.

– Să fiu al dracului! – adăugă Marcus.

Înţelesese, dar, poate n-o aproba.

– Am încercat să mă înfăşor într-un covor, la fel cum a făcut ea pentru Caesar, dar este mai greu decât mi-am imaginat. Şi, în afară de asta, tu eşti Anthony.

– Zău?

Se uită la costumul său de călărie.

– Nu prea semăn.

– Aş putea remedia acest neajuns.

Se ridică din pat, dând la o parte trena lungă a

cearșafului, mai mult eficient decât grațios, își potrivi șnurul auriu, luat de la draperiile din dormitorul ei, pe care-l folosea drept cordon, și veni lângă el. Nu știa dacă el își dădea seama cum tremura.

– Știu că toga nu este o costumație egipteană, dar n-am găsit altceva mai potrivit.

– Am spus eu ceva?

Îl privea. Era rândul ei să se dea un pas înapoi. Doamne, ochii lui aveau darul să zăpăcească orice femeie.

– Zorile de-abia s-au arătat – zise ea blând. Îți promit că altădată n-o să-ți mai ofer această ocazie.

Cuvintele îndrăznețe rostite în timp ce îi țiuiau urechile. În sufletul ei existau două ființe – o femeie slabă de înger și o desfrânată. Se lăsă mânată de dorință.

O lăsă să-l dezbrace până la talie. Se mișca încet, studiindu-i trupul. Nu mai văzuse un bărbat ca el. Umeri lați, piele albă și netedă, întinsă pe mușchii sculpturali, un puf de păr blond pe piept, care se îndesea lângă cureaua pantalonilor.

Era un bărbat puternic, un conducător, care o înnebunise. Îi venea să-i lingă sfârcurile. Oare i-ar plăcea? Am multe de învățat în arta dragostei.

Deși nu voia să-și acopere nici o părticică din corp, îl ajută să-și pună vesta jacard. Dar, nu-i nimic, n-o s-o țină prea mult timp.

Vru să-i scoată pantalonii, dar o opri.

– Nu sunt de fier – zise el, desfăcându-și singur catarama.

Îi dădu un prosop.

– Ce să fac cu el?

– Este tot ce am găsit. Dezbracă-te și pune-l în jurul taliei.

– Ascultă, Cleo – începu el.

– Cum, Anthony al meu nu este romantic? În piesă, îi spunea Egipt Cleopatrei sale.

Înaintă în vârful picioarelor spre cămin, agită tăciunii și amestecă în vasul cu apă de trandafiri. O aromă dulce se răspândi în cameră, amestecată cu mirosul acru al lemnului încins.

– Nu sunt sigur în această privință – zise el.

Se întoarse cu fața spre el. Stătea dinaintea ei, îmbrăcat în vestă, cu prosopul în jurul taliei și cizmele strânse pe gleznă. Avea niște coapse

grozave. Şi arăta superb, din vârful cizmelor sale de piele până-n creştetul capului său frumos, de strengar.

– Dar eu sunt sigură, romanule – zise ea, înfierbântată.

Oare nu zărise ceva mişcându-se sub prosop? Aşa i se păruse.

– Arăţi ca un cuceritor – adăugă ea, făcând un pas spre el. Şi cred că poţi să mă cucereşti.

Marcus ridică din umeri. Îi plăceau muşchii lui încordaţi la braţe.

– Nu ştiu nici un vers din piesă.

Tresări. Se prinsese în joc. Îl iubea cu atât mai mult. Lumea şi necazurile ei încetaseră să mai existe.

– Nu-i nimic, romanule, vom improviza.

Se apropie de el.

– Aş vrea să te hrănesc cu struguri boabă cu boabă, dar nu este vremea lor şi mi s-a părut prea devreme pentru vin.

– Nici o grijă, tu o să-mi satisfaci apetitul.

Se trezi în braţele lui atât de repede încât nu ştiu cum s-a întâmplat. Îi acoperi gura cu a lui, în timp ce degetele ei nerăbdătoare îi dezmier-

dau brațele. Pielea lui era netedă și tare. Marcus îi pipăi umerii și spatele, gemând când își dădu seama că n-avea nimic sub cearșaf.

Sexul lui i se lipise de stomac. O apucă de fund și o strânse. Se cutremură, încercând să se stăpânească. Nu voia să se facă de râs, grăbind lucrurile sau cerându-i ceva imposibil. Dar ah, își amintea cât își dorise Marcus să fie amândoi goi și să o aibă sub el, întinsă într-un pat. Și ea își dorea la fel.

Se apropiase deja primejdios de limita absurdului... a respingerii... cu șarada sa.

Sânii ei tânjeau după atingerea și sărutarea lui și simțea o umezeală între picioare... normală probabil pentru o femeie dornică să facă dragoste. Prima oară se întâmplase atât de repede, încât nu-și mai amintea ce simțise la început. Știa doar că fusese cuprinsă de o pasiune explozivă, devastatoare, iar apoi fusese stânjenită.

Însă, în dimineața aceasta nu va fi stânjenită. Reginele nu se simțeau niciodată stânjenite și azi era regină.

– Dă-mi drumul – zise ea, pe un ton cât mai autoritar și Marcus se supuse.

Își desfăcu cordonul și aruncă broșa care-i prindea toga. Tăcută ca ceața, pânza albă alunecă pe covor și rămase goală dinaintea lui.

Exclamația lui îi desfătă urechile. Romanul ei nu avea nevoie să-l știe pe Shakespeare. Era de ajuns să se exprime în felul lui.

Îi mângâie sânul și apoi îi luă între degete sfârcul întunecat. Se clătină și îl apucă de braț. Undeva, între dezbrăcat și dezmierdare, uitase că era regină. Iubitul ei preluase controlul.

Aruncându-și repede ce mai rămăsese pe el, o duse în pat, se întinse lângă ea și-i atinse locurile unde nu putuse ajunge în trăsură, mângâindu-le pe cele deja cunoscute.

Încercă să se abțină, dar o cuprinse nerăbdarea și îi răspunse cu aceeași ardoare, atingându-l, dezmierdându-l și sărutându-l. Era perfect. Mușchi tari, sprijiniți de părțile ei moi, și atât de experimentat încât îi făcea să-i clocotească sângele în vene.

Își atinse limba de a lui, gustând cafeaua pe care o băuse la micul dejun și gustul lui specific. Apoi, îl sărută pe gât, pe piept, pupându-l peste tot. O dulce agonie puse stăpânire pe ea.

Nici Marcus nu-şi pierdea timpul. Avea impresia că o atingea peste tot, în acelaşi timp – sânii, fundul, burta, triunghiul intim de păr pubian, genunchii, coapsele şi locul umed dintre picioare.

Trupul ei tânjea să se contopească o dată cu al lui.

Degetele lui dădură de umezeala dulce.

– Dacă tu eşti Egiptul, înseamnă că am găsit valea Nilului.

Raven zâmbi şi tremură, zbătându-se sub el.

– Explorează-mă – murmură ea – acum.

Intenţionase să-i vorbească pe un ton poruncitor, de regină, dar sunase ca o rugăminte.

Îşi băgă degetele înăuntrul ei, mişcându-le înnebunitor. Îi găsi sexul, dar atingerea ei era nesigură.

– Explorează-mă – o îndemnă, la rândul lui.

Îl ascultă, dezmierdându-l, în timp ce-l auzea gemând.

– O sabie demnă de un cuceritor – zise ea, oglindindu-se în albastrul infinit al ochilor lui.

Zâmbi şi o sărută prelung, sorbindu-i respiraţia, oftaturile, viaţa.

Se vârî între coapsele ei, alunecos și fierbinte. Își încolăci picioarele în jurul lui, din instinct, când pătrunse în adâncul ei. Era mare și puternic, dar se strecură cu ușurință în coridorul umed și fierbinte; n-ar fi crezut că un bărbat atât de musculos putea fi așa de ușor.

Știa exact unde și cum să dezmierde locul catifelat, înnebunitor. Plăcerea îi explodă în tot trupul. Îl simți cutremurându-se, iar strigătul lui fu adevărată simfonie pentru urechile ei.

Rămaseră îmbrățișați până când se liniștiră. Îi simțea sperma pe picioarele ei, știa la ce pericol se expusese, dar știa de asemenea că nu exista altă cale decât să se supună iubirii ei adevărate, singurei ei iubiri.

Zâmbi la pieptul lui. Supunere? Se simțea mai mult o cuceritoare, iar cel învins era Marcus.

Îl sărută pe gât. Mușchii se încordară sub buzele ei. Mâini puternice se mișcau cu o delicatețe surprinzătoare pe părul, umerii și brațele ei. Nu părea prea învins; credea probabil că preluase controlul.

N-avea decât să creadă. Știa adevărul.

Se desprinseră încet, dar rămase cuibărită în brațele lui.

Îi dădu la o parte părul umed de pe față.

– *Alte femei saturează apetitul pe care-l trezesc, dar ea îl sporește cu atât mai mult cu cât îl satisface.*

– Deci, știi piesa.

– Prezența ta m-a inspirat să-mi amintesc.

Îl strânse în brațe și păstră în inima ei amintirea acestei clipe.

– Presupun că nu este momentul să-ți fac reproșuri – zise el.

– Nu.

Apoi, adăugă cu un oftat:

– Hai, dă-i drumul. O să te sufoci dacă nu-mi spui.

– Nu prea îl respecți pe Anthony al tău.

– Nu mi se părea că îl interesa respectul.

Marcus chicoti.

– Fir-ar să fie, Raven, încerc să fiu serios.

Grija îi palpita în piept ca o pasăre închisă în colivie. Nu era pregătită să devină serioasă. Nu voia să-și părăsească încă lumea imaginară.

– N-ai decât să fii cât de serios dorești, roma-

nule – zise ea, încercând să se liniștească.

– Nu cred că romanul este stăpân pe poziție. Ți-am cerut să nu te îndepărtezi de casă.

– Mi-ai cerut.

– Nu despica firul în patru. Trebuie să fim prudenți, cu toții, până când va fi prins Quirke.

– Nu prea văd cum o să-l prindeți.

– Se zvonește că a fost zărit.

– Îmi imaginez. Acum, când îl caută toată lumea, li se pare că-l văd peste tot. Doamna Reardon jură că ogarii vrăjitoarelor sunt pe urmele lui.

– Sper.

Raven n-avea chef să se contrazică. Vor reveni cât de curând la realitate... dar nu încă. Îi mângâie pielea în jurul sfârcurilor.

– Deci, după părerea ta, ar fi trebuit să renunț la planul meu din această dimineață.

Se încordă.

– Nu poți să te retragi întotdeauna în carapacea ta și să fugi de probleme – zise el, dar nu i se părea că vorbește cu prea multă convingere.

– De ce nu? Eu așa am făcut mereu. De ce nu alegi ce-i plăcut?

– Îmi este greu să te conving. Ce te-a făcut să alegi *Antoniu și Cleopatra*?

– Este piesa mea preferată. Și, în afară de asta, costumele erau ușor de făcut.

– Vrei să spui, ușor de scos.

Se uitară unul la altul, zâmbind.

– Da, și asta – zise ea.

– Și ce urmează în repertoriul tău? Héloise și Abélard?

– Luând în considerare starea bărbatului, ce rost ar avea?

– Sunt de acord cu tine, Pasăre Cântătoare. Ți-aș întinde un prosop, dar mai mult decât atât n-aș face.

Lui Raven i se opri inima în loc și își feri privirile. Înainte să-i citească întristarea din priviri. *Pasăre Cântătoare.* Numele acesta îi reamintea de vremurile când nu se înțelegeau. Era o actriță, o cântăreață, o străină care stârnea pasiuni și cu care puteai să te distrezi.

Nu era adevărata lui dragoste.

O cuprinse panica pe moment. Nu putea continua așa, la nesfârșit. Cel mai bun lucru era să plece mai repede.

Vorba cântecului: *Mâine, mâine și iar mâine.* Într-una din zilele viitoare se va hotărî.

Îl sărută. Chiar dacă remarcase agitația ei, nu dădu nici un semn.

– Citatul pe care ți l-ai amintit. Voiai să spui că ești la fel de înfometat, nu-i așa?

Ochii lui sclipiră încântați.

– Exact.

– Atunci, îți sugerez să ne satisfacem apetitul, dacă vrem să fim capabili să ne vedem de treabă pe ziua de azi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Raven şi Marcus nu se mai săturau unul de altul.

Zilele deveniseră ploioase, creându-i şi mai multe probleme pe moşie, dar, cu toate că munceа de dimineaţă şi până seara, se gândea neîncetat la Raven şi îi fierbea sângele în vine.

Plugul cu aburi sosi în sfârşit, dar nu se dovedi prea eficient.

Un nou arendaş, priceput şi cinstit, muncea cot la cot cu el, să înveţe fermierii cum să-l folosească. Dar acum, când natura capricioasă transformase totul în noroi, aratul mergea destul de greu.

Ar fi trebuit să intre în panică fiindcă întârziaseră însămânţările. Dar nu se gândea decât la picioarele lui Raven, încolăcite în jurul lui, la coapsele ei, care-l strângeau. Se gândea, de asemenea, la zâmbetul ei, atât de rar când o cunos-

cuse și la mintea ei inventivă.

Nu cunoscuse niciodată o femeie cu atâta imaginație. În trecut nu dăduse importanță acestei calități, dar Raven îi deschisese ochii.

Muncea din greu, trezindu-se cu noaptea în cap, iar seara se afunda în hârțoage, achitând note de plată, comandând provizii, gândindu-se cum să finanțeze sporirea numărului de bovine și oi.

În după-amiezile cețoase făcea dragoste cu Raven în colibă. Venea deghizată în diverse personaje din lumea ei imaginară. După *Antoniu și Cleopatra* nu-i mai ceruse să participe decât ca iubit. Pentru el, juca diverse roluri – o Julietă tânără și nerăbdătoare, tremurând sub el, oferindu-și comorile cu o inocență rece, care, în curând ardea de cunoaștere; o Portia înțeleaptă care implora îndurare când o lăsa să-i aștepte sărutul; o Kate, rea ca o scorpie, care se lăsa îmblânzită în zeci de feluri diferite.

Învăță mii de lucruri despre ea – forma sânilor, curbura șoldurilor, culoarea pielii, mica pată întunecată de la baza spatelui, plăcerea pe care i-o stârnea când îi săruta partea din spate a

genunchilor.

Îi plăcea, de asemenea când o amuza. Adică râdea şi el credea că o încânta. Discutau adesea despre moşie şi problemele pe care le ridica. Era de acord aproape întotdeauna cu părerile lui şi Marcus o considera un adevărat geniu.

Dar nu era atât de vrăjit să nu înţeleagă scopul deghizărilor ei. Rolurile pe care le juca îi ascundeau adevărata fire. Îşi ascundea secretele greu de intuit.

Aceasta era cea mai mare ironie din toate. O cunoştea şi totuşi nu ştia mai nimic despre ea.

Într-o dimineaţă furtunoasă, de la sfârşitul lui martie, stătea la biroul lui din bibliotecă, încercând să şi-o alunge din gând şi să se concentreze asupra teancului de note de plată din faţa lui. Dar nu prea reuşea.

Tunetul care zguduia ferestrele, acoperi aproape bătaia din uşa bibliotecii.

Verii lui îşi făcură apariţia.

– Marcus – zise Brian cu obişnuitul său zâmbet jovial –, eram siguri că o să te găsim aici.

– Vrem să discutăm ceva cu tine – zise Douglas.

– Sună para serios, îi sclipeau ochii.

– Sper că nu despre diamante.

Marcus ridică vreo douăzeci de facturi și le lăsă să cadă.

– N-am nici un ban de investit.

Douglas clătină din cap, prefăcându-se dezgustat.

– Nu vere, nu suntem destul de inconștienți – interveni Brian – ca să avem altă soluție pentru problemele tale.

– Apropo de soluții – zise Douglas. Ce s-a întâmplat cu planul tău de a te însura cu o femeie bogată?

Marcus se uită de la unul la altul.

– Oare trebuie să-și vâre nasul toată lumea în treburile mele?

Ridică din umeri, fără să-i răspundă.

– Planul a fost amânat – zise Marcus tăios, închizând subiectul. Nu renunțase complet la această idee, dar, pe măsură ce trecea vremea, i se părea din ce în ce mai puțin atrăgătoare.

Observase schimbul de priviri dintre verii săi. Știau despre după-amiezile lui petrecute cu Raven? Întâlnirile lor erau secrete, dar, când

erau împreună, în colibă, nici unul din ei nu se mai gândea la discreție.

Trebuia s-o lase în pace, pentru binele ei.

În curând o să dea de necazuri.

Dacă ar avea un dram de decență, ar face din ea o femeie cinstită. Îi venise firesc această idee și își dădu seama că îi încolțise de mult în gând. I se părea cel mai natural lucru din lume să se însoare cu ea. Nici nu-și imagina să ia în căsătorie pe altcineva.

Lady Stafford... Și-o imagina în rochie de mireasă.

Lady Song-bird... Și-o imagina goală.

Era o perspectivă apetisantă, dar, fir-ar să fie, existau atâtea piedici.

Și totuși...

Zâmbi ca pentru sine. Nu-i de mirare că amânase să-și aleagă o mireasă. Avea deja una în gând.

– Nu mai este atent la noi – zise unul din veri.

Tresărind, Marcus își dădu seama că vorbeau despre el.

– Despre ce vrei să discutăm?

– Despre problemele tale și cum le rezolvi. Cel puțin pentru început – zise Brian.

– Problema mea sunt banii. Sau, mai bine zis, lipsa lor. Așa că, dacă n-ați moștenit cumva bijuteriile Coroanei, nu prea avem ce discuta.

– Știm – spuse Brian. Și, după cum ți-am explicat, de asta ne și aflăm aici.

Păreau atât de hotărâți și încrezători, încât Marcus începu să zâmbească.

– Deci, fără diamante?

– Fără diamante – promise Douglas.

– Gooseberry[1] Ditchling și Târgul de Ceainice din Cupru – zise Brian.

– Înțeleg – zise Marcus, complet nedumerit. Vrei să ne strecurăm prin mulțime și să furăm bani din buzunare.

Brian se îndreptă de spate în scaunul lui.

– Într-un fel.

– Înainte să devii un nobil lord – spuse tânărul – cum îți plăteai distracțiile?

– Ah, băieți, a trecut un car de ani de atunci. Jucam cărți, câte un meci de box din când în

---

1* Agrișe (engl.) (n.t.)

când. Dar, în primul rând, erau cursele de cai.

Baroneții încuviințară din cap.

– Presupun că nu vă gândiți să mă apuc de box sau să joc cărți. Deci, rămân cursele.

– Se dă întotdeauna un premiu pentru cea mai grea halbă plină cu agrișe – zise Brian –, dar nu cred să fie prea substanțial.

– Aș putea alerga mai repede decât calul meu. Abélard nu este cal de curse.

– Dar Lightening[1]?

Marcus oftă gândindu-se la armăsarul negru și suplu, iute ca numele lui.

– L-am vândut acum zece luni.

– Este disponibil. Moșierul Clifton ne-a spus că este de vânzare. Proprietarul lui are probleme financiare, dar vrea ca animalul să încapă pe mâini bune.

Marcus se entuziasmă pe moment.

– Deci renunță la el? Doar așa l-aș putea aduce pe Lightening în grajdurile de la Beacon.

Verii se uitară unul la altul.

– Moșierul este gata să-ți împrumute bani, ca

---

1. Fulger (engl.) (n.t.)

să-l cumperi, – zise Brian. Din recunoștință că i-ai concesionat Humble Hall.

– Câtă generozitate.

Douglas ridică din umeri.

– Nu chiar. În loc de dobândă, ar vrea să cumpere casa și pământurile. S-a atașat de...

– Nu – zise Marcus.

Amândoi bărbații se arătau mirați.

– Ai fost chiar atât de fericit acolo? – întrebă Brian.

– Fericirea n-are nici o legătură cu asta. Tatăl meu a trăit la Humble Hall și, înaintea lui, alți zeci de Bannermani. Amy și cu mine am crescut acolo și a fost căminul Cordeliei ani de zile.

– Ah, tradiția, înțeleg. Ai devenit un om de familie.

– Nu le spune celorlalți. S-ar putea să râdă.

Baronetii făcură câteva remarci la adresa cursei de cai, dar Marcus nu aprobă nimic din ce spuneau. Nu avea de gând să vândă pământul strămoșesc.

Nu ar putea oferi o motivație anume, în afară de ce spusese deja. Era hotărât să-și țină familia la un loc și asta însemna să păstreze proprie-

tățile.

Un glas interior îl întreba care este diferența între a vinde și a concesiona moșia la nesfârșit, așa cum îi impunea actuala lui stare financiară. Dar nu știa ce să răspundă.

– O să plecăm la Brighton pentru un timp – zise Brian, ridicându-se. De îndată ce se îmbunătățește vremea. Gândește-te. Este tot ce-ți sugerăm.

– Vei constata, vere – zise Douglas –, că este singura soluție.

După ce ieșiră din cameră, Marcus se holbă pe fereastră, contemplând ploaia. Se gândea la Amy și Cordelia, la părinții lui care nu fuseseră niciodată alături de el când avusese nevoie.

Oamenii își formau familii, nu noroi, stânci și copaci. Oameni ca surorile, mătușile și rude prin alianță, ca Ralph și Irene. Și soții. Dacă ar vinde Humble Hall, ar avea bani să se însoare.

Poate ar fi mai bine. Gândul că o să-l călărească pe Lightning îi făcea sângele să fiarbă. Cursele erau un sport de om tânăr, iar el nu mai era tânăr deloc la treizeci și cinci de ani. Dar fusese un bun jocheu. El și armăsarul lui se

potriveau foarte bine.

O lungă perioadă din viața lui cursele îi asiguraseră un venit ușor. Oare ar putea să o ia de la capăt?

Un trăsnet despică văzduhul, luminând aerul și zguduind casa din temelii.

Era un semn.

– Raven – murmură el ca pentru sine. Vrei să fii a mea?

Rânji, amuzat de nebunia lui, dar întrebarea rămânea. Oare va accepta să se mărite cu el? Își amintea cât de inocentă și nerăbdătoare se aruncase în mrejele iubirii, ca și când de fiecare dată când se împerecheau ar fi fost prima oară. Deși era atât de doritoare să se întâlnească cu el, nu semăna cu celelalte femei pe care le cunoscuse, interesate doar de cadouri. Raven îl dorea numai pe el. Probabil că se aștepta s-o ceară în căsătorie. Ei bine, așteptarea ei luase sfârșit.

Marcus se simțea mai tânăr decât se simțise vreodată, pentru că luase o hotărâre înțeleaptă.

Oare o iubea? Nu știa nimic despre dragostea dintre un bărbat și o femeie, nu o văzuse în anii adolescenței sale și nici nu simțise iubirea părin-

tească. Știa doar că Raven îl obseda. Voia să-și trăiască viața cu ea, în patul lui.

Ploaia nu se opri toată ziua, împiedicându-l să se ducă la coliba de vânătoare. Târziu, după-amiază, luă trăsura și se duse la Humble Hall, unde aranjă cu moșierul să-l cumpere pe Lightening.

– O să mă ocup eu de toate detaliile, dacă nu te deranjează – zise Clifton și Marcus fu obligat să accepte.

În timpul cinei, nu reuși să-și dezlipească ochii de la Raven. Arăta superb, în rochia ei verde, de smarald care dădea o sclipire întunecată pielii sale. Își imagină colierul mamei lui la gâtul ei. Minunat, se gândi el, deși aurul nu era mai frumos decât obrajii ei catifelați și nici rubinele mai strălucitoare decât buzele ei.

Ochii ei erau aidoma celei mai negre cernele, iar părul întunecat ca pasărea al cărei nume îl purta. Fir-ar să fie, devenea poet. Probabil din cauza rolurilor interpretate de ea după-amiaza.

Se gândea la trupul ei, la umerii, care îl îndemnau să sară peste masă și să se repeadă la ea, o atitudine nedemnă pentru un conte.

Contesa de Stafford. Dacă ar fi, ar putea s-o ducă în camera lui.

Raven îi evită privirile insistente, dar știa că le sesizase. Știa după felul în care îi tremură mâna pe furculiță, după cum își ținea respirația uneori, ca și când, absorbită de alte probleme, ar fi uitat că are nevoie de aer.

Se simțea privit de cei din jur. Mătușa Irene remarcase în mód deosebit atenția pe care i-o acordă musafirei lor. Îi zâmbi o dată lui Irene, dar privirile ei înghețate îl făcură să se înfioare.

Îi stătea pe limbă s-o întrebe care este capitala Egiptului, dar nu cadra cu scopurile nobile pe care și le propusese. Totuși, nu-l părăsise ispita.

Amy îl privea și ea îngândurată. Marcus evită să se uite în direcția ei, pentru că îi amintea de Paris. Trebuia să plece acolo; *dorea* să plece, dar erau atâtea de făcut la Beacon. Și mai era și Raven.

Ce va spune despre problema lor, de la Paris? Va trebui să afle. Nici Ralph, nici Cordelia nu prea aveau chef de conversație, așa că mâncară mai mult în tăcere. După cină, se duse în bibliotecă să bea un pahar cu brandy și să re-

flecteze cînd ar fi mai bine să facă anunțul.

– Te deranjează prezența mea? – zise Ralph, intrând fără să aștepte un răspuns.

În fața unui pahar cu brandy, mângâia medalionul pe care-l luase cu el la cină. Marcus se simți dornic să comunice cuiva hotărârea lui.

– Am hotărât să mă însor.

Ralph Dundreary își mișcă perciunii stufoși.

– Mă așteptam. Margaret Clifton va fi o contesă potrivită. Mică, dar cu șolduri destul de late. O să-ți facă niște moștenitori sănătoși.

– Nu cu Margaret, cu Raven.

Ralph ridică din sprâncene.

– Doamne Sfinte, ți-ai pierdut mințile?

Marcus îi aruncă o privire glacială.

– Ți se pare o idee atât de îngrozitoare?

– În multe privințe, este o femeie minunată. Încântătoare, drăgăstoasă, atentă și harnică. Obosesc numai când o privesc cum se agită cu copiii și mieii.

– Atunci, de ce ești împotrivă?

– Este americancă și, pe deasupra, jumătate irlandeză. Actriță. Și, mai mult ca sigur, o hoață.

– Te referi la tablou.

– Bineînțeles că la tablou, doar n-ai uitat.

– Sigur că n-am uitat. Dar nu există nici o dovadă că ar fi ea – zise el, refuzând să ia în considerare faptul că o prinsese în biroul lui.

Spusese că voia să afle secretele Bannermanilor. Și o crezuse.

– Este o femeie atrăgătoare, zise Ralph. Te înțeleg că i-ai acceptat avansurile și că astfel de sentimente pot slăbi judecata. Dar este o stare trecătoare. Nu trebuie să te pripești cu căsătoria.

Marcus regretă că și-l alesese pe Ralph drept confident. Ar fi trebuit să-și amintească ce mult îi plăcea să țină discursuri. Ar fi trebuit să tacă din gură.

– Nu intenționez să mă răzgândesc – zise el.

Ralph sorbi din brandy, pierdut în gânduri pentru moment.

– Mai bine ia-o ca amantă cât mai stă aici. O să vă prindă bine la amândoi. Pe femei nu prea le interesează sexul. Iar, dacă este o excepție – așa cum bănuiesc – atunci satisface-i dorința. În felul acesta o să te liniștești și tu. Dar, însoară-te cu domnișoara Clifton.

Marcus știa că Ralph vorbea ca la carte, dar

asta nu-l împiedica să se înfurie.

– O să mă căsătoresc cu Raven. Dacă o să mă vrea. N-am idee dacă mă va accepta.

O exclamație, un strigăt – amândouă cât se poate de feminine – îi spuseră că cineva ascultă la ușa bibliotecii. Când o deschise nu văzu pe nimeni, dar auzi pași pe scări. Umplu paharele și i se alătură lui Ralph, lângă foc.

– Cine crezi că ar fi putut să fie? – îl întrebă Ralph.

– N-am nici cea mai mică idee – zise el.

Se temea să nu fi fost Raven. Ar fi vrut să o abordeze într-un mod deosebit.

Clătină din cap.

– Femeile din această familie sunt un mister pentru mine.

Fiindcă nu dorea să mai discute în contradictoriu apropo de Raven, deschise discuția despre cursele de cai. Ralph se arătă mult mai entuziasmat.

– O să pariez și eu o liră sau două.

– O să pariezi pe mine?

– Ori de câte ori o să aud că participi la cursă. Îmi amintești de tinerețea mea.

– Şi eu care credeam că vreţi cu toţii să fiu decent.

– Nu toţi – zise Ralph, trăgându-se de perciuni. Nu în toate privinţele.

Mai ales în privinţa femeilor. Când venea vorba de sex, Ralph era un gentleman tipic victorian.

Se deschise uşa şi apăru Amy.

– Ce tot vorbeşti că te însori cu Raven?

– Intră, te rog, Amy – zise Marcus, fără să clipească. Ar fi trebuit să-mi imaginez că tu o să afli înaintea viitoarei mirese.

– Nu ai cerut-o în căsătorie?

– Nu. Şi nu ştiu dacă o să accepte.

O figură întunecată apăru lângă sora lui.

– Vrea să aibă propria lui actriţă – zise Irene, pe un ton veninos.

Strângea la piept o cutiuţă sculptată.

– Am încercat să-l previn împotriva ei, dar nu m-a ascultat.

– Deci, tu eşti cea care a tras cu urechea, mătuşă Irene. Nu ştiai că aşa n-o să afli niciodată veşti bune?

– Hm! – exclamă Irene. De data aceasta chiar

că n-am aflat.

– N-am spus că sunt veşti proaste – zise Amy – cel puţin nu pentru tine. Îmi place femeia. Însă nu sunt sigură că ar fi înţelept pentru ea.

– Îţi mulţumesc pentru votul tău de încredere.

– Te aşteptai la altceva?

Mătuşa Cordelia intră în bibliotecă.

– Doamne – zise ea mirată – câtă agitaţie.

– Ah! – exclamă Ralph. Poftește, te rog, Cordelia.

– Da, sigur, – spuse Marcus. Vom avea nevoie de votul tău.

Începură să vorbească toţi deodată. Pickering-ii, Ralph şi Irene erau împotrivă. Cordeliei i se părea o idee minunată, iar Amy avea rezervele ei, nu în privinţa lui Raven, ci a lui.

– Ajunge – zise Marcus. Este absurd. O să fac ce este mai bine pentru Raven şi pentru mine şi cu asta basta.

Amuţiră cu toţii. În afară de Irene. I se albiseră degetele în timp ce strângea cutia.

– Tabloul, Marcus. Nu uita că este o hoaţă.

– Ce-ai spus? – întrebă Amy.

– Tabloul de Landseer – zise Irene – cel care

a fost furat de la Stafford House. Imposibil să nu fi auzit.

– Da, am auzit – zise Amy – dar nu știam că o bănuiți pe Raven Chadwick.

– Numai pentru că Marcus este atât de vrăjit de această femeie încât refuză să cunoască adevărul.

Amy se întoarse spre fratele ei.

– Așa este? Ești îndrăgostit de ea?

– Sentimentele mele, surioară, mă privesc numai pe mine.

Se uită în jur.

– Se pare că alegerea mea nu vă este pe plac.

– N-a furat tabloul.

Marcus tresări surprins de vorbele lui Amy.

– Pari foarte sigură.

– Sunt foarte sigură.

Apoi, adăugă cu glas scăzut, împingându-și bărbia înainte, sfidător.

– Eu l-am furat.

– Doamne Sfinte – zise Ralph.

– Vai de mine – murmură Cordelia.

De data aceasta, Irene fu cea care rămase tăcută.

Marcus văzu în ochii surorii sale că spusese adevărul.

– De ce? – o întrebă el.

– N-am de gând să-ţi spun. L-am vândut. Banii au fost cheltuiţi de mult.

Fratele şi sora se uitau unul la altul. Se făcuse linişte. Se auzea doar ticăitul ceasornicului.

– N-ai decât să hotărăşti ce vrei în privinţa căsătoriei tale cu Raven – zise Amy în cele din urmă – dar nu o acuza niciodată pe nedrept.

Ceva îl făcu să se uite spre uşa deschisă la figura care stătea liniştită în prag.

– Raven – începu el.

– Ieşi afară – şuieră Irene, scuturând din mână ca o pisică. Sunt treburi de familie. N-ai ce căuta aici.

Raven făcu un pas înainte, nu mai departe de clanţă.

– Bineînţeles că n-am ce căuta – zise ea, urmărindu-l pe Marcus. De fapt, n-am avut niciodată.

Plecă şi închise uşa în urma ei, lăsându-i singuri, cu privirile lor vinovate. Mătuşa Irene râdea isteric.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Raven se holbă pentru o clipă la uşa închisă. Simţea că îşi pierduse totul – stăpânirea, mândria, voinţa şi fericirea. Nobila familie discuta dacă era potrivită sau nu să fie soţia lui Marcus, ca şi când ea s-ar fi aşteptat să fie cerută în căsătorie. Sau, ca şi când şi-ar fi imaginat că lui Marcus îi place de ea.

Şi, cel mai rău lucru era că aveau dreptate.

Ieşi din bibliotecă, trecu în goană pe lângă majordom, care apăruse din umbră în spatele ei şi fugi de la Beacon Hall, ca şi când ar fi fost urmărită de o mie de ogari.

Aerul rece al nopţii îi lipea de piele rochia de mătase şi îi ardeau obrajii, dar nu simţea decât că i se frânsese inima.

Lumea i se părea un loc străin, ca atunci când era mică, plin de umbre, nori şi vânt care gemeau printre copaci, aducând prevestiri rele.

Coborî scările în grabă și alergă spre grajd, târându-și trena prin băltoace. Nu-și dorea decât să fie singură și să-și găsească un loc, cât mai departe de Marcus și rudele sale.

Ajunsă în grajd, se sprijini de ușă să-și tragă sufletul, mângâiată de căldura adăpostului. Caii nechezau în boxe. Trecu pe lângă ei, în beznă, oprindu-se lângă ultima boxă goală, unde îl văzuse odată pe Marcus hrănind un miel.

Ușa grajdului se deschise. Ținându-și respirația, căzu în genunchi pe paiele uscate.

– Raven.

Vocea lui Marcus o îngrozi. Nu voia să dea ochii cu el, nu voia să-i audă scuzele și explicațiile. Nu avea nevoie de explicații. Înțelesese deja prea mult.

Se aprinse un chibrit; sunase ca o împușcătură în beznă. Lumina crescu în intensitate, pe măsură ce pașii lui se apropiau de locul unde se ascunsese. Caii se agitau în timp ce trecea pe lângă ei, dar Raven nu îndrăznea să respire. Se opri la intrarea în boxă, cu felinarul ridicat în mână. Îi privi pantofii murdari de noroi, dunga dreaptă a pantalonilor, haina impecabilă, smocul

de păr blond de pe frunte.

Părea un adevărat aristocrat în hainele lui de seară, cu cămașa și cravata albe ca gheața, în contrast cu costumul negru. Avea un aer aristocratic preocupat, și destul de stânjenit. Dacă n-ar fi fost șocată de brusca întorsătură a evenimentelor, ar fi fost și ea stânjenită.

– A fost revoltător din partea noastră – zise el.

– Absolut deloc – reuși ea să spună. N-aveam ce căuta acolo.

– Nu era o conferință de familie, chiar dacă așa dădea impresia. Ralph a venit în bibliotecă. Pe urmă a apărut Amy și apoi, m-am trezit cu toții pe cap.

Își trecu mâna prin păr.

– La dracu', nu știu cum s-a întâmplat, dar îmi pare rău.

Părea atât de sincer, de preocupat, încât îi venea să-l liniștească. Ce proastă era.

Inspiră adânc să se liniștească.

– Îți accept scuzele – zise ea, pe un ton formal. Și acum, te rog să pleci. Nu vreau să vorbesc despre asta, deocamdată.

Marcus atârnă lanterna de un cui, la intrarea în boxă.

– Nu.

Înaintă, foşnind paiele sub picioarele lui.

– Vreau să-ţi explic.

I se acceleră pulsul. Nu trebuia să-l lase să se apropie altfel o să...

Nu ştia ce ar putea să facă. Îşi înfipse unghiile în palmă.

– Pleacă de lângă mine.

– Plângi.

– Nu mai plâng. Şi dacă o fac, este pentru că sunt furioasă.

– Te-am văzut adesea furioasă, Raven. Dar acum nu mi se pare că eşti.

Îi întinse braţul, dar se feri de el.

– Hai să nu ne mai prefacem – zise el.

Cuvintele lui o dureau.

– Nu ţi-au plăcut rolurile mele? Păreai amuzat.

– "Amuzat" nu este cuvântul potrivit. Dar nu ai interpretat niciodată un rol dintr-o piesă care să se termine cu bine. Iar eu, asta voiam să-ţi ofer.

Discuția surprinsă în bibliotecă i se pecetluise în minte și o învălui din nou umilința.

– Te referi la căsătorie.

– Ai ceva împotriva acestei instituții?

Ți-am spus odată că nu este pentru tine.

– Dar asta era înainte să facem dragoste.

Raven închise ochii, dar numai pentru o clipă, ca să nu izbucnească. Spusese *Dragoste*, singurul cuvânt pe care tânjise să-l audă. Dar se referise la sex, așa că nu-i alina cu nimic inima rănită.

– Ceea ce s-a întâmplat între noi, nu m-a făcut să mă răzgândesc – zise ea, cu un glas destul de timid.

Stătea atât de aproape de ea, încât ar fi putut să se sprijine de el. Mândria îi striga să-l alunge, dar sentimentele o îndemnau să-i caute compania.

– Vrei să spui că nu ți-a plăcut ce am făcut? – o întrebă el.

Se încordă. Îi stârnise pasiunea și îi răscolise rănile.

– Bineînțeles că nu. Momentele acelea au fost ideea mea.

– Da – zise el – iar această propunere îmi aparţine.

Îşi atinse buzele de ale ei, ca un licărit de flacără.

– Spune-mi că nu vrei – murmură el.

– Nu...

Îi era imposibil să continue. Când îl privi, îi văzu focul albastru din ochi. O luă de umeri, ca să nu-i întoarcă spatele.

Era o nebunie.

– S-a terminat totul între noi, Marcus. Dă-mi drumul.

– Nu pot – zise el, zdrobind-o la pieptul lui.

Pasiunea lui o învălui, la fel de reală ca şi braţele sale; îi acoperi buzele cu ale lui şi-i astupă răspunsul furios. Îl lovi cu pumnii în piept. O strânse şi mai tare, băgându-şi limba în gura ei. Nu se putea, striga mintea ei. O zdrobea în îmbrăţişarea lui de fier, iar limba lui insistentă dansa lângă a ei... şi, cel mai rău era că nu voia să i se opună.

Încercă să-şi regăsească mândria, dar, pe măsură ce o părăsea furia, îi rămăsese doar durerea.

Şi dorinţa.

Ce fiinţă poetică era. Fugise de acasă, fugea de Marcus, dar nu putea fugi de ea însăşi. Deodată văzu lucrurile aşa cum ar trebui să fie. Nu avea nevoie de deghizare. O să-l iubească pentru ultima oară, nu ca Cleopatra, Julieta sau Kate, ci ca Raven însăşi.

Raven Chadwick, fată de negustor irlandez şi viitoare actriţă, se va da unui conte, într-un hambar cu paie.

Îi va da trupul şi inima.

Gemând îl sărută, la rândul ei, vârându-şi limba în adânca întunecime a gurii lui, strângându-l, frecându-şi sânii de pieptul lui, lipindu-şi şoldurile de el, până când îi simţea sexul lipit pe burtă.

Marcus gâfâi când o trase pe paie. Mâinile lui lacome îi pipăiau mătasea care-i acoperea sânii, coborând pe coapse, între picioare. Îi ridică rochia şi juponul, măsându-i părţile intime, până când îi simţi umezeala prin ultimul strat subţire de veşmânt care-i separa degetele de fierbinţeala ei.

– Raven – murmură el, răguşit, în părul ei răvăşit.

– Exact, Raven – zise ea, în șoaptă. Nimeni alta.

Își deschise nasturii rochiei și i se oferi. Îi linse sfârcurile, în timp ce tremurau sub limba lui.

Se desprinse de ea să-și scoată haina, cravata și cămașa, în timp ce Raven îi lingea sfârcurile la rândul ei, simțindu-l cum tremură.

Se înfierbântaseră amândoi. Își aruncă hainele peste ale lui și îl lăsă s-o pipăie, înnebunindu-i simțurile. Cu capul dat pe spate, se abandonase dezmierdărilor lui! Rochia ei de mătase trosnea pe paiele uscate și se întrebă cum de nu luaseră foc. Dar singurul foc ardea între picioarele ei.

Când gura lui îi sărută partea interioară a coapsei, se încordă. Nu mai făcuse niciodată asta. Trupul ei tânjea să se descătușeze. O ajută, dezmierdându-i locurile intime cu limba, până când simțea că nu mai putea respira.

Văzu roșu pe dinaintea ochilor săi închiși; buzele și limba lui îi ofereau extazul. Marcus se opri, înainte s-o înnebunească de tot. Băgându-se sub ea, cu pantalonii lăsați până la genunchi, o ridică peste el. În amețeala pasiunii, își

dădu seama că voia s-o protejeze de paiele tari.

Se lăsă încet, sărutându-l, în timp ce-l primea în adâncul ei, sorbindu-și propriul gust de pe limba lui. Era o senzație ciudată, dar toată dragostea ei pentru Marcus i se părea ciudată, pentru că era atât de imposibilă.

O penetră de mai multe ori, până când valurile orgasmului îi zguduiră în același timp. Îi simțea sămânța înăuntrul ei, caldă și plăcută. Își strânse coapsele în jurul lui, mângâindu-i obrajii, cu capul plecat pe umărul lui. Pe măsură ce se destindea, îi sărută părul umed de pe piept.

Marcus o strângea în brațe, șoptindu-i numele și suflându-i părul de pe tâmple. Rămase înăuntrul ei și-i ascultă bătăile inimii.

Domolindu-și respirația, se foi în brațele lui. Nu voia să-l lase pe el să se desprindă primul. Îngenunche lângă el, în paie, netezindu-și rochia pe coapse. Mătasea se udase, dar cui îi păsa de haine.

Îi privi bărbăția. Se uită la părul negru, pubian, la pântecul suplu, la pieptul musculos. Zăbovi asupra gâtului solid, asupra cicatricei din bărbie, nasului puternic, obrajilor teposi și, în

cele din urmă, asupra ochilor care nu mai erau albaştri ca cerul dimineţii, ci întunecaţi, ca amurgul.

Făcuseră dragoste ca prima oară, cu rochia ridicată până la talie, lăsându-se asupra erecţiei sale.

Încalecă-mă, îi spuse. Şi îl ascultase atunci, la fel ca şi acum.

Prima şi ultima oară. Îşi feri privirile, înainte să-i vadă lacrimile din ochi. Voia să se ridice să plece, să fugă cât mai departe, dar se îndoia că ar reuşi să se ţină pe picioare. Cu mâinile tremurânde, se îmbrăcă, ascultând respiraţia lui, trosnetul paielor, bătăile propriei inimi când îl văzu aranjându-şi lucrurile.

Rămaseră în linişte, un timp. Ceva strălucea în paie. Îl luă şi-i întinse mâna.

– Căsătoreşte-te cu mine.

Se holbă la medalionul mic de aur din palma lui bătătorită.

– Ţi-am răspuns deja.

Cuvintele răsunară dur.

– Căsătoreşte-te cu mine – zise el, din nou.

– Nu poţi să mă întrebi la nesfârşit.

– Ba pot. Până voi obține răspunsul dorit.

De ce? ar fi vrut să spună ea.

Pentru că te iubesc mai mult decât orice pe lume și vreau să fii alături de mine pentru totdeauna. Asta ar fi vrut să audă.

Pentru că așa trebuie să facem, indiferent de ce cred ceilalți.

Asta ar spune dacă nu ar minți.

– Vreau să fii soția mea, Raven.

– Nu este nevoie să fii atât de onorabil. Nu m-ai obligat.

Își bagă bijuteria în buzunar atât de furios încât o înspăimântă, dar nu putea să i-o spună.

– Am zis că vreau să fii soția mea și am vorbit serios. Nu concep să-mi împart patul cu altcineva. Niciodată. O să mă străduiesc să te fac fericită.

Îi mângâie părul răvășit într-o masă de bucle castanii. Se trase la o parte. Își simțea sufletul gol, rănit, mai rău decât groaza pe care o experimentase pe aleea din Savannah, mai rău decât orice cunoscuse vreodată.

– Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Marcus. Provenim din două lumi diferite. Cei din biblio-

tecă aveau dreptate. Irene avea dreptate. Nu am ce căuta aici. O știu prea bine, chiar dacă tu nu știi.

– Este o nebunie.

Se uită la pereții din jur, la bușteni, la patul lor de paie.

– Parcă văd ziarele de scandal. "Înălțimea Sa a făcut dragoste cu viitoarea contesă în grajdul de la Beacon Hall." Ar fi mai rău decât incidentul de la music-hall.

– Presupun că n-aș fi primul căruia să i se întâmple.

– Ar trebui să-ți dai seama mai bine ca mine. Majoritatea femeilor ar fi de părere că sunt nebună, dar n-am ce face. Nu pot juca rolul de contesă. Îmi spun de mult că este timpul să plec. Ar fi trebuit să ascult de glasul rațiunii.

Reuși să se ridice, împleticindu-se. Veni lângă ea, într-o clipă, punându-i mâna pe braț.

Nu contează ce vor sau ce cred ceilalți – zise el – ci doar ce vrem noi.

Părea atât de sigur.

Se întoarse să plece, dar o copleșiră imaginile trecutului.

Marcus, în prima zi când se dusese la Lyceum, Marcus, sărutând-o în biblioteca de la Stafford House, Marcus mereu insistent, suspicios, luând tot ce-i dădea. Și, în cele din urmă îi dăduse totul.

– Nu mă atinge.

– Raven...

Vocea lui era gravă și insistentă. Nu mai putea să se abțină să-și înăbușe lacrimile.

Se întoarse cu fața spre el, cu brațele în lături, cu obrajii și capul ridicat, mândră.

– Dracu' să te ia, Marcus Bannerman. Mi-ai trezit senzații pe care nu le voiam. Până la douăzeci și șapte de ani m-am descurcat. Singură. Până ai apărut tu.

– Poate nu te-ai descurcat atât de bine. Ai ținut lucrurile ascunse în tine. Aveai nevoie să vorbești.

– M-a costat scump faptul că am vorbit.

– Fir-ar să fie, Raven, nu înțeleg.

– Nici eu. Doar că am știut întotdeauna că relația noastră n-o să dureze. Și în noaptea aceasta, mi-am dat seama că a venit timpul să plec.

– Te-am cerut în căsătorie. Ţi se pare chiar aşa o insultă?

Dacă i-ar fi spus că o iubea – fu cât pe ce să-i mărturisească – ar fi fost în stare să trăiască cu el, ca o simplă ţărancă, într-o colibă de vânătoare.

– Nu, nu o insultă. Doar că nu este de ajuns.

Nu-i aşteptă răspunsul. Ar putea să-i spună lucruri pe care nu le simţea. Din onoare. Îi citea intenţia în priviri.

Îi întoarse spatele şi ieşi din boxă.

– Dacă ai rămas gravidă? – o întrebă el.

Îşi ţinu respiraţia, incapabilă să mai facă un pas. Ştia cum să lupte ca să obţină ce dorea. Îşi strânse braţele în jurul ei, întărindu-se. Nu putea să-l privească, fiindcă şi-ar fi dat seama că dorea să-i poarte copilul în pântece.

Şi nu putea aduce pe lume un bastard.

Dacă mi-ar creşte burta, m-aş căsători cu tine şi când te-ai sătura să faci dragoste cu mine, m-aş uita în altă parte când ţi-ai vizita actriţele. Dar i-aş iubi pe copiii noştri şi pe tine, cu atât mai mult.

Dar îşi păstră această declaraţie în inima ei.

– Posibil – zise ea, arătându-se cât mai sinceră. N-o să plec din Anglia până n-o să fiu sigură.

Se uită peste umăr. Era atât de aproape și totuși îi despărțea o lume. Nu o lume, se corectă ea, doar un ocean. Însă era de ajuns.

– Am terminat cu deghizările, Marcus. Dacă este ceva, o să te anunț.

Se îndreptă spre ușa grajdului.

– Dă-mi voie să-ți aranjez părul – zise el.

– Am spus că am terminat cu prefăcătoria. Dacă o să mă vadă cineva din familia ta, o să-și confirme ceea ce bănuiau deja.

N-o opri. Când intră în Beacon Hall, lumina lămpii cu gaz căzu asupra părului ei răvășit, buzelor umflate, rochiei pătate și mototolite. Și asupra unui fir de pai agățat de poalele ei ude.

Frederick închise ușa în urma ei.

– Domnișoară Chadwick, vă simțiți bine?

– Ca focul – zise ea, știind că ceilalți o urmăreau și o ascultau. Este o expresie americană care înseamnă că mă simt bine.

Urcă scările, cu capul sus, hotărâtă să-și facă bagajele.

Raven plecă devreme, a doua zi de dimineață, lăsând scrisori de mulțumire pentru ospitalitatea arătată, fiecărui membru de familie și câtorva servitori. Se acuză de asemenea pentru neplăcerile pe care le provocase.

Ploile încetaseră și Marcus se apucă de muncă, dar un nor atârna deasupra casei de la Beacon Hall, oprind razele soarelui.

Amy și Cordelia își petreceau zilele reînviind trandafirii din seră și plimbându-se la oraș. Nu-și imaginau ce făceau în Ditchling. Irene se fâțâia prin casă, strângând la piept cutia de lemn și vorbind de una singură. De fiecare dată când o vedea, îl apucau frisoanele. Femeia nu era întreagă la minte.

Ralph și baroneții își făceau planuri pentru târg, aranjau pariurile, strângeau fonduri pentru Marcus și Lightening.

Marcus muncea până la epuizare. Până și Amy îi spunea s-o ia mai încet. Și bea. Când încerca să se abțină, se gândea la Raven.

Îl refuzase și plecase.

Moșierul Clifton, jovial ca întotdeauna, îl

vizita adesea, să discute despre cursă și, mai ales, despre dorința lui de a cumpăra Humble Hall. Câteodată, îl însoțea și Margaret.

– Actrița a plecat? – îl întrebă ea, la prima vizită.

Marcus o privise fără să-i răspundă și, de atunci, nu mai pomenise de ea.

La două săptămâni după plecarea lui Raven, primise o scrisoare, prin care îl anunța că nu este gravidă. O aruncase pe foc și pusese la loc medalionul pe care-l refuzase.

Cu o zi înainte de târg, câțiva din foștii săi prieteni de chefuri, veniră de la Londra; și băură împreună toată noaptea.

Înainte de cursă, Marcus recunoscu că făcuse două greșeli. Nu se antrenase destul cu Lightening și nu se trezise complet din beție.

Și, în consecință, pierdu.

– Ai ieșit pe locul doi, la mică distanță – spuse Ralph, încercând să nu se arate prea dezamăgit.

Dar prietenii și familia lui pariaseră pe el. Le rămăsese dator.

De îndată ce va primi banii rezultați din vân-

zarea proprietății sale părintești, va avea grijă să-i despăgubească. Restul banilor vor fi folosiți ca să achite facturile și să ușureze greutățile familiilor care depindeau de el.

Când Margaret veni să-și exprime regretul, se aduse în discuție subiectul căsătoriei. Gata să se logodească, scăpase ca prin urechile acului, prefăcându-se mai beat decât era în realitate.

Ar fi trebuit să-i ceară mâna. Bogăția ei i-ar ajuta mult pe fermierii de pe proprietatea sa. Și, așa cum stabilise Ralph, o să-i dea moștenitori sănătoși. Deoarece, când era cu Raven, îi venise prima oară ideea să facă un copil! se gândea adesea ce plăcut ar fi. Dar visase întotdeauna fetițe cu păr negru și ochi sclipitori, cățărându-se pe genunchii lui.

Să se însoare cu Margaret? Poate, dar nu încă.

Iar acum, când avea un nou arendaș și fermierii își vedeau de treabă, muncind pământul, își spuse că n-avea rost să mai rămână la țară. Așa că făcu ce ar fi trebuit să facă acum câteva săptămâni, timp în care fusese vrăjit de o pasăre cântătoare.

După ce își luă la revedere cu răceală de la sora și mătușile lui, plecă la Paris.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Raven îşi petrecu nopţile şi zilele în pensiunea Soho, unde stătuse în primele săptămâni când venise la Londra, aşteptând până va pleca acasă.

Când îi veni ciclul, îşi spuse că era mai bine aşa, că nu purta copilul lui Marcus; o ceruse în căsătorie din conştiinţă, nu din inimă.

Îi trimise o scrisoare, ca să-l scutească de griji şi apoi îşi luase bilet de călătorie până în Savannah. Urma să plece peste două săptămâni. I se părea că mai era atâta timp, deşi nu ştia cum o să-i spună mamei şi tatei ce făcuse în Anglia. Şi de ce. Trebuiau să ştie, înainte să vină la Londra în vară şi să bată la uşa casei din Bolton Row nr. 12.

Cât să le spună? Totul. Nu, aproape totul. Erau unele detalii pe care le va păstra pentru

sine, mai ales cele referitoare la coliba de vânătoare. Va spune că luase hotărâri proaste și făcuse alegeri pripite, care îi aduseseră necazuri. Va da vina numai pe ea.

Ar trebui să râdă de această situație. Raven cea rezervată și stăpână pe ea, fiica sobră, care nu-și permitea să aibă sentimente, se întorcea la iubita ei familie, cu ochii goi și supusă, cu inima rănită și sufletul pustiu. Cel puțin, nu va plânge în fața lor. Îi secaseră lacrimile.

În timp ce-și pregătea bagajele pentru călătorie, dăduse peste pana de corb, pe care i-o dăduse Amy de mult, în Turnul Londrei, povestindu-i că Turnul și Regatul s-ar prăbuși, dacă păsările ar pleca de acolo. În timp ce mângâia pana lungă și neagră, legenda și dezastruosul ei costum de music hall i se amestecară în minte.

– Această Raven pleacă – murmură ea, îmbujorată de rușine. Regatul va trebui să se apere singur.

Încercă să nu-și facă inimă rea. Era singura vinovată de ce i se întâmplase. Se vârâse singură în focul pasiunii; undeva, în adâncul sufletului ei, știuse probabil că o să ardă. Cel mai rău era

că o s-o facă probabil din nou, dacă nutrea asemenea sentimente față de Marcus.

Era o constatare nerușinată și egoistă.

Indiferent cât de mult se gândea, nu putea ascunde durerea ei de părinți – și doar venise aici pentru binele lor. Remarcă ironia. O să-și răscumpere greșeala, chiar dacă i-ar trebui o viață.

Se ridică de pe scaunul de la fereastră, gata să plece la plimbarea de după-amiază, când se auzi o bătaie în ușă.

– Ai un musafir, fetițo – zise doamna Goodbody, proprietăreasa. Lui Raven i se opri inima în loc.

– Nu vreau să văd pe nimeni.

– Domnișoara Halstead pare destul de inofensivă, zău așa. Am poftit-o în salon.

Lui Raven îi trebuiră câteva clipe să-și dea seama la cine se referea proprietăreasa. Mătușa Cordelia! De ce venise? Se întâmplase ceva cu Marcus?

Trecu în grabă pe lângă doamna Goodbody, coborî scările în fugă și se opri la ușa salonului. Cordelia stătea pe sofa, cu mâinile împreunate

peste săculețul din poala ei, cu un zâmbet bonom pe fața ei zbârcită.

– S-a întâmplat ceva? – gemu Raven.

Cordelia se încruntă.

– N-am vrut să te sperii, draga mea. Cu Bannermanii se întâmplă întotdeauna ceva. Dar nu grav. Vreau să spun, nici un accident sau ceva de genul acesta. M-am gândit că ar trebui să discutăm.

Raven se așeză pe sofa lângă ea, cu mâna la inimă.

– Lasă-mă să-mi trag sufletul.

– Vă aduc niște ceai – zise doamna Goodbody, din prag, fără să se deranjeze să-și ascundă curiozitatea.

– Ar fi drăguț din partea dumneavoastră – spuse Cordelia, punându-și boneta și geanta pe masa din fața ei.

– De unde ai știut să mă găsești? – o întrebă Raven.

– I-ai scris lui Marcus la Beacon Hall. Am văzut plicul. Scrisoarea l-a îndurerat. Nici măcar Irene n-a îndrăznit să-i mai treacă pe dinainte, zile întregi.

– Ah! – exclamă Raven uimită.

Singura dată când îi scrisese lui Marcus, îl informase că nu era gravidă.

– Au găsit trupul cumplitului administrator – zise Cordelia, la fel de calm ca și când ar fi vorbit de vreme, întrerupându-i gândurile lui Raven – într-o zonă pustie din Downs, la câteva mile de Beacon Hall unde iarba crește înaltă. Trebuia să treci foarte aproape ca să-l vezi.

Înainte ca Raven să-i răspundă, continuă pe același ton dulce:

– Nu mai rămăsese decât scheletul din el, din câte am auzit. Stătuse zile în șir în ploaie. Nu prea spun doamnelor astfel de amănunte. Eu am aflat de la Ralph.

Zâmbi conspirativ.

– N-a vrut să-mi spună de la început, bineînțeles. Are idei atât de demodate.

Raven n-o mai auzise niciodată pe mătușa Cordelia vorbind despre asemenea lucruri oribile. Se schimbase de când n-o mai văzuse și nu numai după cum vorbea. Ceva...

Deodată, sesiză în sfârșit impactul vestilor comunicate de Cordelia. Arthur Quirke murise.

– N-am auzit. Se știe de cât timp zăcea acolo?

– Doctorul spune că de câteva săptămâni, nu mai mult.

– După ce a căzut de pe cal.

– Oh, da, la câteva zile după aceea. Se pare că și-a rupt gâtul într-un accident asemănător celui care ți s-a întâmplat ție. Felul în care a murit mi se pare binemeritat, nu crezi? Menajera jură că au fost ogarii vrăjitoarelor; dar eu sunt convinsă că propria lui răutate i-a venit de hac.

– Nu prea văd cum.

– Ești mult prea inocentă, copila mea. Domnul Quirke era un dur. Îi plăcea să-și bată calul. Probabil că animalul l-a aruncat din șa și a fugit. Marcus spune că acest fapt dovedește că el ar fi fost vinovat de accidentul tău. Se pare că a fugit și a fost destul de deștept să nu fie prins.

Oftă.

– Presupun că fiecare este bun la ceva.

Doamna Goodbody reveni cu ceaiul. După ce le studie pe cele două femei, satisfăcută în aparență că nu era nici o problemă, plecă în liniște, închizând ușa în urma ei.

Raven întinse mâna să ia o bucată de zahăr. Oare Arthur Quirke voise să se răzbune pe ea? Oare el fusese cel care se strecurase în grajd și tăiase cureaua de la șa? Marcus fusese convins, de la început, dar el era întotdeauna foarte sigur de părerile lui. Probabil că avusese dreptate în privința lui Quirke.

Și își imaginase probabil că o împinsese cineva pe scări. Iar pașii de pe hol fuseseră doar în imaginația ei. Se așteptase să aibă necazuri. De obicei, oamenii dădeau exact peste ce căutau.

Se așeză din nou pe sofa și își duse ceașca la buze, mulțumită că nu va trebui să-i spună mamei sale să se teamă pentru viața ei. Și pentru asta, îi datora mulțumiri Cordeliei.

– Marcus a fost un băiețel singuratic – zise Cordelia.

Raven se înecă cu ceaiul. Cordelia scoase o batistă și i-o dădu.

– Ce te face să spui asta? – o întrebă Raven.

Ar fi preferat să-i declare că nu-i pasă de tinerețea Înălțimii Sale și că acum, după ce-i transmisese veștile despre Quirke, putea să plece.

Dar, după figura ei, arătă că abia acum intenționa să-i destăinuie adevăratul scop al vizitei sale.

– Doar eu am avut grijă de el – oftă Cordelia – bietul diavol împielițat. Trebuia să fie cineva și sora mea nu era deloc potrivită, nici cumnatul meu. Nu este frumos să vorbești rău despre morți, dar erau mult prea egoiști să fie părinți. Nu aveau nici un pic de tandrețe, nici măcar unul față de celălalt. Amy a primit puținele sentimente de care erau capabili.

Raven își imagină un băiat cu păr blond hoinărind singur pe câmpii.

– Mi-am dat seama – zise ea, ca și când subiectul ar fi fost închis și ar trebui să discute despre altceva.

Dar Cordelia, instalată confortabil pe sofa, nu părea să fi terminat cu trecutul lui Marcus.

Înțelese brusc de ce i se păruse schimbată femeia. Nu mai era exagerat de roșie în obraji și mirosea doar a lavandă, fără urmă de gin. Era trează. Raven se gândi la săptămânile petrecute la țară. Preocupată de Marcus, nu prea o remarcase pe Cordelia. Abia acum își dădu seama că,

în ultimele zile înainte de plecarea ei, Albert încetase s-o mai încolțească pe biata femeie în hambar.

Cordelia avea o privire pierdută.

– Era un băiat sălbatic, un zeu tânăr și blond călărind cai mult prea mari și puternici pentru el. Dar nu avea cine să-i spună să renunțe la acest sport periculos, în afară de o mătușă agitată, rămasă fată bătrână, pe care n-o asculta nimeni.

– Pot să-ți spun că surorile mele și cu mine te-am fi ascultat.

Cordelia o bătu pe mână.

– Știu, draga mea. Tocmai de aceea mă aflu aici.

Inspiră adânc, înainte să continue.

– Daniel Lindsay era mai mic ca vârstă, dar la fel ca majoritatea băieților din estul Sussex-ului, îl idolatriza pe Marcus. Amy a încercat să le țină pasul la amândoi, dar era fată și nu o acceptau.

Clătină din cap.

– Biata Amy. Dar aceasta este altă poveste. Marcus ține la ea, mai mult decât ne dăm seama. Iar ei îi vine greu să-i împărtășească afecțiunea.

Ochii ei cenuşii se umeziră când se uită la Raven.

– Băiatul are nevoie de cineva care să ţină la el. Cineva care să-l înveţe cum să iubească. Trebuie să înţelegi că nu ştie cum. Şi am hotărât ca tu să fii aceea.

Raven clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred ce aud.

– Te-aş lăsa să te gândeşti, dar n-avem timp. Înainte ca nepotul meu să facă o prostie, trebuie să-l înveţi cum să simtă.

Raven îşi feri privirile, şocată de absurditatea acestei sugestii. *Am încercat,* s-a gândit ea, stăpânindu-şi lacrimile neaşteptate. *Am încercat din toată inima.*

Cordelia se strâmbă, sorbindu-şi ceaiul rece.

– Margaret Clifton nu este bună pentru el – zise ea, mai mult ca pentru sine – dacă nu se întâmplă ceva, curând, o să se logodească.

Raven îşi feri privirile să-şi ascundă durerea.

– Cred că ar fi mai bine – reuşi ea să spună.

– Ba nu. Era cât pe ce să se întâmple după ce Marcus a pierdut cursa şi avea atâta nevoie de bani.

– Marcus a participat la cursă și a pierdut?

– A lipsit foarte puțin să ajungă primul, mi-a spus Ralph. Toți s-au gândit că logodna este inevitabilă. Și, în primul rând, Margaret.

Cordelia oftă.

– Este o femeie hotărâtă. O să pună mâna pe el.

Raven ameți se. Se simțea ca un zmeu tras de o sfoară, obligată să sară de la un subiect la altul, fără nimic solid de care să se agațe. Trebuia să scrie totul în ordine și s-o roage pe Cordelia să completeze spațiile goale.

– De aceea am hotărât că trebuie să te duci la Paris. Îți dau adresa și te ajut să faci pregătirile necesare. Marcus nu va mai fi acolo când ai să ajungi tu, dar nu-i nimic. Nu pe el vreau să-l întâlnești.

– Nu pot să mă duc la Paris – zise Raven, zguduită – peste două săptămâni mă întorc acasă.

– Dar trebuie neapărat.

– De ce?

Cordelia clătină din cap.

– Îmi pare rău, draga mea, dar este singurul

lucru pe care nu pot să ți-l spun. Trebuie să afli singură.

– Nu – zise Raven – nici nu mă gândesc. Este o nebunie. Indiferent ce treburi are Marcus la Paris, îl privesc personal. Dacă are nevoie de o femeie să-l învețe să iubească, va trebui să și-o găsească singur și să provină din lumea lui. În orice caz, să nu fie o fiică de negustor din Georgia care a încercat să devină actriță. Nu am ce căuta aici. Sunt surprinsă că nu-ți dai seama. Dar cred că Marcus a înțeles deja acest fapt.

În timp ce-i vorbise, Cordelia o ascultase liniștită, cu mâinile în poală.

– Este hotărârea ta finală?

– Da. Țara în care intenționez să ajung este Statele Unite, nu Franța.

A doua zi de dimineață, cu noaptea-n cap, Raven plecă spre Paris. Nu știa nici acum ce căuta acolo, doar că mătușa Cordelia se dovedise foarte convingătoare. Nu-și imagina cum de reușise Marcus să călărească armăsari sălbatici în copilărie, fără voia ei.

Probabil că avea mai multă voință decât

femeia care s-a îndrăgostit de el.

În inima ei bănuia de ce fusese de acord s-o plece, deși ar fi preferat să joace pe toate scenele de music hall-uri, decât să recunoască față de Cordelia.

Voia să afle totul despre bărbatul pe care îl iubea. Nu dorea să-i facă vreun rău sau să-l stânjenească în vreun fel, indiferent ce va afla. Voia doar să-l înțeleagă, să știe de ce se comportase așa cu toată lumea – cu fermierii de la Beacon, Cordelia, Irene, Ralph, Amy și o verișoară prin alianță apărută pe neașteptate de departe, la ușa lui.

Raven se gândise demult că știa puține despre el. Cât discutase cu Cordelia, reușise s-o cunoască.

– Am hotărât să nu accept cererea în căsătorie a lui Ralph – îi declarase Cordelia când o însoțise pe Raven la Gara Victoria.

La fel ca toate lucrurile care o caracterizau, această afirmație venise pe negândite.

– N-am știut...

Raven nu se mai simțise în stare să continue. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa. De

unde ar trebui să înceapă?

– Prima oară, mi-a cerut mâna cu mult timp în urmă, când eram tineri. Dar Marcus avea nevoie de mine, și nici unul dintre noi nu dispuneam de resursele necesare să ne întemeiem o familie. Acum, îmi dau seama că nu l-am iubit, altfel nu m-ar fi oprit nimeni și nimic să spun da. Ne-am fi descurcat până la urmă.

– În dragoste este nevoie de doi.

– Într-adevăr. În anii cât am trăit la oraș, m-a aprovizionat cu gin. Știi că n-ar fi trebuit să accept, dar mi s-a părut inofensiv. Și apoi, când ne-am întors la țară, unde prefer de fapt să locuiesc, și m-a atacat monstrul acela oribil, am știut ce aveam de făcut. N-a fost ușor, dar m-a ajutat Amy. Era o fată bună, deși nu vrea ca oamenii să-și dea seama de asta. Știai că i-a învățat pe copiii din Ditchling să picteze? Eram sigură că nu. Marcus credea că se duce la oraș să cheltuiască bani. Ar trebui să aibă mai multă încredere în ea.

În timp ce călătorea de-a lungul coastei engleze, în compartimentul de cale ferată a liniilor feroviare londoneze Chatham & Dover, Raven

își aminti fiecare silabă din discursul femeii. Mai ales ultimele ei cuvinte.

– Trebuie să ai încredere într-un om, dacă vrei să învețe să aibă încredere, la rândul său, în ceilalți. Amintește-ți de asta Raven, când vei fi la Paris. Ai încredere în Marcus. Indiferent ce o să descoperi.

Ai încredere în Marcus. Ai încredere în Marcus. Ai încredere în Marcus.

Cuvintele răsunau în șuieratul trenului și apoi, când traversă Canalul, în drum spre Paris, în trăsura în care înainta pe străzile aglomerate, trecând de râul Sena, de catedrala Notre Dame, către hotelul recomandat de Cordelia. A doua zi, portarul, care știa engleză, îi chemă o trăsură care s-o ducă la o căsuță în apropierea Sorbonnei.

Ajunse la destinația ei într-o dimineață însorită de aprilie. Casa nu-i sugera ce ar putea găsi înăuntru și se întrebă dacă nu ar putea să adauge această călătorie pe lista greșelilor comise de când plecase din Georgia.

Bătu la ușă, în timp ce-i răsuna în urechi sunetul trăsurii care se îndepărta, amintindu-i de

prima zi când venise la Stafford House. Cel puțin, aici nu era un cap de leu la ușă, care s-o intimideze. Dacă ar ști la ce să se aștepte sau ce să spună... În ciuda încurajărilor Cordeliei, avea senzația că făcea ceva rău.

O tânără femeie îi deschise ușa. O tânără foarte drăguță, cu ochi căprui, sclipitori și un trup suplu sub rochia simplă.

Nu era amanta voluptoasă și modernă din Franța lui Marcus, așa cum își imaginase uneori Raven. Deși îi vorbea în franceză și n-o înțelegea, părea foarte amabilă.

– *Parlez-vous anglais?* – o întrebă Raven când reuși să-i oprească vorbăria.

– *Pardon, non* – zise fata, îngrijorată să nu-și dezamăgească vizitatoarea.

Raven se gândi ce să mai spună. Nu prea vorbea franțuzește și înțelegea și mai puțin. Instrucțiunile scrise ale Cordeliei și frazele notate o aduseseră până aici, dar refuzase să-i dea alte lămuriri.

– Père – strigă fata peste umăr.

Spusese mai multe, dar Raven auzise doar un cuvânt lung.

Un bărbat slab, grizonat, cu haină și pantaloni largi, apăru în spatele ei. Îi zâmbi lui Raven.

– *Bonjour, mademoiselle* – zise el. Cu ce vă pot ajuta?

Raven oftă ușurată.

– Vorbiți englezește?

– Nu prea bine, dar vom încerca să conversăm.

– Vorbiți minunat.

O privi, așteptând-o să continue.

– Sunt prietenă cu domnișoara Halstead.

Bătrânul ridică din umeri, arătând că nu auzise de ea. Raven se simțise dezamăgită.

– Și a lui Marcus Bannerman.

– M'sieur Bannerman – zise fata, zâmbind.

– *Mon dieu,* n-aș fi crezut că veți veni atât de repede.

– Mă așteptați?

– Desigur. Știam că domnul Bannerman o să ia în seamă scrisoarea noastră. Dar am trimis-o abia săptămâna trecută. Este un adevărat mister.

Observă că fiica lui se încruntase.

– Spune că mă comport ca un necioplit, chiar dacă nu a scos nici o vorbă. Fiica mea vorbește

cu ochii.

Îi făcu loc și o pofti înăuntru.

– *Entrez, s'il vous plaît.*

Ușa se deschise într-un salon frumos decorat, cu mobilă tapisată, cu un covor rotund pe podeaua de lemn și perdele cu volănașe la fereastră.

– Permiteți-mi să mă prezint – zise el, ducând-o pe Raven spre un scaun acoperit cu husă. Sunt Claude Jenet. *Je vous présente ma fille* Arianne.

– *Enchanté,* spuse Raven. *Je m'appelle* Raven Chadwick.

Vorbi rapid cu fiica lui, care ieși imediat din cameră.

– Arianne o să pregătească o mică gustare. Vin, cu niște brânză și pâine, nimic deosebit, dar soția mea a copt pâinea de dimineață și Arianne a adus brânza de la țară. Nu este niciodată prea devreme pentru vin, *n'est pas?*

– *Merçi,* M'sieur Jenet, dar nu mi-e foame.

De fapt, nu credea că ar reuși să înghită ceva. Și acum ce-o să mai spună? Stătea față-n față cu acest gentleman politicos care aștepta vești de la

Marcus în legătură cu ceva important, dar habar n-avea despre ce era vorba. Începu să-i prezinte problema ei, când Domnul Jenet se plesni peste frunte.

– *Pardon,* domnișoară Chadwick. Te țin aici când dorești să-i vezi pe ceilalți. Într-o zi frumoasă, ca asta, s-au dus în parc. *Le jardin du Luxembourg* este aproape de aici. Dă-mi voie să te însoțesc... O să servim mai târziu vinul.

Plecă să discute cu fiica lui și apoi își conduse musafira pe străzile aglomerate, către un parc împădurit. Într-unul din capete se ridica o clădire magnifică de cărămidă, cu trei etaje, cu multe turnuri, construite în cel mai grandios stil pe care îl văzuse vreodată Raven.

– Palatul Luxembourg, îi explică Jenet, fosta locuință a Mariei de Medici. În timpul Trevorilor, a fost o închisoare. Iar acum – ridică din umeri – sunt birouri guvernamentale. O duc bine miniștrii noștri, *n'est pas?*

Se opri să se uite la iarbă, copacii și florile primăverii. Raven ar fi fost vrăjită de priveliște dacă nu s-ar fi simțit atât de agitată.

– Ah – zise el, zâmbind. *À droite* .

Raven îl urmă. Zeci de parizieni, copii și adulți se plimbau pe alei, în fața ei.

– Soția mea, nu o vezi lângă hcleșteu? Stă lângă băiat. Ne-a zărit. Ne face cu mâna.

Raven îi văzu: o doamnă cu păr cărunt și un băiețel blond stând în iarbă, cu o barcă de jucărie între ei. Agitația se transformă în spaimă, în timp ce înainta lângă Jenet și i se strânse inima. Indiferent ce o să afle, știa că n-o să-i placă.

– Odile va fi încântată că ați sosit – zise Jenet. Avem destule griji de când s-au născut tripleții, dar iubim băiatul. Știți doar că îl îngrijim de când a venit pe lume. O să-i simțim lipsa când o să plece.

Raven nu-și putea desprinde ochii de la copil. Avea patru sau cinci ani și-i făcea cu mâna entuziasmat lui Jenet. Se apropiaseră. Când ajunse la câțiva metri, distinse părul blond al copilului, ochii albaștri, trăsăturile care promiteau să devină puternice și hotărâte.

Dacă ar fi făcut un copil cu Marcus și i-ar fi semănat, așa ar fi arătat, mai mult ca sigur.

Nici nu mai știa pe unde mergea. Băiatul vru

să se ridice în picioare.

– *Faites attention!* – îi spuse doamna Jenet.

– Îl cocoloşeşti prea mult – îi zise soţul ei.

Se uită la Raven.

– Poate că este normal, dar băiatul trebuie să înveţe totuşi să fie puternic. Vorbim englezeşte de faţă cu el, aşa cum ne-a cerut M'sieur Bannerman. John îi spuse *Oncle* Marcus – adăugă el, ridicând din umeri. Este mai bine, *n'est pas?*

Băiatul făcu un pas nesigur spre ei şi apoi încă unul. Piciorul stâng era mai ţeapăn decât dreptul.

Raven se lăsă în genunchi, să fie la acelaşi nivel cu el, în timp ce Jenet i-o prezentă pe soţia sa. De-abia îl auzea. Reţinuse doar numele copilului, John Bannerman, acelaşi cu al tatălui lui Marcus.

– Bună ziua – zise băiatul, înclinându-se stângaci – şi *bonjour!*

Era frumos, cu păr auriu, ochi albaştri ca cerul şi o bărbie puternică, aidoma celor din familia Bannerman.

Era de asemenea şchiop, dar asta nu conta. Dând din mână, Raven îl atinse pe fiul lui Marcus.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Ai încredere în Marcus.

La ce se referise oare?

Raven dădu la o parte părul copilului din faţa ei şi apoi se aşeză la loc pe scaunul incomod al trenului. Aproape ajunseseră. Coasta britanică rămăsese în urmă. Următoarea oprire va fi la Gara Victoria. Raven nu avea idee ce altceva îl aştepta.

– Unchiul Marcus o să ne întâmpine când o să ajungem?

Raven ezită. Nu voia să-i spună că Marcus nu ştia că se aflau în Anglia.

– Ţi-ar plăcea? – întrebă ea.

John se lumină la faţă.

– Oui. Foarte mult.

Căscă.

– Pune-ți capul în poala mea și încearcă să dormi. Așa, o să treacă timpul mai ușor.

John își încreți nasul neîncrezător, dar, ca un copil politicos ce era, se întinse pe bancă. Raven își puse brațul pe trupul zvelt al băiatului, simțindu-i căldura. Oare așa era să fii părinte, să ții un căpșor în brațe, să protejezi un suflet inocent?

Oare asta făcea ea? De când plecase de la Paris, îi asigurase căldură, hrană și adăpost, dar mai erau și alte probleme, la fel de importante.

Poate ar trebui să-l ducă direct la Portsmouth, să-l ia pe vaporul care o aștepta în curând și să pornească spre Savannah. În felul acesta, n-ar trebui să-i explice lui Marcus ce făcuse.

Și va lua cu ea o parte din singura ei dragoste. John Bannerman era clar fiul lui. Numele, trăsăturile, culoarea pielii, iar Claude Janet îi dăduse de înțeles că așa era.

Raven privi peisajul pe fereastră. Să păstreze băiatul era un vis nerealizabil, ca multe altele. Va trebui să dea ochii cu Marcus. Parcă se auzea explicându-i situația. Va vorbi repede ca să n-o

întrerupă.

– Cordelia m-a rugat să mă duc la Paris și când am sosit, familia Jenet se pregătea să plece în Provence, să-și ajute fiica mai mare care născuse trei gemeni. Ți-au scris să-ți spună că nu-l puteau lua pe John cu ei, dar se vor întoarce peste câteva luni. Presupunând că eram acolo să iau băiatul, n-au vrut să accepte scuzele mele rostite cu jumătate din gură. De fapt, m-am atașat de băiat. Nu puteam să-l las, mai ales că se așteptau să-l iau.

Era purul adevăr. Dar demonstra că era o femeie băgăcioasă, care aducea necazuri oriunde se ducea.

Se gândea de asemenea la vorbele lui când se interesase dacă era gravidă. Probabil, dacă i-ar fi purtat copilul, căsătoria ar fi fost o consecință naturală, dar nu neapărat. Poate că se întreba dacă ar trebui să facă loc altei odrasle în Franța.

Cordelia i-a spus că scrisoarea pe care i-o trimisese la Beacon Hall îl întristase. Dar s-ar fi putut să se înșele. Poate îl preocupau alte pro-

bleme – prețul îngrășământului, vremea, piața incertă pentru carnea de vită.

Nu Pasărea Cântătoare. Ea zburase deja din viața lui.

Raven mângâie copilul adormit. Apoi îl lăsă când văzu că se agită. Spâncenele lui erau negre pe obrajii lui palizi, rotunzi, iar buzele întredeschise în timp ce dormea. Îi șterse gura. Era cu el de numai două zile, dar nu știa cum o să se despartă de el.

Ce nebunie fusese să-l aducă. Numai Flame ar fi capabilă de un asemenea gest. Dar simțise atâta tandrețe pentru copil, parcă ar fi fost Angel. Era posibil, se gândi Raven, ca cele trei fiice Chadwick să semene mai mult decât s-ar fi crezut.

Băiatul a dormit tot drumul până la Londra, deșteptându-se entuziasmat. De la Gara Victoria, au luat o trăsură până la pensiune, unde doamna Goodbody îl alintă ca și când ar fi fost nepotul ei. Raven nu-i dădu nici o explicație despre prezența sau identitatea lui, doar că ajutase un prieten.

În primul rând, trebuia să trimită o scrisoare Cordeliei la Stafford House, prin care s-o anunțe de sosirea lor. Dulcea, blânda Cordelia se dovedise o încurcă-lume de mari proporții, căreia îi plăcea să se amestece în treburile altora. Probabil că deschisese scrisoarea lui Claude Jenet adresată lui Marcus și hotărâse fără să se consulte cu nimeni, s-o trimită pe Raven la Paris, știind c-o să-l ia pe John acasă sau o să rămână cu el până se întorcea familia Jenet. În orice caz, o să-l implice pe Marcus.

Oare Marcus trebuia să se uite la Raven și la fiul lui, și să hotărască pe loc că nu putea trăi fără ei? Dar Cordelia ar fi trebuit să știe până acum că Înălțimea Sa nu putea fi dirijat, mai ales în dragoste.

Acțiunea femeii îi dăduse o ultimă lovitură devastatoare lui Raven. Uitându-se la copilul care semăna atât de bine cu tatăl său, se simțea mai mult decât oricând o intrusă, știind că o să-i părăsească pe amândoi.

Cordelia îi răspunse imediat la scrisoare. A doua zi de dimineață va fi singură la Stafford

House.

– "Adu băiatul" – îi scrisese ea – "și îți promit că vom hotărî împreună ce să facem".

Raven se simțea și mai agitată. Nu-i plăcea sugestia femeii și nici nu avea încredere în ea, dar trebuia să plece acasă peste o săptămână, așa că nu avea timp de pierdut. Acum, de când se lăsase de băutură, Cordelia începuse să dirijeze destinele tuturor.

Luă cu ea lucrurile băiatului. În trăsură, o bombardă cu întrebări.

– Unchiul Marcus o să ne aștepte? Va fi încântat să mă vadă? O să mă ajute să mă joc cu barca?

Raven încercă să-i explice că se duceau în vizită la unchiul său și va cunoaște un membru al familiei sale, gândindu-se că Marcus va fi acolo.

Spre surprinderea ei, Cordelia răspunse la bătaia în ușă.

– Probabil că ne-ai urmărit – zise Raven.

– Oh, da – răspunse Cordelia cu răsuflarea tăiată.

Îi zâmbi băiatului care se uită în jur, curios.

– Ce copil frumos.

Îi invită înăuntru. Frederick apăru, holbându-se la băiat și murmurând ceva mai puțin politicos.

Se uită spre scara în spirală din spatele lui.

– Dar...

– Gata, gata – zise Cordelia în grabă – vezi-ți de treburile tale, Frederick. Nu te îngrijora.

Clătină din cap.

– Lucrurile nu mergeau așa când trăia fostul conte – zise el, îndepărtându-se.

– Haideți în living-room, da? – zise Cordelia, pornind pe scări, urmată de Raven și John.

Zgomotul vocilor masculine de la etaj îi făcu să se oprească în loc.

– Credeam că ești singură.

Cordelia își feri privirile.

Râsul ascuțit al unei femei o făcu pe Raven să-i înghețe sângele în vene.

– Margaret Clifton – zise ea.

Îi venea s-o ia la fugă, dar picioarele refuzau s-o asculte.

Cordelia zâmbi.

– Da, a venit cu tatăl ei. Nepotul meu a invitat câteva cunoștințe să-i prezinte pe Cliftoni. Mă tem că a venit la Londra să-și comande trusoul. Și să se logodească.

– M-ai adus special aici.

– Nu chiar. Dar a ieșit destul de bine.

Cordelia era extraordinară.

Raven era prea amețită să se supere pe ea. Se uită pe scară, atrasă de o forță care-i depășea voința. Făcu un pas înainte și apoi încă unul, până când zări pantofii și pantalonii bărbatului. Știa cine este. Nu era nevoie de râsul copilului ca să-și dea seama.

Punând valiza copilului pe podeaua de marmură, își ridică ochii să întâlnească privirea rece, neîncrezătoare și uluită a lui Marcus.

Lui Marcus i se opri inima în loc și apoi începu să-i bată nebunește. Credea că n-o s-o mai vadă niciodată. Totuși, uite-o, alături de băiat și Cordelia, pe primele trepte.

Îi luă un moment să remarce copilul. John,

ascuns de atât timp, stătea în mijlocul holului de la Stafford House, părând pierdut în imensitatea camerei.

Doamne Sfinte, se gândi Marcus. Nu-şi imaginase că se va întâmpla aşa ceva. Toţi anii aceştia în care păstrase secretul... zburaseră într-o clipă.

John îl privi timid. Nu putea decât să zâmbească încurajator. Băiatul urca greu scările cu piciorul lui înţepenit. Marcus se îndreptă spre el, să-l ia în braţe.

– Eşti departe de casă, ticălosule – zise el, răvăşindu-i părul.

John îl luă de gât pe Marcus.

– Ştii, s-au născut cei trei bebeluşi – zise el şi apoi adăugă într-o răsuflare. Tata Jenet spunea că va fi greu, apoi a sosit domnişoara Chadwick şi iată-mă.

Marcus nu încercă să oprească entuziasmul băiatului.

– Dragul meu – zise Margaret, din capul scărilor – cine este copilul?

Coborî o treaptă şi apoi încă una, până o văzu

pe Raven.

– Ce caută această femeie aici?

La dracu'! Fusese gata să o ceară în căsătorie pe Margaret, dinaintea musafirilor, clar își pierduse cumpătul și acum...

Cordelia se grăbi pe scări și luă băiatul.

– Hai în camera mea. Îți dau niște biscuiți și o să încercăm să ne cunoaștem mai bine.

Băiatul începu să protesteze.

– Îți promit că o să-l vedem în curând pe Marcus. Adulții au de discutat, așa că nu are timp să se joace cu tine.

Până termină de vorbit, ajunse la capătul scărilor care duceau la dormitoare, cu băiatul de mână. Se mișca încet, șovăitor.

– Biscuiți? – întrebă el, privind-o.

– Biscuiți englezești minunați. Mult mai buni decât pateurile franțuzești cu care ești obișnuit; pun pariu.

Nu auzi ce spuse băiatul. Cordelia ajunsese sus, lăsându-l pe Marcus în mijlocul scărilor, cu cea care era cât pe ce să-i fie logodnică în spatele lui și cu singura femeie pe care o ceruse în

căsătorie în fața lui.

– Întoarce-te în living-room, Margaret. Vin și cu imediat.

– Dar...

– Am spus imediat – zise el, cu o privire îndelung exersată, care nu permitea nesupunere.

– Bine. Dar nu întârzia prea mult. Avem oaspeți!

Noi, se gândi el, ca și când ar fi deja stăpână la Stafford House și nu o simplă vizitatoare de după-amiază. Conștiința îl forța să admită că nu se înșela prea mult.

Se întoarse din nou spre Raven și uită de toate. Era palidă, se gândi el, în bonetă și mantia neagră și se citeau zeci de întrebări în ochii ei. Îl cuprinseră senzații pe care nu le simțise niciodată, amenințând să-l sufoce. Prezența neașteptată a băiatului îl șocase, dar fața iubită a lui Raven, care-l privea, îl uluise și mai mult.

Îi venea să alerge pe scări, s-o ia în brațe să-i spună cât de mult îi lipsise. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse ce voia. Ultima oară fusese în grajd. Ce frumoasă i se păruse ora aceea

prețioasă, dar, în cele din urmă, ieșise prost.

Acum trebuia s-o ia încet. Viața lui depindea de această clipă.

– Mă bucur mult să te văd.

– Nu cred. Ți-am adus vești proaste.

– Vești proaste?

– Fiul tău.

I se opriră cuvintele în gât.

Ezită, gândindu-se ce să-i spună.

– John nu este o veste proastă.

– Atunci de ce...

– De ce l-am ținut în Franța? Nu pentru că voiam să fie acolo. Mi s-a părut însă mai simplu.

Văzu uimirea din ochii ei și apoi mânia. Ce repede se înfuria când sesiza orice urmă de nedreptate așa cum bănuia că este cazul de față.

– Sunt sigură că te întrebi de ce este aici, cu mine – zise ea – este o poveste complicată.

Dar lui Marcus nici nu-i păsa de ce. Deocamdată simțea numai ușurare și, contrar tuturor așteptărilor, se simțea optimist.

– Îl placi?

Observă că întrebarea o luase prin surprindere.

– Să-l plac? Este...

I se umeziră ochii, dar își ridică bărbia, la fel cum făcuse de sute de ori.

– Este minunat, curajos și frumos. Este perfect.

– Nu l-am ținut la Paris din cauza defectului său, Raven. Tresări. Pusese punctul pe i. Era așa cum îl descrisese ea, un băiat minunat, curajos, frumos și perfect. O iubea din toată inima.

Zâmbi ca pentru sine. Oh da, o iubea și o va iubi toată viața. Această recunoaștere îi eliberă spiritul și sufletul. Îi venea să țopăie de bucurie pe scări, s-o ia în brațe, s-o învârtească până amețea și nu mai era în stare să-i alunge dragostea sau prezența lui în viața ei.

Era un om civilizat, cu responsabilități, dar devenea sălbatic când venea vorba de Raven. Nu existau reguli care s-o țină departe de el.

Deocamdată, trebuia să predomine latura lui civilizată. Când erau singuri, îl dominau instinctele salbatice.

Se uitau unul la altul în liniște. Se întoarse, ca și când ar fi vrut să plece.

– Nu – zise el – te rog, nu pleca. Trebuie să discutăm după ce scap de musafiri.

– Dar...

– Dacă ai de gând să spui că nu ai ce căuta aici, te arunc pe umărul meu și te car în living-room.

– Ai fi în stare, nu-i așa?

– Bine că m-ai înțeles.

– Am știut întotdeauna că îți place să fac ce vrei.

Îi vorbise fără ură și i se păru că zâmbise.

Ca și când ar fi fost chemat, Frederick apăru să-i ia boneta și mantia. Mătasea de culoarea lavandei strălucea pe trupul ei suplu. Ținea capul sus în timp ce urca scările în fața lui, trecând atât de aproape, încât îi prinse mirosul natural. Îi umplea nările, punându-i sângele în mișcare. Ce drog reușea să-l excite? Își strânse pumnii, evitând s-o atingă, jurând că o s-o îmbrățișeze mai târziu. Oricând, oriunde și oricât dorea.

Fusese cât pe ce să ceară în căsătorie pe cine

nu trebuie, să facă ce se așteptau toți, să-și trădeze îndemnurile inimii. Se simțea ca un condamnat care fusese grațiat.

O duse pe Raven în living-room, unde îi așteptau câțiva invitați bărbați și femei, rude cu Marcus, precum și Ralph, Daniel Lindsay, mosicrul și Margaret.

– Cred că majoritatea o cunoașteți pe domnișoara Chadwick – zise el.

Daniel o salută pe Raven, înclinând din cap, dar în rest, nu vorbi nici unul.

Margaret stătea țeapănă pe sofa cu mâinile în poală, cu ochii îngustați, în timp ce privea în gol. Unul din bărbați le sugeră că ar fi timpul să plece, dar nu se mișcă nimeni. Un grup curios, se gândi Marcus, dar ar trebui să-l lase singur. Se simțea vinovat că îi dăduse speranțe lui Margaret. Mai târziu, o să-i ceară scuze. Mult mai târziu, după ce va vorbi cu Raven.

– Vă mulțumesc că ați venit azi – zise el, uitându-se la toți – dar a intervenit ceva neașteptat.

– Ce se întâmplă? – întrebă Ralph, care stătea

cu Daniel la pian.

– O problemă personală – spuse Marcus.

Apoi se adresă celor din cameră.

– Poate, altădată, o să avem mai mult timp. Sunt sigur că Amy va aranja altă întâlnire. Regretă că nu a fost prezentă azi.

Era o minciună. Temându-se că o să-şi anunţe logodna, refuzase să rămână în casă.

Se uită la Margaret. Îl privea furioasă. Nu mai semăna deloc cu femeia blândă care presupunea că-i va fi soţie. Fierbea agitată din cauza vorbelor lui... a copilului venit pe neaşteptate, care semăna atât de mult cu el... a femeii pe care o crezuse plecată de mult. Privirea ei feroce, ochii duri, gura încordată, dinţii mici şi albi îi spuneau că nu era singurul sălbatic din cameră.

– Cine este? – şuieră ea ca o pisică furioasă, gata să sară la atac.

– Margaret – începu moşierul.

Fiica lui îi făcu semn să tacă.

– Eşti îngrijorată din cauza băiatului? – întrebă Marcus.

– Cine este?

– Nu aici, Margaret.

Dar femeia nu mai ţinea cont unde se află.

– Cine este?

Marcus nu o mai văzuse niciodată în asemenea hal. Şi spera nici să n-o vadă. N-avea încotro. Trebuia să continue. Zvonurile se vor răspândi oricum. Ar putea să le spună povestea pe care doreau s-o audă cu toţii. Oricum va fi adevărul în ceea ce-l privea.

– Un băiat de la Paris, pe nume John. Intenţionez să-l adopt.

– Şi o să locuiască împreună cu noi? Vrei să-ţi accept bastardul?

Câteva femei din cameră scoaseră o exclamaţie, inclusiv Raven, care stătea în spatele lui.

– Ei, ei – zise Ralph.

Marcus nu se gândi la altceva decât la cuvântul dur aruncat de Margaret.

– Ai grijă ce spui. Nu uita că nu suntem logodiţi.

Regretă cuvintele reci şi aspre, dar femeia reacţionase exagerat.

– Zău, Margaret – zise moşierul.

– Şi mama lui? – întrebă Margaret.

– Nu te priveşte.

– Intenţionezi să-l arăţi prietenilor tăi?

– Prietenii mei îl vor accepta aşa cum mă acceptă pe mine.

Se uită la câţiva bărbaţi.

– John va fi fiul meu, în toate aspectele.

Margaret îi aruncă o privire piezişă lui Raven.

– Ar fi trebuit să-mi imaginez că, dacă ar fi ceva scandalos de descoperit, ea ar fi implicată mai mult ca sigur.

Marcus nu lovise o femeie în viaţa lui, dar acum îi veni foarte greu să se abţină.

Dar Margaret nu terminase.

– Copilul este şchiop.

– Ah!

Strigătul lui Raven răsună în cameră.

– Ce inimă crudă ai.

– Într-adevăr, Dumnezeule – zise Daniel. Ai dreptate, domnişoară Chadwick.

Moşierul Clifton se uită la fiica lui ca şi când

ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Nu trebuia să faci asta – îi spuse Marcus lui Raven, dar își fixase ochii ei negri asupra lui Margaret.

Era și mai frumoasă când se înfuria.

Deodată, mânia lui se potoli. O s-o lase pe Raven, cea iute de mânie să se bată în locul lui. Margaret ar trebui să-și dea seama că nu avea nici o șansă.

Dar continuă imprudentă.

– Tu ești mama lui?

Răspunsul lui Raven o lovi la fel de iute și dur ca o săgeată.

– Numai o proastă s-ar lepăda de acest copil.

– Marcus – zise Margaret, fierbând de furie – nu ai de gând să-mi iei apărarea?

Bărbatul ridică din umeri. Se uită la el, la Raven și din nou la el. Era clar că își dăduse seama unde dusese ieșirea ei. Se uită prin cameră, ca și când ar fi căutat ajutor; dar nimeni, nici măcar tatăl său, nu i-l dădu, așa că se întoarse spre cel care fusese cât pe ce să-i devină logodnic.

– Este evident că prezența mea nu mai este dorită.

Se uita la el, așteptându-se să protesteze. Marcus trebui să se stăpânească din toate puterile ca să nu ofteze ușurat.

– Pleacă, dacă vrei, Margaret. Este mai bine să-ți urmezi conștiința.

– Bun !

Margaret se uită peste umăr la moșier.

– Hai, tată, du-mă acasă. La Sussex. Mă bucur că am venit la oraș, o să aflu ce fel de om este lordul Stafford. Nici un titlu nu merită atâta jignire.

Zicând acestea, ieși din cameră. Moșierul zăbovi o clipă să-și exprime regretul și apoi se grăbi după ea. Invitații începură imediat să șoptească.

– Călătorie sprâncenată – zise Marcus. Oricum, nu mi-a plăcut niciodată femeia aceasta.

– Nu știu ce părere ai, Marcus – spuse Daniel – dar eu aș avea nevoie de ceva mai tare decât ceaiul.

– Bună idee – spuse Marcus.

Se uită la Raven. Era roșie în obraji de indignare și îl privea mirată.

– Ai enervat-o special – zise ea.

– Mi-a trebuit foarte puțin ca să-i atât mânia – zise el.

– Te bucuri că a plecat.

– Mă bucur...

Se opri. Acum nu era momentul să-i spună totul, dar nu se mai putea abține. Încercă s-o ia de mână, când o văzu pe Amy în prag, cu copilul în brațe. Era albă la față și atât de emoționată cum n-o mai văzuse vreodată.

Îi pieri toată bucuria.

– Amy.

– Știam că o să-l țin în brațe într-o zi, – zise ea, oftând. Știam.

I se scurgeau lacrimile pe obraji.

– Atâtea minciuni. Să se termine o dată.

– Nu trebuia să faci asta – zise el când sora lui intră în cameră.

Mângâie fața copilului. John o privea mirat, cu ochii lui mari, albaștri.

– Marcus spunea că erai la altă familie – zise

ea băiatului – că se ducea la Paris numai pentru afaceri, dar eu știam mai bine.

Apoi, îi spuse fratelui ei.

– Iartă-mă că te-am urât. Ai făcut o treabă minunată. Este perfect.

Se uită prin cameră, până îl văzu pe Daniel la pian.

– Vreau să-ți prezint pe cineva – îi zise ea, îndreptându-se spre el.

Daniel se albi la față în timp ce o privea înaintând.

Se opri înaintea lui, alungându-și lacrimile.

– Marcus susține probabil că este copilul lui, dar minte, ca de obicei. Dă-mi voie să ți-l prezint pe fiul nostru.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI CINCI

S-au întâmplat atâtea în următoarea oră, încât Raven nu avu ocazia să rămână singură cu Marcus, să se scuze că gândise urât despre el, să-i spună că într-o zi va găsi femeia potrivită și să-și ia la revedere.

Oaspeții plecară imediat, aproape dați afară pe ușă de gazda lor. Cordelia veni să dea o mână de ajutor la grabnica lor retragere.

Raven voia și ea să plece. Până la urmă, a-junse lângă Cordelia, în timp ce povestea amară se derulă deodată. Daniel și Amy stăteau față în față cu copilul între ei.

Marcus stătea tăcut în apropiere. Uneori simțea că o privea, dar ea nu putea să se uite la el.

– Am plecat în India, pentru că am crezut că nu mă iubeai – îi declară Daniel, fără să-i pese de cei care erau în cameră.

– Ţi-am arătat cât te iubeam – zise Amy. Doar m-am dăruit ţie.

– Aveam nevoie să-mi spui, cu gura ta.

– Şi eu la fel.

– N-aveam nici un ban.

– Ai fost un prost.

– Ar fi trebuit să-mi spui că eşti gravidă.

– Plecaseşi deja când am ştiut sigur.

– Ar fi trebuit să-mi scrii.

– De ce? Ca să te forţez să te întorci în Anglia şi să faci ceea ce era onorabil?

– Aş fi venit cu cel mai rapid vapor şi aş fi fost cel mai fericit om din lume.

– Dar nu ştiam asta. Şi n-am avut cum să-ţi scriu. Marcus m-a luat de la Londra ca să mă protejeze. Am refuzat să destăinuiesc numele tatălui. Nu ştia că era copilul tău. Ne-am păzit bine secretul.

Îi curgeau lacrimi pe obraji în timp ce se uita la John.

– Am renunţat la el. N-am vrut, dar Marcus a spus că trebuia s-o fac, pentru binele băiatului. A fost cea mai mare greşeală din viaţa mea.

– Eu am greșit și mai mult. N-ar fi trebuit să plec.

Băiatul se zbătu, dând din picioare între ei. Părinții lui râseră, dar nu-l lăsară din brațe. Raven se întreba dacă fusese înțelept să afle care erau mama și tatăl în felul acesta. Dar, în afară de neastâmpărul pe care-l arătase fiindcă era ținut pe loc, părea fascinat de părinții lui.

Raven nu mai putea rămâne. Era un moment prea intim. Poate ar fi trebuit să asiste și Cordelia. Ea și Marcus reprezentau familia. Ralph avusese bunul simț să stea de-o parte, tăcut, iar Irene avusese cel mai mult bun simț dintre toți, pentru că nu apăruse.

Atentă la Daniel, Amy și copilul mirat dintre ei, Raven se strecură afară din cameră. Acum își explica atâtea lucruri – ura lui Amy față de fratele ei, frustrarea lui Marcus, plecările lui frecvente la Paris, nevoia de a-și consolida familia și proprietățile care să asigure bunăstarea tuturor, în ambele țări.

Va încerca să fie fericită pentru ei toți. Va dura un timp, pentru că era o ființă egoistă, dar,

în cele din urmă, va vedea că totul se termină așa cum trebuia.

În spatele ei, îl auzea pe Daniel, cerându-i lui Marcus mâna surorii sale.

– Ce minunat – murmură ea.

Gândea sincer acest lucru. Și atunci, de ce se simțea atât de goală pe dinăuntru?

Stătea în hol, pregătită să plece, dar picioarele nu voiau să-i dea ascultare.

– Domnișoară Chadwick.

Se uită spre scările care duceau spre dormitoare. Irene îi făcu semn de sus. Gestul femeii părea foarte insistent. Raven se îndreptă spre ea, intenționând să-și ia la revedere în grabă.

Irene strângea la piept o cutiuță de lemn.

– Vino cu mine – zise ea. Vreau să-ți arăt ceva.

– Nu, nu trebuie să...

Dar femeia ajunsese deja în capul scărilor.

Raven o urmă, fără să vrea. Irene o duse în dormitorul ei, care era simplu mobilat, doar strictul necesar, aidoma stilului în care se îmbrăca femeia. Nu era nimic neobișnuit, în afară

de cărțile de pe pat.

– Comorile mele – zise Irene.

Glasul ei, o făcu pe Raven s-o privească mai atent. Avea un aer visător, ca și când ar fi văzut lucruri pe care nu putea să le vadă nimeni.

Raven se înfioră. Se retrase spre ușă, dar Irene îi bloca drumul, răsucind cheia în broască și băgând-o în buzunar.

– Nu vrei să-mi vezi comorile? o întrebă ea.

– Mai târziu – zise Raven , dar acum trebuie să plec.

– Ba nu.

Gândindu-se că era mai bine să-i facă pe plac, Raven se apropie să se uite la cărți, așteptându-se să vadă tomuri de geografie, dar titlurile o uluiră : *Turcul desfrânat, Povestea desfrâului, Școala de la mănăstire,* sau *Experiențele timpurii ale unui tânăr flagelant.* Cea mai groasă dintre toate era una cu aspect enciclopedic, numită *Viața mea secretă.*

Auzise de asemenea publicații. Doamna Goodbody îi spusese că erau de vânzare în Soho.

– Dacă regina ar şti de ele – zise femeia – s-ar băga în mormânt, alături de prinţul Albert.

Dar nu-şi imagina că puteau fi atât de erotice pe cât sugerase proprietăreasa. Altfel, Irene nu le-ar fi cumpărat. Şocată şi fascinată în acelaşi timp, Raven întinse mâna să ia *Turcul desfrânat.*

– Nu – zise Irene tăios. Sunt ale mele.

Veni lângă Raven şi puse cutia pe pat.

– Uite – zise ea ridicând capacul – aceasta este cea mai mare comoară din toate.

În cutie, pe o perniţă de catifea neagră, era o broşă splendidă, cu un diamant de mărimea unei ghinde, într-o montură de filigran aurit, presărată cu diamante şi rubine. Impresionantă şi ţipătoare în acelaşi timp, era demnă de un rege.

– Nu ştie nimeni de ea – zise Irene în şoaptă. Nici măcar Roger...

Raven de-abia o auzea, fascinată de bijuterie. Sclipea frumoasă şi într-un fel malefică. Nu-i venea să atingă piatra. Nu putea decât să se uite la ea şi să se întrebe ce căuta în această cameră, în posesia unei femei despre care toată lumea ştia că este săracă şi dependentă de o familie

care nu era a ei.

– N-o să fie a ta.

Vocea lui Irene tună în spatele ei. Se întoarse să vadă femeia lângă ea, cu vătraiul de la cămin în mână. Avea o privire sălbatică și hotărâtă.

– Trebuia să fie moștenirea mamei tale și, conform testamentului tatălui ei, proprietatea primului ei născut. Dar am luat-o eu. N-a știut nimeni. Nici măcar prostul de frate-meu. După ce a plecat Anne, bunicul tău a risipit banii. Broșa era comoara lui ascunsă, dar i-am furat-o. Acum este a mea.

– Tu ești cea care i-a scris mamei.

– Venea după diamant, dar era tot ce aveam ca să mă ferească de sărăcie. Credeau că sunt o rudă sărmană, care trăia din milă. Proștii. Apoi, ai sosit tu.

– Nu am venit după broșă.

– Ai aflat de ea. Și Marcus te-ar fi lăsat s-o iei. Trebuia să te opresc.

Uimirea se transformă în groază, când Raven văzu adevărul.

– Tu m-ai împins pe scări.

– Ar fi trebuit să mori.

– Şi cureaua de la şa? Doar n-ai...

Irene râse.

– Roger a făcut-o pentru mine.

– Roger – zise Raven.

Bineînţeles, se gândi ea, lacheul. Roger Hammond, lacheul cu ochi de vultur căruia îi plăcea să rânjească.

– Tot el a trimis şi scrisoarea la music-hall. La rugămintea mea. Face totul pentru mine. Totul.

Irene învârti vătraiul. Raven se dădu înapoi spre pat. O cuprinse o spaimă binecunoscută. Se gândi la aleea din spatele casei sale din Savannah, la un soldat yankeu cu ochii răi care se năpustea asupra ei, la mâinile care o împinseseră pe scări, pe un coridor întunecat.

Se gândi de asemenea la clipa îngrozitoare când cedase şaua sub ea. Atât de mult... prea mult... şi într-o clipă, îi dispăru frica.

Se uită la ea, la faţa ei zbârcită, la părul cărunt şi la arma din mână. Putea să se lupte cu o femeie în vârstă? Bineînţeles că putea dacă nu

avea de ales.

Irene ridică sus vătraiul şi Raven se repezi asupra ei, lovind-o cu pumnul în bărbie. Femeia îşi dădu ochii peste cap şi căzu pe podea.

Raven se lăsă pe pat, aşezându-se pe "Turcul desfrânat". Dar nici nu-şi dădu seama în timp ce privea femeia leşinată. Vechi imagini i se derulau în minte – ceţuri roşii, apăsătoare şi vagi.

Cineva bătu la uşă.

– Irene! Raven, eşti acolo?

Era Marcus. Părea furios. Marcus – când se gândi la el, uită de trecutul ameninţător. Cât de mult tânjea după îmbrăţişarea lui.

Stăpână pe sine, căută cheia în buzunarele lui Irene şi apoi alergă la uşă să-i dea drumul.

Se uitară unul la altul, fără să se mişte.

– Credeam că ai plecat din nou – zise el.

Arăta superb – chipeş şi viril.

– Nu – zise ea. Şi nici n-am de gând. Iar dacă vrei să scapi de mine, Înălţimea Ta, va trebui să mă arunci pe uşă afară.

Fără să-l lase să răspundă, se aruncă în braţele lui şi-l strânse, ca şi când n-ar mai fi vrut

să-i dea drumul niciodată.

– Te iubesc – îi șopti Marcus la ureche.

Era târziu. Stăteau singuri în bibliotecă, pe sofa, în fața focului aprins. Raven, cu medalionul de aur la gât, se cuibărise în brațele lui. Nu avea de gând să-i dea drumul.

– Mi-ai spus – zise ea. Dar nu te opri.

– Ce să nu mă opresc? Să-ți spun sau să te iubesc?

– Ar fi trebuit să-mi împărtășești sentimentele tale acolo, în grajd – zise el.

– Nu mi s-a părut locul potrivit.

– Te-am cerut în căsătorie.

– Și ți-am spus că nu este de ajuns.

Marcus zâmbi.

– Ce prost am fost. N-am înțeles ce voiai. Și nu mi-am dat seama de ce nu puteam să mă despart de tine. Acum știu că te iubesc de mult.

Se gândi o clipă.

– Probabil, de când ai apărut aici, curajoasă, să-ți ceri scuze pentru incidentul de la music-

hall.

Se cutremură.

– Trebuie să-mi amintești din nou.

I se lăți zâmbetul pe față.

– Nu, dacă nu vrei. Dar nu-ți promit că o să încetez să mă gândesc cum mă priveai de pe scenă. Îmi venea să sar peste reflectoare și să te răpesc de acolo. Bineînțeles mi-am spus că eram furios, dar pe atunci comportarea mea era cam exagerată.

– Știi ce efect are zâmbetul tău asupra mea? – îl întrebă ea, mângâindu-i buzele.

Îi răspunse cu un sărut.

– Nu-ți dau drumul până nu fac o lady din tine.

– Ai toate șansele.

– Lady Stafford.

– Bineînțeles, milord.

– Ce frumos sună. Pari foarte ascultătoare.

– Nu-ți face prea mari speranțe.

– Draga mea, draga mea Pasăre Cântătoare, totul este în ordine acum.

– Ești incorigibil.

– Printre altele.

Deveni serios.

– Te deranjează dacă îți spun Pasăre Cântătoare?

– Nu, acum nu mă deranjează. Însă, ar fi mai bine s-o spui doar în ocazii speciale.

– Ca acum.

Încuviință din cap.

– Și în pat. Și în grajd, nu uita. Mai ales, locul acesta îmi trezește amintiri deosebite.

– Dar fără trăsuri – zise ea – orice lady are o limită.

– Vom vedea – se mulțumi el să spună.

Se cuibări la pieptul lui și Marcus o sărută în creștetul capului.

– S-au întâmplat atâtea – zise ea.

Marcus se uita la flăcări.

– Ți-am spus că de îndată ce se căsătoresc, Amy și Daniel vor pleca în India? Nu-mi place să mă despart de John, dar nu cred că o să-l lase în Anglia.

Se gândea la sora lui și la copilăria lor din

Sussex.

– Nu mi-am dat seama niciodată că se iubeau. Cordelia știa, bineînțeles, dar Amy a pus-o să jure că o să păstreze secretul. A stat atâția ani, privindu-și nepoata și nepotul îndepărtându-se unul de altul. Presupun că de aceea s-a apucat de băut.

– Și, când s-a lăsat, s-a transformat într-o adevărată forță.

Ca toți Bannermanii. Sigur, este o Bannerman prin alianță.

– Formidabil. Ai dreptate! – exclamă Marcus. Și nu uita asta.

Sesiză tresărirea fetei.

– Roger Hammond este la închisoare, Raven. Nu mai poate face rău nimănui. Sper să-l arunce în cea mai adâncă temniță din Tyburn și să arunce cheia.

Oftă.

– Îți faci probleme din cauza lui Irene, nu? Știi, a amenințat-o pe Amy, spunându-i că o să scrie ziarelor de scandal despre John, dacă nu-i plătea cât voia. I-a trimis scrisori anonime, la fel

ca mamei tale, în care-i preciza unde să pună banii, în Green Park.

– Cum a aflat de John?

– Probabil le-a auzit discutând pe Cordelia și Amy. A fost ideea lui Hammond s-o șantajeze pe Amy. Și, deoarece nu avea bani, a amanetat tabloul Landseer. Altă acuzație împotriva lacheului. Am găsit un plic cu facturi în camera lui.

– Oricum, Irene nu știe ce face. Nu era în toate mințile ei când a încercat să mă lovească.

Marcus o strânse în brațe.

– Nu știu dacă vom putea s-o ajutăm. Doctorul i-a administrat un sedativ. Ne-a recomandat s-o ducem într-o instituție specializată, unde va primi îngrijirea necesară. Ralph a promis că o să se ocupe de ea. Este mult mai tare decât m-am așteptat.

– Pickeringii pot fi o forță – zise Raven. Nu uita.

– Pickeringii și Chadwick-ii – spuse Marcus. Sunt un om terminat.

– Vrei să spui, norocos. După cum știi, sunt o

mircasă bogată... Ralph spune că broșa, pe care a crezut-o furată sau pierdută de mult, era moștenirea primului nepot din familie.

Se ridică, privindu-l cu ochii mari.

– Stau și trăncănesc despre mine, ca o egoistă ce sunt și nu m-am gândit o singură dată la mama și tata, de când ți-am spus despre scrisoarea care m-a adus aici.

– Deci, la ce te gândești?

– Că n-o să-și recunoască fiica cea mare și scrioasă când o să mă vadă atât de amețită, zâmbitoare și îndrăgostită. Dar, în clipa în care o să te cunoască, dragul meu, o să înțeleagă exact de ce m-am schimbat.

EPILOG

În luna aprilie al celui de-al doilea an de căsătorie, Raven Chadwick Bannerman, Lady Stafford, apăru în piesa irlandeză "Şcoala pentru Scandal", la Teatrul Lyceum. Era un spectacol cu un număr limitat de reprezentaţii, dar pe Raven n-o deranja. Avea alte lucruri la care să se gândească.

În loja familiei Bannerman erau părinţii ei, veniţi pentru a doua oară la Londra, Amy şi Daniel întorşi din India şi sora ei, Angel.

Şi, bineînţeles, Marcus.

Familia era aproape completă. Cordelia rămase cu cei doi băieţi ai familiei Lindsay, la Stafford House. Ralph rămăsese s-o ajute, deşi Raven credea că femeia ar fi preferat să fie singură.

Ca să-și sărbătorească succesul minei lor de diamante din Africa de Sud, cei doi baroneți plecaseră în vacanță, la New York.

Singurul motiv de tristețe era moartea lui Irene, răpusă de pneumonie iarna trecută, fără să-și mai vină în fire.

La sfârșitul piesei, Raven apăru pe scenă să primească aplauzele. Auzea ropotele furtunoase ale soțului ei. Nu era ca steaua. Onoarea îi revenea minunatei actrițe Ellen Terry, de la Teatrul Lyceum... Dar știa că, pentru o americancă parvenită – așa cum îi spunea în permanență Simon Normandy – făcuse față destul de bine.

Se întâmplaseră atâtea, din noaptea aceea, de acum doi ani când Marcus o ceruse în căsătorie, dar unele lucruri rămâneseră la fel. Roger Hammond se afla într-o celulă, la închisoarea Tyburn, spre ușurarea tuturor. Margaret Clifton se căsătorise cu proprietarul unei mori și se mutase la Liverpool, iar moșierul renunțase la concesiunea asupra proprietății de la Humble Hall și o

înapoiase familiei Bannerman.

Iar ea se căsătorise cu marea ei iubire, cu omul care o învățase ce sunt sentimentele. Și era satisfăcută că și ea făcuse același lucru pentru el.

În culise, familia se strânsese în jurul ei. Marcus îi dăduse o duzină de trandafiri și o sărutase. O felicitară cu toții, dar cel mai mândru era tatăl ei.

– Ai mult sânge irlandez în vene. Mă mândresc cu tine.

Raven îl îmbrățișă.

– Recunoștința mea nu poate fi exprimată în cuvinte – îi murmură ea la ureche.

Thomas Chadwick se dădu înapoi și își șterse o lacrimă din ochi.

– O să mă fac de râs în fața soțului tău splendid, dacă nu încetezi cu vorbele astea dulci.

– Doar știi cum sunt eu – zise ea, făcându-i cu ochiul – caldă, afectivă și extravagantă în sentimente.

Angel râse.

– Semeni cu Flame mai mult decât ne-am imaginat.

Deveni brusc serioasă.

Aş vrea să fie şi ea aici, cu soţul ei Matt şi cei doi copii – un fiu şi o fiică.

Anne Chadwick clătină din cap.

– Un copil în Texas şi altul în Anglia. Pe tine, Angel, o să te închid în cameră, ca să fiu sigură că n-o să pleci de acasă.

– Este normal – zise Amy – ca femeile să-şi urmeze bărbaţii. Uitaţi-vă la mine de exemplu. M-am dus tocmai în India şi cu cei doi copii după mine.

– Băieţilor le place, nu-i aşa? o întrebă Thomas.

– Bebeluşul este prea mic să vadă altceva în afară de leagănul său – zise Daniel – dar John este acum un copil fericit.

Se uită la soţia lui.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem. Cordelia se ocupă de ei, dar noi nu vrem s-o împovărăm.

Amy îl luă de braț.

– De fapt, nu reziști să stai prea mult departe de ei.

Cei doi se scuzară și se întoarseră la Stafford House.

Thomas o privea serios pe fiica lui cea mare.

– Intenționezi să fii actriță?

Raven se uită la Marcus. N-ar fi vrut să-i spună acum, dar, în această noapte minunată, i se părea momentul cel mai potrivit.

– I-am spus deja domnului Normandy că, după ultima reprezentație a piesei, mă retrag.

– Jură că preferă să stea la țară – zise Marcus – o să locuim la Beacon Hall în cea mai mare parte a anului.

– Aș putea să montez piese cu copii și adulți interesați, poate chiar să organizez un teatru local. Va fi o încercare interesantă.

Se uită la soțul ei.

– Dar nu cea mai mare dintre toate.

– Și care ar fi aceea, draga mea? Căsătoria cu

mine?

– Nu, nici vorbă. Mă gândesc din ce în ce mai mult să devin mamă.

– Nu te îngrijora, draga mea – zise Marcus, mângâind-o pe păr – vom avea și noi o familie, cât de curând.

– Mai curând decât crezi. Acum este aprilie. Ce-ai zice de un fiu sau de o fiică în octombrie?

Nu trebuia să-i explice exact ce voia să-i spună. Aruncând trandafirii în brațele lui Angel, o strânse la piept.

– Ești sigură?

Raven încuviință din cap.

– Ești bucuros?

– Da, sunt.

Sărutul lui îi demonstra cât de mult era.

Angel oftă.

– Surorile mele și-au găsit bărbați potriviți, nu-i așa mamă? Și eu o să fac la fel. Îmi doresc un soț cinstit, puternic și credincios. Nu-mi pasă cum arată sau câți bani are, dacă mă iubește mai

mult decât orice pe lume.

Anne o bătu pe mână.

– Sunt sigură că o să-l găsești, draga mea.

Îi făcu cu ochiul soțului său. Erau căsătoriți de treizeci și doi de ani.

– Doar se știe că femeile din familia Chadwick își aleg bărbați buni.

SFÂRȘIT

NOTA AUTORULUI

Raven este a doua carte din trilogia despre surorile Chadwick din Savannah(Georgia) secolului nouăsprezece. Prima carte, *Flame*, prezintă povestea impetuoasei surori mijlocii care-şi găseşte fericirea alături de un fermier texan. În ultima carte, *Angel,* fiica cea mică, o fire blândă şi bună este atrasă de un aventurier răzbunător din iubita Irlandă natală a tatălui ei.

Evelyn Rogers
8059 Callaghan 102
San Antonio, Texas
Martie, 1994

A WOMAN OF SECRETS

Haunted by memories of the terrible night that left her innocence shattered, Raven Chadwick prefers the world of make-believe to the cruel realities of everyday life. So she leaves her girlhood home of Savannah to pursue a stage career—and uncover a mysterious family secret.

A MAN OF MYSTERY

In London, Raven meets Marcus Bannerman, the enigmatic Earl of Stafford. Powerful and hotly sensual, he fills her with doubt—and awakening desire. . .

A WORLD OF PASSION

Then Raven discovers the truth that was once hidden amid the shadows of the elegant Stafford mansion—a secret that could change her life. Only if she believes in herself and the man she adores will Raven be able to take on her greatest role : a woman ready to fight for her true, undying love!

"EROTIC, TITILLATING ROMANCE. SIZZLING PASSION."
—Romantic Times* on *Desert Fire

71268 00499 4
04800>
ISBN 0-8217-4800-9
PRINTED IN U.S.A.

ZEBRA
U.S.$4.99
CAN $5.99

U.K.$3.99
AUST.$8.95
(recommend